

Sáringer Károly és társai

Párnacsata

Sáringer Károly és társai

Párnacsata

Szexerelem és ilyesmik

Zichy Mihály rajzaival

Pallas
Gyöngyös, 2003

© Sáringer Károly

© Pallas Antikvárium Kft. 2003

Minden jogot fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a nyilvános előadás,
a rádió- és televízióadás, valamint a fordítás jogát, az egyes fejezeteket illetően is

Minden jog fenntartva

Mindazoknak, akiknek lelkük is van.

Figyelem! Ez nem egy tudományos könyv, nem szakirodalom. Csak azért szólok, nehogy valaki általános – vagy nagyon is konkrét – következtetéseket vonjon le az olvasottakból. Aztán meg válásra adja a fejét...

I. rész
Ki hitte volna?

„A nők számára a szerelem és a szex elválaszthatatlanok. A kettő egy és ugyanaz.”

(Allan és Barbara Pease)

Mínusz egyedik fejezet

Szexerelem

Ha „szeretkezés”

helyett azt írom (néhol írjuk): „dugni”, vagy „hüvely” helyett, hogy „punci”, az még nem jelenti azt, hogy ne gondolnám komolyan a dolgokat. Ezt csak úgy mondom, nehogy aztán félreértés legyen. Mert egyszer már volt. (Mármint félreértés.)

Édes, nyári hangulatot sodort a szél, amikor léhán papírra vettem az alábbiakat: „Szerelem az, ha az ember az átlagosnál is jobban szeret valakivel dugni.” Na, gondoltam, ezzel annyira beletrafáltam, hogy nincs is miről vitatkozni. De azért – jobb a békesség alapon – odabiggyesztettem a fentiek után, hogy „ettől még szép”. (Mármint a szerelem.) Ezt követően teleírtam majd’ 300 oldalt arról, hogy mennyire tisztellem és szeretem a nőket. Tudják mi lett belőle? Hogy én csak „azt” akarom – mint az összes többi férfi – hogy nincs lelkem, meg, hogy „használati tárgynak tekintem a nőket”.

Egy darabig vitatkoztattam, aztán magam elé meredtem, meglehetősen bambán. Hetekbe tellett, amíg rájöttem, hogy a klasszikus „ki beszél?” effektusról van szó. Vagyis: mondhatok én bármit – mondjuk a feleségemnek is – azt nem hiszik el, mert nem vagyok tudós, tv-bemondó, popsztár vagy női magazinszerkesztő. Kénytelen vagyok tehát segítségül hívni a tekintélyes embereket, meg magukat a nőket. Ez, a maga tényszerű valóságában, azt jelenti, hogy megnéztem egy csomó könyvet és beszélgettem nőekkel. (Volt, akivel évekkal ezelőtt, és volt, akivel tegnap.) Innen van, hogy szerzőként fel vannak tüntetve a

társaim is – mindazok, akik rajtam kívül ebben a könyvben még megszólalnak – nehogy már mindig csak én vigyem el a balhét.

Arra jutottam, hogy a már idézett mondatot ki kell egészíteni, mégpedig emígyen:

„Szerelem az, ha az ember az átlagosnál is jobban szeret valakivel dugni, de a nők túlnyomó többsége azzal szeret legjobban dugni, aki romantikus, és akibe tényleg szerelmes.”

(A formális logika hívei most biztosan a szívükhöz kapnak. A kígyó ugyanis a saját farkába harapott. A kör úgy zárult be, hogy szerelem az, ha valaki szerelmes. Nem tehetek róla, ilyen bonyolult – vagy ilyen egyszerű? – az élet.)

Még mielőtt belevágnánk, engedjenek meg nekem egy kis bevezetőféleséget, magyarázatául annak, hogy miért vagyok mérges.

Lehattünk vagy tizenkét-tizenhárom évesek, amikor a Tompával ücsörögtünk egy bazi nagy fűtőház lépcsőjén. (Jó meleg volt, a csillagok ragyogtak. A romantika kedvéért említem.) Akkor azt mondta a Tompa, hogy nem bírja elviselni, hogy a szülei állandóan veszekednek. Erre mondtam, hogy mindenkinek veszekednek a szülei, nincs abban semmi. Továbbhaladva a nyomvonalon, kiszámítottuk – tizenkét évesen! – hogy egyetlen normális házasságról sem tudunk a környezetünkben. Aztán később olvastam, hogy a házasságok 30%-a válással végződik (ma ez már majdnem 50% körül jár!) és hogy a nők legkevesebb egyharmada semmilyen élvezetet nem talál a házáséletében vagy, ha úgy tetszik, a szexben. Mondom, ezeket olvastam, nem az ujjamból szoptam.

Több mint három évtizeden át rengeteget gondolkoztam azon, hogy vajon miért van ez így. Persze a bölcsek követ nem leltem meg, de arra rájöttem, hogy a szexet több álszent hazugság veszi körül, mint bármi mást az életünkben. Valami téves erkölcsi megfontolásból – vagy mit tudom én, miért – nem beszélünk őszintén ezekről a dolgokról. Márpedig, ha nem mondjuk el az orvosnak kendőzetlen nyíltsággal a tüneteket, nem tud segíteni. Ha nem valljuk be magunknak, hogy baj van, nem fog menni a gyógyulás sem. Merthogy: hiába magyarázzák nekem – például a romantika jegyében – hogy a szerelem vagy éppen a házasság milyen szép és nemes dolog, ráadásul tudom és hiszem, hogy tényleg az, ha egyszer az e területen mutatkozó működési zavarok nyilvánvalóak.

Mostanság gyakorta idézgetnek egy amerikai mondást, így szól: „Ha valami úgy hápog, mint egy kacsa, úgy totyog, mint egy kacsa, és úgy néz ki, mint egy kacsa, akkor az kacsa.” Van ennek egy rövidebb és kifejezőbb magyar változata is: „Nevezzük nevén a gyereket!” Ennek jegyében, nem vagyok hajlandó többé hazudni vagy mellébeszélni, csak azért, hogy a széplelkek is elégedettek legyenek velem.

Ami pedig a szerelmet illeti:

természetesen akkor is éppen szerelmes voltam, amikor a fentebb vázolt – kissé komor – gondolatokat a Tompával taglaltuk, ott, a kazánház tövében. Hogyan is tagadhatnám a létezését, a magasztosságát?!

Többször fogok majd idézni Allan és Barbara Pease „Miért nem képesek többfelé figyelni a férfiak, és miért nem tudnak eligazodni a térképen a nők?” című könyvéből. (Ha egyszer nekem nem hisz senki.)

Olvassák velem, mit írnak – egyebek közt – a szerelemről:

„Egyelőre még nem egészen világos, hogy a szerelem hol fészkel az agyban, de a kutatások arra mutatnak, hogy a nő agyában a szerelem és szex között idegpályák egész hálózata működik. Ezért a szerelem központját mozgósítani kell, mielőtt a szexuális központ bekapcsolna. A férfiaknál nincsenek meg ezek az idegpályák, ezért külön tudják kezelni a szexet és a szerelmet. A férfi szemében a szex, az szex, a szerelem, az szerelem.

Néha azért előfordul, hogy a kettő egybeesik.”

Ez utóbbi – igaz, kissé bizonytalan – megállapítás legyen reménysugár mindazok számára, akik a brazil szapanoperák hősnőinek jobban hisznek, mint a saját szemüknek vagy a vágyaiknak. Legyenek azok bármily titkosak is. (A vágyak.)

Nahát, ezt éreztük mi a Tompával, kicsiny, tizenkét esztendőös buckossal, csak nem bírtuk ilyen prímán megfogalmazni. Annál is inkább, mert akkoriban még nem is léteztek ezek a kutatási eredmények. De könyörgöm: ettől én még nem állítom, hogy nincs is szerelem!

Azt mondom, hogy van, úgyhogy nyugodjon meg mindenki.

Éppen itt jártam az olvasásban és a gondolatban – ha ezt annak lehet nevezni – amikor kezembe került Varró Szilvia írása (MAGYAR NARANCS, 2003. január 9.). Kapóra jött, mert legalább nem kell dolgoznom, arról nem is beszélve, hogy a kollegina elkapta a szarva közt a tőgyét. Idézem. Ezzel Varró Szilvia is tettestárs lesz. Még mielőtt nekikezdenénk – biztos, ami biztos – elővezetem a Szerelmi Lexikon vonatkozó részeit. Úgymint:

Heteroszexuális: különböző nemű egyének egészséges, egymás iránti nemi vonzalma.

Orgazmus: a kényezés legmagasabb fokán bekövetkező testi és lelki állapot, amelyet a szexuális kielégültség érzése követ.

Orális szex: a száj, az ajkak izgatásával kiváltható nemi örömszerzés. (Magyarán, a szopás és a nyalás. S.K.)

Klitorisz, csikló: nőknél a kis szeméremajkak találkozásának felső részén elhelyezkedő, fejlődéstanilag a férfiak hímvesszőjének megfelelő szerv. (...) A csikló érző idegvégződésekkel bőven ellátott szerv, így kiválóan alkalmas a szexuális izgalom és az orgazmus kiváltására.

G-pont: a női hüvely belső, felülső falán található, különösen érzékeny zóna. Létezéséről tudnak, de sok szakember vitatja, hogy kitüntetett szerepe lenne az orgazmusban.

Frusztráció: kudarc vagy kudarcélmény hatására kialakuló rossz érzés. Például levertség, elkeseredettség.

Maszturbáció: szexuális önkielégítés, amely legtöbbször kézzel, de gyakran valamilyen eszköz segítségével történik.

Nimfománia: kórosan felfokozott nemi vágy nőknél.

Frigiditás: szó szerint hidegséget jelent. Frigidnek nevezik a szexuális örömmre képtelen, kielégülést nem találó, erotikus helyzetekre érzelmileg és szexuálisan nem reagáló nőket.

Impotencia: a férfi közöszülésre való képtelensége, a merevedés teljes vagy részleges hiánya.

Kasztrálás: a férfi ivarszervek eltávolítása vagy működésük korlátozása, részben vagy egészben.

Még valami. A cikkben, talánnak majd zárójeles, vastag betűs számokat és utánuk kiemelt szövegrészeket. Ezeket én biggyesztettem oda, azért, hogy a végén szépen, lépés-

ről lépésre végigmenjünk az egyes – általam fontosnak ítélt – részleteken.

Most pedig lássuk azt a cikket, Varró Szilvia írását!

Nők a szexualitásról

Hogy ki hazudik, az hatalmi kérdés

A magyar nők háromnegyedének saját bevallása szerint minden rendben van a szexuális életével – legalábbis ezt állítja a Nők Lapja november eleji számában közölt Medián-elemzés. Nőkkel készült mélyinterjúinkban ezzel éppen ellentétes eredményre jutottunk. (1.) Huszonhárom, többségében fővárosi, értelmiségi és heteroszexuális nőt kérdeztünk saját szexualitásáról. Ezúttal az orgazmusukról, a közösülésről és az orális szexről vallanak a megkérdezettek. Beszélgetőtársainkat nem a nevük kezdőbetűjével jelöltük, és sokuk korát, saját kérésükre, nem tüntettük fel.

„Jó volt? Persze, hogy jó, válaszoltam. Hányszor volt? Mittomén, sokszor. (2.) De ez sose volt kibeszélve. Így telt el az idő 34 éves koromig, amíg legalább ötven-hatvan pasim volt. Egy nap aztán, miközben masszíroztam magam, hirtelen úgy éreztem, férfivá váltam, atomrobbanásszerű orgazmusom volt. Nem tudtam betelni az érzéssel, olyan felfedezéseket tettem, amiket kezdőként elmulasztottam. Megértettem, hogy ezért voltam olyan mohó. Ezután két évig senkivel sem voltam, talán azért, mert dühös voltam rájuk, hogy nem vették észre a kielégületlenségem.”

A most 74 éves H. akkor értette meg, hogy a bizsergés

és a vágy hullámzásai még nem jelentenek orgazmust. Ezután igyekezett elmagyarázni a férfiaknak, hogy ő nehezen megy el, ezt és ezt kellene csinálni.

„Zavarba jöttek, mintha vizsgáznának, kicsit meg is sértődtek a férfinem nevében. Aztán tudomásul vették és legurultak rólam. Volt, aki számon kérően megkérdezte, jó volt-e. Eleinte megmondtam, hogy nem volt orgazmusom. Aztán abba hagytam, hogy erről értesítsem őket.”

H. próbált besegíteni a kezével, ezt azonban a férfiak többsége nem szerette, évtizedes próbálkozások után H. feladta, és ma úgy véli, ez az ő magántörténete.

„Nem várhattam el, hogy műveltebbek legyenek nálam. De nem emlékszem olyanra, aki nagyon igyekezett volna kielégíteni.”

B. bárhogyan élévez.

„Tizenhét évesen, egy orgián volt először társas orgazmusom, egy lány vállán sikerült elmennem.”

Szexualitásában 25 éves korában következett be változás. Azóta még tudatosabb a testével kapcsolatban, és zokogásra ingerlő orgazmusai vannak. Éveket dolgozott luxusprostituáltként.

„A legmegdöbbentőbb, hogy a vendégek hatvan százalékkal is éléveztem.”

B. szerint azoknak a nőknek, akik csak hüvelyi orgazmusról számolnak be, még soha nem volt valódi orgazmusuk.

„Valamilyen testrész általában dörzsöli a puncit, és az inger áttevődik a hüvelybe, de (3.) az orgazmus a csiklóban keletkezik. A férfiak pedig, ha beindul egy nő, már azt hiszik, hogy élvez.”

Néhány beszélgetőtársunk szerint a kétféle orgazmus – a hüvelyben és a csiklóban keletkezett – világosan elválik egymástól.

„Belül rándul össze valami, a hasamban érzem. Ritkán ugyan, de maszturbálással is elő tudom állítani.”

A 31 éves R. nyolc férfival volt életében, és csak kettővel volt ilyen élménye.

J. ki is tudja tapintani a hasfalán azt a pontot, amelynek ingerlése orgazmushoz juttatja.

„A legjobb, ha a férfi belülről masszírozza a kezével, és közben nyal.”

Az igazi nő

Az a kevés nő, akinek volt ilyen élménye (hüvelyi orgazmusa), egyetért abban, hogy ez szorosan összefügg a partneréhez fűződő érzelmi viszonyal, a férfi kitartásával, ügyességével, nemi szervével, a partnerek odafigyelésével, valamint a nő irányító pózával.

„Csak akkor sikerül, ha én vagyok felül. Húsz percig is eltart, és kevés pasi bírja ki addig. Általában húszból csak egy alkalommal sikerül élveznem ilyen módon egy férfival.”

A 27 éves L.-nek nemrégiben sorozatos orgazmus élménye volt.

„Gyönyörű nagy farka volt, hihetetlen fantáziája, és nem volt fontos neki, hogy rögtön élvezzen. (4.) Órákon át nem hagyta abba. Az orgazmus hol alábbhagyott, hol felerősödött. Azóta sajnos kisebb méretű pasikkal akadtam össze.”

M. lelkes olvasója a női magazinoknak, amelyek – szerinte – a G-pontot tekintik a női orgazmus lakhelyének. Ám ő, bár szexuálisan túlfűtöttnek tartja magát, még sohasem találta azt meg.

„Csak akkor élvezek, ha a partnerem a kezével izgatja a klitoriszomat. A hüvelyben kevesebb az idegvégződés, ott semmit sem érzek. A barátomat ez néha frusztrálja, amitől nekem büntudatom van: sokat maszturbáltam és végül rászoktattam magam a csiklómra.”

Két kivételtől eltekintve, minden beszélgetőtársunk maszturbált már, és volt orgazmusa, bár néha maguk sincsenek tisztában azzal, hol képződött.

(5.) A többórás interjúk elején a többség rózsásabbra festette a szexuális életét, mint a beszélgetés végén. Volt, aki eleinte a jelenlegi párkapcsolatát a lehető legjobbnak ábrázolta, később azonban sorozatos kudarcokról számolt be. Volt, aki – vallásosságára hivatkozva – kezdetben elutasítóan nyilatkozott az orális szexről, az interjú végén azonban már csak az ezzel kapcsolatos maszturbációs fantáziáiról mesélt. Az ellentmondásokra a beszélgetés során szándékosan nem hívtam fel az interjúalanyok figyelmét.

A 32 éves G. azt hiszi, volt már hüvelyi orgazmusa.

„Nem vagyok biztos benne. Semmiképpen sem az az érzés, mint amikor önkielégítek. Állítólag az igazi nőnek van hüvelyi orgazmusa. De ez lehet, hogy csak agymosás: mi a baj a csiklóval? Miért legyen büntudatom, ha úgy élvezek?”

„Kamu, amit a pasik is bevesznek. Beléd rakja, aztán, miután elment, megkérdezi, hogy volt-e. Mondom, nem. De hát a volt csajaimnak ez nem okozott problémát. Dühös vagyok a nőkre, amiért előadják, hogy élveznek, mert én szívok emiatt.”

N. 37 éves múlt, és nem számolta, hány férfival volt együtt, „száznál biztosan többel, nem emlékszem mindre.”

Sikoltozok és kész

Arra a kérdésre, hogy tettett-e már orgazmust, néhány megkérdezett elsősre azt válaszolta, hogy sohasem hazudik, ám a további kérdésekre némiképp árnyalták a képet. (Vagyis hazudtak. S.K.) „Nyögni” persze szoktak, hogy a másik elévezzen, és előfordul, hogy félnek megmondani: az adott pozícióban nekik nem megy.

Z. hat éve házas, és a férjével még soha nem volt orgazmusa!

„De eljászom. Így kezdtem, aztán már nem volt visszaút. Nemrég, egy veszekedésnél, a férjem fejéhez vágtam, hogy ki sem elégítettél soha. Nevetett. És, végül is, nem mondhatom, hogy hat évig nem volt. Édes, élvezz nekem, mondja, élvezek, lihegem vissza, már jövök is. Vagy azt mondom, most le kell, hogy szopjalak, és rávetem magam. Még ki is tudok lövellni a hüvelyemből, mintha élveznék.”

A harmincéves nő szerint férje nem ért a női nemi szervhez. Erre akkor jött rá, amikor 25 évesen először élvezett el maszturbálás közben.

„Azóta van rajtam ez az átok, hogy el akarok menni, de a férjem csak ki-be húzogatja.”

Egyetlen beszélgetőtársam mondta csak, hogy még sohasem tettett orgazmust. A többség rendszeresen – néha vagy alkalmanként – megteszi.

„Lelkiismeret-furdalásból csináltam, vagy hogy ne higgye azt, hogy frigid vagyok. A nászéjszakámon is eljászottam” – mondja a 42 éves K.

P. korábbi szerelme részletesen elmesélte neki, hogy előző barátnői hogyan sivítottak és hörögtek orgazmus közben, többnyire már attól, hogy a férfi beléjük hatolt.

„Három évig sivítottam, hörögtem és ordítottam én is. A férfiak szeretik nézni, ahogy szerintük elmegyek, én meg hihetetlen extatikus jeleneteket bírok előadni.”

Mostani partnerével azonban csak akkor színlel, ha az sürgetően kérdi, jön-e már.

L. gyakran maga is elhiszi, hogy orgazmusa van – csak hogy utána is kívánja a szexet.

„Meg vannak lepődve, és azt hiszik, hogy nimfomán vagyok. Pedig csak nem élveztem el.”

C. sokáig színlelt, aztán 31 éves korában egyszer – maszturbálás közben – valódi orgazmust élt át.

„Korábban illemtudó voltam a férfiakkal szemben, és azt hittem, a hüvelyi behatolás az egyedüli üdvözítő megoldás. Ma már nem érdekel a véleményük, nem hazudozok.”

(6.) A többi nőhöz hasonlóan F. sem tartja hazugságnak a tettétést, mert szerinte a férfiak úgysem kíváncsiak igazán a végeredményre.

„Tudom, hogy már nem megyek el, unom, és azt akarom, hogy legyen vége. Sikoltozok és kész. Nem mondom, hogy nem volt jó, ezért ők azt hiszik, jó volt.”

A megkérdezettek a frigiditás vádjá, a szex befejezésének igénye és az élvező nővel kapcsolatos elvárások mellett, elsősorban (7.) a férfiak figyelmetlenségét teszik felelőssé a színjátékért. A leggyakoribb panaszok szerint a partnerek kevés időt fordítanak az előjátékra, holott ez sok nő számára magát a szexet jelenti: az orgazmushoz nincs is szükségük a behatolásra. Attól, hogy nem tudnak közöseléskor orgazmust produkálni, többen büntudatot éreznek. Éppúgy, mint néhányan a szeretkezést követő maszturbálás miatt. Interjúalanyaim egyöntetűen állították: az orgazmus eléréséhez lényegesen több időre van szükségük, mint partnerüknek, habár maszturbálással percek alatt örömhöz juttatják magukat. Az önkielégítésnél azonban maguk irányítják a mozgást, amit a társas szexben nehéz elérni. A részben az önkielégítés során megszokott, kézzel való ingerléssel élveznek el a leggyakrabban. Ezt azonban a férfiak nagy része hamar abbahagyja.

Több nő tisztában van azzal, hogy világosabb beszédre lenne szükség, ám nem tudják, hogyan változtassák meg a beszélgetések menetét a kapcsolatukban. Legtöbben a romantikus ösztönszerűséget, a keresetlenséget szeretik a szexben. Jóllehet tapasztalataik arra utalnak, hogy a szexuális együttlét nem természetes, hanem tanult tevékenység.

Ezt hangsúlyozza néhány gyakorlottabb, és saját szexualitásával kapcsolatban tudatosabb beszélgetőtársam.

A 40 éves, három gyermekes O., aki jelenleg egy nővel él együtt, de korábban számos férfival volt kapcsolata, a színlelésért elsősorban a saját hülyeségét okolja.

„Nem a férfiak hibája, hogy nem volt olyan jó velük, mint a barátnőmmel. Azt vártam, hogy jöjjön a megmentő férfi, aki pontosan tudja, hogy mire van szükségem. Csak éppen én sem tudtam, mire vágyom, és képtelen voltam megmondani, mi jó, vagy mi nem jó nekem. De a kapcsolat kialakításának nehézsége csak tünet. Hogy ki hazudik, az hatalmi kérdés: a férfiak megengedhetik maguknak, hogy ne figyeljenek oda a nőre. A nők viszont, az elvárások miatt, nem engedhetik meg maguknak, hogy ne élvezzenek. A barátnőmnek könnyebb megmondani mindent, és lehetetlen becsapni, de ma már van annyi önbizalmam, hogy a férfiakkal is őszinte lennék.”

J.-nek körülbelül kétszáz férfival volt szexuális kapcsolata és pár éve kíméletlenül őszinte a másik nemhez.

„Nem vagyok hülye, hogy szívassam magam, aztán kielégületlenül nyúljak magamhoz. Megmondom neki. Könyörgöm, csináljon már valamit, hívja fel a mamáját vagy nyaljon be.”

A 32 éves nő partnerei két százalékaival volt elégedett, tíz százaléka szerinte fejleszthető, a többiek nem érdeklik.

„Bedugják egy sötét lyukba, aztán meglepetésként éri őket, hogy nekem nem volt jó. A legtöbb férfi prűd, nem kísérletező és nem beszélget. Csinálni kell, mondják. Nem ismerik a csiklót.”

Az 51 éves V. szerint a férfit irányítani kell.

„Én mozgok úgy, hogy az a nemi szervemnek megfeleljen. Neki egy dolga van: végig álljon fel.”

B.-nek évtizedekbe telt, hogy tudatosan viszonyuljon a szexualitásához.

„A volt férjem, mint a Singer varrógép, tata, tata. Egyszer azt mondta: sokat kell veled szarakodnom. Nem élveztem el, ami alhasi vérbőséget, hosszú távon pedig has- és gerincfájást okozott. Huszonnyolc éves koromban találkoztam valakivel, aki végre megszakértette az altestemet, minden lehetséges módon ingerelte. A legtöbb férfi abbahagyja, ahogy kezdem jól érezni magam. Idegesítően rosszul bánnak a csiklómmal, a szőrmét vakargatják, és nem ismerik a pöckömet, úgy nyúlnak hozzá, mint egy indítógombhoz.”

A nők szerint félreértéseket okoz az is, hogy a női orgazmus nem téma, részben azért, mert nem látványos. Másrészt pedig azért, mert nem akarnak és nem mernek csalódást okozni a férfiaknak. Többen igyekeznek szex közben szavak nélkül a partner értésére adni, hogy mi jó nekik, csak azok nem értik a jeleket. Úgy érzik viszont, ha konkrétan mondaniuk kellene – egy centit balra, azt a csíkot erősebben, és így tovább – az olyan lenne, mintha valami extrát kérnének, amiért hálásnak kell majd lenni. A szex még mindig tabu – állította a többség. Kérdésünkre, hogy mi történne, ha egyik napról a másikra nők ezrei viselkednének úgy az ágyban, ahogyan valóban érzik magukat, a többség az alábbiakat sorolta fel: a kapcsolat vége, a saját „hülyeségük” beismerése, a férfiak önértékelésének és a partnerről kialakított véleményének végletes megváltozása. Ennél pedig egyszerűbb a következő, talán jobb szexuális partner iránt vágyakozni.

Áldozatosan és kedvesen

A nők sokkal részletesebben és lelkesebben beszéltek a közösülésről és a felizgulásról, mint az orális szexről vagy a csikló egyéb izgatási formáiról. Többen kifejezetten szégyenlősen nyilatkoztak az önkielégítésről. Hüvelyi iz-

gatásról csak egy interjúalanyunk számolt be, a többiek a csiklójukat izgatják, amikor magukhoz nyúlnak. Általában a lassú, minden testrészre kiterjedő előjátékot kedvelik, tapasztalataik szerint azonban a férfiak többsége szeret gyorsan túlesni a dolgon.

A 22 éves Sz. smirgli-effektusnak nevezte azt, amikor ő még alig izgul fel, ám a férfi már behatol.

A nők kevesellték a mellükre fordított figyelmet, és mindenki hangsúlyosabban beszélt a melléről, mint a nemi szervéről. A mellükhöz való viszonyuk megváltozott az évek alatt: szinte mindenkinek időbe telt elfogadni, hogy túl nagy, vagy túl kicsi, vagy lóg. Néhányukat a hosszan tartó mellsimogatás is orgazmushoz juttat. A megkérdezettek többségének fontos az orális szex, de leginkább akkor, ha azt behatolás követi. Nem erőltetik viszont, ha a férfi kényszeredetten csinálja.

„A férfiak az udvarlási szakaszban nyalnak, aztán a szopátást részesítik előnyben. Akkor te is csináld, szoktam mondani, mire sokan kedvetlenül, minden szeretet nélkül hajolnak oda.” – panaszkodik L.

Többen említették, hogy kihülő félben lévő kapcsolataikban használták az orális szexet.

„Csak így nedvesedtem. A legjobb, ha közben az ujját is bedugja, de ha szexet akarok, kúrni akarok. A puszta orális szexszel szinte kizárom magamból a pasit.” – mondja P.

Néhányan arról számoltak be, hogy korábban tartottak az orális szextől. O.-nak semmi baja nem volt a férfi nemi szerv szájjal való ingerlésével, ám a sajátját piszkosnak és – a nedvek miatt – gusztustalannak érezte.

„Egészen addig, amíg le nem feküdtem egy nővel, és rá nem jöttem, hogy a nyalás nem szívésség, hanem hihetetlenül izgató. Elfogadtam a nemi szervemet, és szeretni kezdtem, ha kinyalnak.”

A 43 éves B. viszont egyáltalán nem kedveli a nyalást.

„Az elidegenedésnek van egy foka, amit olyankor érzek, ha eltűnik a lábaim között. Túl direkt, és csak egy pontra koncentrált az egész. Különösen, ha közben nem fogdossa a melleimet. Nemrég egy korombéli férfit mégis erre kértem, de egy kicsit meglepődött. Nem kapott levegőt, világos volt, hogy sohasem csinált még ilyet.”

B. ahhoz van szokva, hogy ránéz egy férfi, és annak azonnal merevedése van.

„Szeretem a farkukat a számba venni, de ha nővérkét kell játszanom, nem bírom sokáig. Nem gyógyítgatók impotenciát. A szopástól el is megyek – feltéve, ha a lába a lábaim között van. Sokszor nem értik, mit akarok.”

G.-t az zavarja, hogy nem tudja, meddig kell hagyni a férfit a lábai között.

„Pedig szeretnék örömet szerezni neki. Azt hiszem, engem még nem nyaltak ki jól, mert nem izgat annyira. Ezért jobban bírom, ha száj a szájhoz, kuki a puncsihoz illeszkedik.”

„Hány nő szolgálja tisztességgel orálishan a palikat! Ilyen undorító az alfelünk?” – dühöng V., akinél a nyalás a belépő.

„Mutassa be, hogy képes normálisan megdolgozni, és akkor – természetesen – hasonló ellátásban részesül”

A megkérdezettek többsége a férfi nemi szervet általában nem, a partneréét viszont izgatónak tartja.

„Ha túl nagy, akkor dárdaként fúródik belém, és fájdalmat okoz. Amikor pedig túl kicsi, akkor nem érzem és általában túl hamar el is élvez a gazdája. Sok férfinak kicsi a fütyije, én meg egy tágabb nő vagyok. És sokaknak van kezdődő vagy kialakult merevedési zavara. A múltkor mondtam valakinek, hogy én nem ilyen puha fütyihez, hanem kemény farkakhoz vagyok szokva.” – meséli L.

P.-nek egy sikeres üzletemberrel volt hasonló élménye.

„Egy idő után ellankadt neki, nyilván bekattant, hogy én egy veszélyes nő vagyok, olyan kasztrálós típus. Persze, mert leszoptam.”

A többség sohasem teszi szóvá, ha nem tetszik neki a férfi nemi szerve.

„Egyszer valaki azzal büszkélkedett, hogy az övével még senki nem volt elégedetlen. Levetkőztünk, és én rá se mertem nézni, olyan undorítóan vékony volt a farka. Van az embernek egy – a hüvelyéhez mért – ideálja.” – mondja R.

Z. egy férfi nemi szervét sem tartja olyan becsben, mint a férjéét.

„Gyönyörű, nagy, illatos, a zacskói is szépek. Szobrot állítanék neki. De senki nem is szopja úgy, mint én.”

A 30 éves nőnek csak az fáj, hogy a férfi csak ritkán viszonzozza a nemi szerv ilyen kényeztetését.

A 22 éves Sz.-t újdonsült barátja legutóbb arra nógatta, na dolgozzál még egy kicsit.

„Elveszi az ember kedvét az egészszől. A szopásnál van a férfiaknak egy mozdulata, ahogyan megfogják vagy lenyomják a fejed, amitől megalázó lesz az egész. Kiszolgáltatottnak érzem magam, és nagyon fárasztó.”

Beszélgetőtársaink szerint zavarba ejtő, ha a férfi a szopástól lassan megy el, többüknek ilyenkor büntudatuk van, hogy valamit nem jól csinálnak. R. egyszer húsz percen át izgatott valakit, aztán felnézett.

„Mondhatnám azt, hogy olyan jó vagyok, hogy álomba szoptam. De akkor dühöngtem.”

Senki nem szereti, ha a férfi a nemi szervét túl mélyen dugja a szájába. Közömbösnek, de inkább rossznak tartják az ondó ízet. Lenyelni kevesen szeretik, inkább udvariasan és feltűnés nélkül kiköpik. Van, aki azért nyeli le, hogy ne bántsa meg a partnerét. Közéjük tartozik a 74 éves H. is.

„Áldozatosan és kedvesen szopok, már legalább 55 éve!”

Heted hét megjegyzés (I.)

Na, ez aztán jól kivágta a biztosítékot. Igaz? Pedig nem kell ám úgy mellre szívni, tényállás van. A tényállás lényege pedig az, hogy a szexet, a nemi szerveket, a szeretkezést (valamint a kapcsolódó részeket) nem vagyunk hajlandók az életünk, a testünk természetes részének tekinteni. Kérdem én: miért nem?

Senki sem akad ki azon, ha egy nő tüsszent. De mindjárt elfogy benne és körülötte a levegő, a természetesség, ha folyása van. Figyeljék meg! Már azt is csak nagy nehezen bökik ki, hogy nőgyógyászhoz mennek. Arról meg végképp nem beszélnek, hogy pontosan mi a gond. „Nőgyógyászati probléma.” – mondják pironkodva, és mindjárt elharapják a szót. Ugyanakkor, részletekbe menően fejtegetik, hogy mit éreznek, amikor mellhártyagyulladásuk vagy epekövük van. (Ez utóbbiakat kis nejlonzacskóban hordják magukkal és mutogatják fűnek-fának.)

Persze a férfiak sem különbek. Az úgynevezett „nőgyógyászati probléma” huncut összekacsintást gerjeszt a barátok körében: tudjuk, amit tudunk, túl sokat kefél. Valami ilyesmi van abban az arckifejezésben. Nem is csoda, hogy vannak nők – én magam is találkoztam már ilyennel – akik csak akkor mernek bemenni a nőgyógyászhoz, ha kihalt az utca, és nem láthatja meg senki.

Én meg ezt – amilyen hülye vagyok – nem bírom megérteni. Mitől más az orrunk, mint a farkunk? Mi a különbség a légzés és a szeretkezés között? Eltekintve attól, hogy másra használatosak, szerintem semmi. Mindegyik hozzánk tartozik, az életünk, a testünk szerves része.

Bocsánat, egy kicsit elkalandoztam. Térjünk vissza az idézett íráshoz.

1. „Huszonhárom, többségében fővárosi, értelmiségi és heteroszexuális nőt kérdeztünk saját szexualitásukról.”

Ez, ugyebár, azt jelenti, hogy – mint mondani szokás – a mintavétel nem reprezentatív. Magyarán: a nyilatkozó nők túl kevesen vannak, és túlságosan is egy körhöz tartoznak ahhoz, hogy az általuk elmondottakból messze-menő – hogy ne mondjam: szakszerű – következtetéseket lehetne levonni. Nem baj. Szerintem annyira jellemzőek a mondatok, hogy ha az egész Varró Szilvia találta volna is ki – figyelem, nem ezt állítom! – akkor is érdemes lenne velük foglalkozni. Biztosan mást hallanánk, ha a gépgyár dolgozói, a cigánytelep lakói vagy éppenséggel az egyetemi hallgatók körében keresnénk meg huszonhárom nőt, de azért ez az írás így is nagyon figyelemre méltó. Hát akkor figyeljünk!

2. „De ez sose volt kibeszélve.”

Volt nekem egyszer egy barátom, úgy hívták: Nagy Kan. Esküszöm, nem a levegőbe beszélt, amikor azt állította, hogy egy időben és egyszerre 19 olyan nő telefonszáma van a noteszámban feltüntetve, akik közül bármelyik bármikor hajlandó lefeküdni vele. Tömörebben: 19 nője volt. Közülük 16 élt házasságban! (Ez sem reprezentatív minta, de azért nem is piskóta.) Namármost. Én meg persze szerettem volna felzárkózni a Nagy Kan mellé szorosán ebben a teljesítményben. Megkérdeztem hát tőle, hogyan csinálja, mert különben nem volt egy különösebben szép ember.

Azt mondta a Nagy Kan – ez volt a tapasztalata – hogy „otthon nem kapják meg a betevőt.”

Puff neki!

Azon meditáltam akkor, hogy jó-jó, rendben van, nem

kapják meg. De akkor miért nem szólnak a férjüknek, hogy több vagy jobb minőségű betevőre lenne szükségük?

– Nem mernek szólni – zárta le az értekezést a barátom, én meg végképp nem bírtam az agyammal feldolgozni az információt.

Hogyan lehetséges az, hogy épeszű, felnőtt emberek egy életre összekötik a sorsukat, megosztják a gondjaikat, a pénzüket, mindenüket. Gyermeküket nemzenek és nevelnek fel, eljárnak szülői értekezletre, együtt szidják a tanárokat meg azt a gané kölköt, csak éppen a dugásról nem beszélnek? Rendben van ez így? Önök szerint?

Amelyik férfinak nem lehet megmondani, hogy gond van az ágyban, azzal nem szabad foglalkozni. Az egyszerűen képtelenség, hogy egy férjnek vagy egy szeretőnek az égvilágon mindent a szemére lehet vetni, kivéve a gyenge szexuális teljesítményét. Hölgyeim! Önök minden további nélkül közlik a partnereikkel, hogy utálják a barátaitkat. Leszúrják őket, ha rosszul öltözködnek vagy kijárnak a meccsre. Csak éppen a dugásról nincs véleményük?

Gondolkodjunk már el egy kicsit. Legyen kibeszélve! Tapintatosan, ha kell, lépésről lépésre, de legyen kibeszélve! Biztosan javítana a válási statisztikákon.

3. „Az orgazmus a csiklóban keletkezik.”

Nem vagyok szexológus, de ebben tényleg van valami. Ne feszegessük, hogy ezt honnan tudom, maradjunk annyiban, hogy még emlékszem rá. Egy biztos, nagy csodát tud tenni az a férfi, aki a fentiekkel tisztában van. (Plusz van egy kis türelme.)

Egyébként szerintem mindegy, hogy hol keletkezik az orgazmus, csak keletkezzen. Annyira mások, hogy akadhatnak nők, akik a fülcimpájukban lelnek örömmre. Ez sem baj, csak a partner értesítve legyen róla.

4. „Órákon át nem hagyta abba.”

Ilyen csak a filmekben van. Természetesen előfordul – leginkább az új partnerrel – hogy egy férfi akár napokon át olyan, mint a tenyészcsődör, de hosszútávon nem megy, az biztos. A magam részéről amondó vagyok, hogy a nők nagy része kevesebbel is beérné. Kevesebbel, de azért nem öt perccel. Egyezzünk ki abban, hogy bőven megéri egy kis időt (mondjuk, legalább fél órát) és energiát áldozni arra, hogy a nők is örömet leljék a szexben. Nagyon-nagyon hálásak tudnak lenni, és nem csupán az ágyban!

5. „A többórás interjúk elején a többség rózsásabbra festette a szexuális életét, mint a beszélgetés végén. Volt, aki a jelenlegi párkapcsolatát eleinte a lehető legjobbnak ábrázolta, később azonban sorozatos kudarcokról számolt be. Volt, aki – vallásosságra hivatkozva – kezdetben elutasítóan nyilatkozott az orális szexről, az interjú végén azonban már csak az ezzel kapcsolatos maszturbációs fantáziáiról mesélt.”

Na kérem, itt van az eb elhantolva. Egy Zigmund Freud nevű, nagyeszű tudós – amúgy a modern pszichoanalízis megteremtője – már a múlt század elején kutakodott az ügyben. Több évtizedes munkásságának eredményét én egy kicsit tömörítettem: a nők hazudnak. Elsősorban és különös tekintettel azokra a kitüntetetté alkalmakra, amikor a szexről beszélnek. Hazudnak, még akkor is, ha nem akarnak. (Drága hölgyeim! Meg kell érteniük, hogy ezeket nem én találtam ki. Egy nagyon okos ember jutott erre a következtetésre úgy, hogy piszkosul sokat dolgozott velem. Megmondom úgy, ahogy van, Freud egy csomó energiát megspórolhatott volna, ha mindjárt engem kérdez. Kár, hogy akkoriban még nem éltem, megmondtam volna az

öregnek, hogy „idefigyelj Zigmund, szerintem a nők a hazudnak”.)

A legrosszabb az egészben az, hogy a nők többsége még magának sem meri bevallani, hogy mit is szeretne igazából. Elfojtják a valódi vágyaikat. Kijelentik – teszem azt – hogy nem szeretnek szopni. Aztán kiderül, hogy éber vagy tudatlan fantáziáikban állandóan arról álmodoznak.

Nem mondom, hogy minden ábrándot meg kell valósítani, végül is emberek vagyunk, tudunk magunkon uralkodni. Hová lenne a világ, ha elkezdenénk nyilvánosan szeretkezni?! Márpedig ez nagyon sok nő egyik legszebb álma. Szóval, mindent nem lehet. De azért a jelenleginél talán mégis többet. Mondjuk, például, a partnerükkel – uram bocsá! a férjükkel – meg lehet kezdeni az álmok valóra váltását. Higgyék el, mindenki csak jól jár.

6. „A többi nőhöz hasonlóan F. sem tartja hazugságnak a tettetést, mert szerinte a férfiak úgysem kíváncsiak igazán a végeredményre.”

Kedves F.!

Tévedni tetszik. A férfiak nagy többsége igenis kíváncsi lenne a végeredményre, ha tisztában lenne azzal. Vagyis, ha tudná, hogy a partnere nem elégült ki. De nem tudhatja, mert ön, kedves F., azt mondja neki, hogy bizony jó volt. Az általam ismert férfiak mindegyike hiúsági kérdést csinál abból, hogy ő a világ egyik legjobb – ha ugyan nem a legjobb – szeretője. Ebből adódóan aztán mindent megtennének azért, hogy a partnerüket kielégítsék. De hát azt hiszik, hogy kielégítették! Éppen ön, kedves F., meg a többiek, mondják nekik azt, hogy hú de jó volt. Mindenki rosszul jár. A férfi elégedett, mert hisz’ „úgy megdugtam, hogy a füle is kettéállt”, a nő meg ott marad

árván, és nekiáll maszturbálni. Nem mondom, hogy Kolompár Winnetou vagy Zetoros Lajos éppen akkora figyelmet szentelne az ügynek, mint jómagam vagy a barátaim, de abban biztos vagyok, hogy ez a téma senkit sem hagyna hidegen. „Micsoda? Hogy az én feleségem hat éven át egyszer sem élvezett el? Az nem lehet!” Erre minden épeszű férfi csak így reagálhat.

Igenis hazugság a tettetés. A legnagyobbak közül való. A férfinak megalázó, a nőnek meg kudarca. (Testileg-lelkileg egyaránt.)

Kedves F.!

Arra kérem, hogy ne tessék többé tettetni. Köszönöm. Tisztelettel:

S.K.

7. „A férfiak figyelmetlenségét teszik felelőssé a színjátékért.”

Emlékeznek még a Tompára, akivel a kazánház tövében ücsörögtünk? Na, vele ugyanerre a következtetésre jutottunk.

„A férfiak basznak a baszásra!”

Ezt mondta a Tompa – ismétlem: 12 esztendőös fejjel – és, azóta is csak azt tapasztalom, hogy fején találta a szöveget.

Azért ne ilyen hirtelen, hátrébb az agarakkal. Tisztelettel kell ugyanis adóznunk a kivételeknek.

Uraim! Elfogadnak tőlem néhány tanácsot? Nem mintha én okosabb lennék, de annyit foglalkoztam ezzel az egészszel – jóformán mással se foglalkoztam – hogy talán ragadt rám valami.

1. Ne higgyenek abban, amit a nők mondanak. Figyeljenek inkább arra, hogy mit tesznek. Ha túl sokat panaszkodnak fejfájásra, ha soha nem közelednek, ha gyanúsán hamar „elélveznek” – és még hosszsan sorolhatnám – akkor valami nem stimmel, bármit beszélnek is.

2. Ne hagyják békén a nőt addig, amíg biztosan ki nem elégtült. Ha egy óráig tart, akkor egy óráig kell csinálni. Ha fejen állva jó neki, akkor álljanak fejre. Mindegy, mit csinálnak, csak ne maradjon a partnerük kielégületlenül!

3. Beszéljenek nyíltan, őszintén és tapintatosan a szexről. Adjanak egy pornóújságot a kedvesük kezébe és kérdezzék meg tőle, hogy melyik kép tetszik a legjobban. (Sokan fogják azt mondani, hogy egyik sem, de ezt ne higgyék el.) Lessék, hogy mire csillan fel a szemük, ha együtt néznek tévét. Ha például nem különösebben kedvelik a kosárlabdát, de a néger játékosokat hosszasan bámulják, akkor menjenek el szoláriumozni. Összefoglalva: figyeljenek a partnerükre! Egy csokor virágot és/vagy egy kis csöcsörészést a dugás előtt bőven érdemes áldozni (ha ezt egyáltalán annak lehet nevezni), mert a haszon beláthatatlan.

Elnézést mindazoktól, akik eddig is tisztában voltak a fentiekkel, de meggyőződésem és tapasztalatom, hogy sokan nem is gondoltak még rá.

És végezetül

Tudom, azt fogják mondani – és nem is kevesen – hogy erkölcstelen és undorító, amiket itt összehordok. Ám legyen. De akkor hadd kérdezzek vissza: válni, becsapni a férjet, megcsalni a feleséget, hazudni a szerelmet, nem erkölcstelen? Jöhetnek nekem az erénycsőzők, hogy válásra, meg a házasság előtti szexuális életre buzdítom a jó népet. (Meg ilyenek.)

Vajon az alábbi tényeket én találtam ki?

A házasságok közel 50 százaléka végződik válással, mint említettem volt.

És ez csak az, ami papíron van. Képzeljék csak el, hogy hány olyan házasság van, amelyiket már régen semmisnek kellene tekintenünk, de ilyen vagy olyan okból nem adták be a válókeresetet.

A fiatalok 95 százaléka él nemi életet a házassága előtt, még akkor is, ha különben vallásos.

Szerintem, ha az önkielégítést és a fantáziálást is nemi életnek tekintjük, akkor ez a szám pontosan száz százalék.

Tudják, miért?

Mert az embernek muszáj nemi életet élnie, ha akarja, ha nem. Így van kitalálva. Vagy – ha úgy jobban tetszik – ilyenek teremtett bennünket a Teremtő.

Fogadjuk el, hogy így van, mi több: örüljünk neki!

*És akkor most itt
kezdődik a könyv*

„A cinizmus egy undok módja az igazság kimondásának.”

(Internet)

Első fejezet

Lelkük rajta

Álmodtunk egy világot magunknak

A magamfajta öreg rókák még emlékezhetnek Végh Antal: *Miért beteg a magyar futball?* című könyvére. Az azóta elhunyt szerző persze nem fejtette meg a talányt, ám a címben feltett kérdésre rengetegen szerettek volna választ kapni, a nyomdagépek nem bírták az utánnomást. Legalább együtt törtük a fejünket egy valóban húsbavágó problémán. És persze mindenki meg volt róla győződve, hogy ő találta meg a helyes magyarázatot. Vagy már eleve tudta, a könyvet csak azért olvasta végig, hogy lássa, vajon a többiek mennyire hülyék.

Így vagyok én mostan ezzel a könyvvel, mert legszívesebben azt a címet adtam volna neki, hogy „Miért beteg a magyar szex?”. Én sem fogom megfejtetni a talányt, azt viszont nagyon is remélem, hogy együtt törjük majd a fejünket egy valóban húsbavágó problémán. Valamint a nyomdagépek sem bírják az utánnomást... De, ezt csak úgy mellékesen.

Először is, tegyük fel a kérdést: beteg-e egyáltalán a magyar szex? (Ehelyütt ne vitassuk meg, hogy tulajdonképpen mi is az, hogy „magyar szex”, úgysis tudjuk mindannyian, miről van szó. Egyszer, egy amerikai bíróságon, napokig elvitatkoztattak azon, hogy mi is az a pornográfia. Mire a bíró azt találta mondani: nem tudom meghatározni, de ha látom, rögtön felismerem. Szerintem ilyen a „magyar szex” is.)

Szóval, hogy beteg-e? Igen, az. Ez axióma. (Axiómának mondják a kiművelt emberfők azt, ami hétszentség, hogy úgy van.)

Hogy miért? Na, ez már keményebb dió. Van is javaslatom mindjárt. Megpróbálom szépen elmondani, hogy én

mit gondolok erről, aztán önök vagy egyetértenek velem, vagy nem. Jó lesz így? Akkor kezdjük!

Álmodtunk egy világot magunknak. A nők is egyet és a férfiak is egyet. Külön-külön. És a két világ sehogyan se akar olyan lenni, mint amilyennek megálmodtuk őket. Összepasszolni meg aztán végképp nem akar.

A feleségem állandóan azzal nyaggat, hogy napközben is hívjam fel.

– Miért hívjalak? – szoktam kérdezni.

– Csak úgy.

– És mit mondjak, ha nincs mit mondanom? – feszítem tovább a húrt.

– Mindegy, csak halljam a hangodat.

Én képtelen vagyok megérteni, hogy miért telefonál-gassak, ha annak nincs semmi különösebb értelme. Ő képtelen megérteni, hogy miért ne tenném, hiszen szeretem. Itt jön be a lélek. A nőknek ugyanis van lelke! (A férfiaknak is, csak másképpen.) Oka van ám ennek.

Az alapok tanulmányozásához térjünk vissza Allan és Barbara Pease könyvéhez. (Ők mégiscsak szakértők.) És alkalmazzuk az iménti – tudják: számok meg kiemelés – módszert. Íme:

A férfi és a nő különbözik egymástól. (1.) Egyik sem jobb vagy rosszabb a másiknál, egyszerűen csak más. Talán az egyetlen közös vonásuk, hogy ugyanahhoz a fajhoz tartoznak. Más világban élnek, más értékrend és merőben más szabályok szerint. Ezzel mindenki tisztában van, de alig akad olyan – kivált a férfiak között – aki van annyira karakán, hogy ezt be is ismerje. Pedig ez a szintiszta és bizonyított igazság. Lássuk a bizonyítékokat. A nyugati országokban a legtöbb (70%) komolynak induló kapcso-

lat felbomlik, mielőtt még tartóssá válhatna. (2.) A férfiak és nők kultúrára, vallásra és bőrszínre való tekintet nélkül, folyton a partnerük véleményén, viselkedésén, hozzáállásán és elképzelésein vitatkoznak.

Ami kézenfekvő

Ha egy férfi bemegy egy nyilvános illemhelyre, azt általában csakis és kizárólag egy okból teszi. A nő viszont társalgónak és pszichiátriai rendelőnek használja a toalettet. Két nő, akik vadidegenekként lépnek be egy mosdóba, legjobb barátnőkként és életre szóló puszipajtásként jöhetnek ki onnan. De mindenki rögtön gyanakvással méregetne egy férfit, ha az így kiáltana: – Figyelj, Fred, a klootyóra megyek. Velem tartasz? A férfi ki nem engedi a kezéből a tv távirányítóját és csatornákat váltogat, a nő szívesen megnézi a hirdetéseket is. (3.) Stressz hatására a férfiak alkoholt vedelnek és lerohannak más országokat, a nők csokoládét majszolnak és vásárolnak.

A nők azzal vádolják a férfiakat, hogy érzéketlenek, érdektelenek és nem figyelnek oda a nőre. Nem melegszívűek, nincs bennük részvét, nem kötelezik el magukat egy kapcsolat mellett és (4.) inkább a szex érdekli őket, mint a szerelmeskedés. És – főleg! –nem csukják le a vécé fedelét.

A férfiaknak az a kifogásuk a nők ellen, hogy nem tudnak vezetni, képtelenek navigálni, a térképet fejjel lefelé fordítják és még így is örökké eltévednek, túl sokat beszélnek anélkül, hogy a lényegre térnének, ritkán kezdeményezik a szexet és folyton lehajtják a vécéülőkét. A férfiak sosem találnak semmit, CD-iket mégis ábécésorrendbe rakják. A nők mindig megtalálják az elhányt kocsikulcsot, de a célhoz vezető legrövidebb utat annál ritkábban. (5.) A férfiak úgy vélik, ők a józanabb nem. A nők tudják magukról, hogy ők azok.

A férfiak elámulnak azon, hogy egy nő besétál egy idegenekkel teli helyiségbe, és azonnal véleményt nyilvánít mindenkiről. A nők viszont nem értik, hogyan lehetnek a férfiak ennyire pocskék megfigyelők. A férfiakat elképeszti, hogy egy nő nem veszi észre a műszerfalon a piros vészvillogót, de ötvenméternyiről is kiszúrja a sötét sarokban heverő piszkos zoknit. A nők azon hökkennek meg, hogy a férfiak, akik a visszapillantó tükör segítségével simán beparkolnak a legkisebb helyre is, képtelenek megtalálni a nők szexuálisan legérzékenyebb pontját.

Ha egy nő autóval eltéved, megáll és megkérdezi, merre menjen. A férfi szemében ez a gyengeség jele, és inkább órákig tekereg körbe-körbe, ilyesmiket motyogva maga elé:

– Sikerült más útvonalat találnom.

Vagy pedig:

– Hé! Azt a benzinkutat már láttam.

Más-más munkaköri leírás

A nő és a férfi más-más fajfejlődés végtermékei, és ezt a munkamegosztás kényszere hozta magával. A férfi vadászott, a nő gyűjtögetett. A férfi megvédte a családot, a nő gyereket nevelt. A képlet egyszerű volt: (6.) a férfi az élelemszerző, a nő a fészekőrző szerepét töltötte be. Következésképpen testük és agyuk merőben másképpen fejlődött.

Ahogy testük megváltozott, hogy jobban alkalmazkodjék sajátos feladataikhoz, úgy változott az agyuk is. A férfiak erősebbek és magasabbak lettek a nők többségénél, és agyuk is ehhez alkalmazkodva fejlődött. A nők általában elégedettek voltak, ha a férfiak távol jártak és munkájukat végezték, míg ők otthon a barlangban a tüzet táplálták, és agyuk az életük során betöltött feladatukhoz idomult.

Évmilliók során a férfi és női agyszerkezet eszerint

különböző irányban fejlődött. Nos, ma már tudjuk, hogy a két nem máshogyan dolgozza fel az információkat. Másképpen gondolkodik. Másban hisz. Más meglátásai vannak, mást tesz első helyre, és – ebből adódóan – másképpen is viselkedik.

Ha azzal áztatjuk magunkat, hogy ez nem így van, életre szóló szívfájdalmat, zavarodottságot okozhatunk magunknak és a környezetünknek egyaránt.

Ki gondolta, hogy ide jutunk?

A család fennmaradása többé már nem egyedül a férfitől függ. A nőktől sem várják el, hogy gyermeknevelőként és otthonteremtőként odahaza maradjanak. (7.) Fajunk történetében először, a nők és férfiak többsége összezavarodott az eredeti munkaköri leírását illetően. Te, kedves olvasó, az emberiség azon első nemzedékéhez tartozol, amely olyan körülményekkel találja szemben magát, amelyekkel ősapáinknak és ősanyáinknak sosem kellett megbirkózniuk. A történelem során a legelső alkalommal a szerelmet, szenvedélyt és a személyes boldogulásunkat várjuk el a partnerünktől. A létfenntartás többé már nem elsődleges szempont, az alapvető megélhetést a ma társadalma ugyanis mindenképpen biztosítja. Akkor hát, mik az új szabályok? És hol tanulhatjuk meg őket?

Valahol mi is csak állatok vagyunk

(+1) Az emberek többsége nem képes az állatvilág részének tekinteni magát. Nem hajlandóak beletörődni a ténybe, hogy testünk 96 százaléka egy lóban vagy egy disznóban is megvan. A többi állattól pusztán az különböztet meg bennünket, hogy gondolkodni tudunk, és előre tervezünk. Más

állatok reagálnak az adott helyzetekre, agyuk genetikai beidéződése és viselkedésminták ismétlése révén. Nem gondolkodnak, csak reagálnak. Az emberek jobbra elfogadják és elismerik, hogy az állatoknak ösztöneik vannak, amelyek nagyjából meghatározzák a viselkedésüket. Hiszen az ösztönös viselkedés megnyilvánulásaival nap, mint nap találkozhatunk az állatvilágban: a madarak csicseregnek, a békák brekegnek. Sokan azonban nehezen fogadják el, hogy az emberi viselkedést is nagymértékben befolyásolják az ösztönök. Még arról is megfélemlenek, hogy első emberi tevékenységeik – a sírás és a szopás – is ösztönösek voltak.

Ha olyan állatnak fogadjuk el magunkat, amelynek viselkedésformáit több millió évnyi fejlődés alakította ki, akkor könnyebb lesz az alapvető késztetéseinket – az életünket – megérteni és magunkkal meg másokkal szemben megértőbbnek lenni.

Innen vezet az út az igazi boldogsághoz.

Heted hét +1 megjegyzés (II.)

Na, szépen vagyunk! Legutóbb a Zöld Elefánt kocsmában mondták nekem, hogy „te állat!”, és ne tudják meg, mi lett belőle. Úgyhogy, itt roppant észnél kell lenni, hogy ezek után ne tépjék össze a könyvet. (Már csak a papírköltségek miatt sem érdemes.) Tudom, hogy már unalmas egy kicsit, mégsem bírom megállni, hogy újólág elő ne hozakodjak a Tompával.

– Hát tehetek én arról, hogy feláll a farkam? – fakadt ki a barátom keserűen azon a sokat emlegetett estén.

Megállapítottuk, hogy nem tehet. De, a Tompa még enél is messzebbre merészkedett. Azt mondta, egyébként mélyről jövő őszinteséggel:

– Milyen jó az egereknek, annyit dughatnak, amennyit csak akarnak!

Magasröptű gondolat ám ez, csak egy kicsit rágódni kell rajta. Hogy miért pont az egerek jutottak a Tompa eszébe, azt nem tudom, de a lényegét megértettem. Azt akarta ebből kihozni, hogy az állatokat nem kötik társadalmi normák és elvárások, gyakorlatilag azt tehetik, amit a „szívük”, valójában az ösztöneik diktálnak. Mi, emberek, egyáltalán nem tehetjük azt, amit valóban szeretnénk.

Azzal azonban mindketten egyetértettünk – hosszas gondolkodás után – hogy, bármiképpen van is, embernek lenni mégiscsak jobb, mint égernek. Ez fontos, mert ez az alapszméje az alábbi fejtegetéseknek is.

Embernek lenni jó, ám embernek maradni mégis nehéz.

Térjünk most már a tárgyra.

1. „Egyik sem jobb vagy rosszabb a másiknál, egyszerűen csak más.”

Ha jól értem, itt nem csak arról van szó, hogy a férfiaknak van farkuk, a nőknek meg nincs. Merthogy elsöre nagyjából mindenkinek ez ugrik be. Mindenünk más, az eszünk is. Erre is viszonylag korán rávezetett a sors, merthogy – a hatóságokkal támadt kisebb nézeteltérésekből kifolyólag – egyszer két esztendőn át dolgoztam nők között. Magamtól eszembe se jutott volna közējük merészkedni. Képtelen voltam felfogni például, hogy miképpen lehetséges napokon át arról beszélgetni, hogy ki mit főzött, abból mennyi maradt és holnap mit fognak főzni. Ez ment két éven át, azt hittem, belebolondulok. (Nem kizárt, hogy bele is bolondultam.) Aztán egy alkalommal másfél órát ücsörögtem egy női fodrászatban. Az meg egy bolondokháza. Húszan beszéltek egyszerre, fejenként és egy időben legalább két-három témáról. A legszebb, hogy mindenki mindent értett és tudott követni, leszámítva en-

gem. Azon gondolkoztam – már amennyire a körülmények engedték – hogy ez nem akármilyen teljesítmény. Még akkor sem, ha különben hülyeségeket beszélnek. És akkor kiérlelődött bennem a szívemhez oly' közel álló és általam sokat emlegetett elmélet, miszerint: a férfiak megépítik a rakétákat, a nők meg lemessák ultrás vízzel. Ezt a legtöbb nő sértőnek találja, pedig – esküszöm – nincsen benne semmi bántó. Így van és kész! Miért lenne ez baj? Az a gond, hogy sokan összekeverik az egyenlőséget az egyformasággal. Hát persze, hogy egyenlők vagyunk, ez minden épeszű ember számára világos kell, hogy legyen. De, hogy egyformák? Nézzék csak meg a különböző, mérhető sportágak világcsúcsait. Óriási a különbség a férfiak javára. Az egyenlőséget a sportban éppen az teremti meg, hogy a két nem képviselői külön-külön versenyeznek. De – továbbárlépvé – kinek jutna eszébe nőket állítani az acélöntő kohók mellé? És jómagam nem láttam még egyetlen férfi manikűröst sem. (Pedig biztosan van, csak kevés.)

Fogadjuk el a nőket olyannak amilyenek, mert különben tényleg csodálatosak. Legfeljebb nem kell női fodrászatokban ücsörögni. (Hölgyeim! Ez fordítva is igaz ám, de erről majd később.)

2. „A férfiak és a nők kultúrára, vallásra és bőrszínre való tekintet nélkül, folyton a partnerük véleményén, viselkedésén, hozzáállásán és elképzelésein vitatkoznak.”

Hát ezt tudjuk. „Ne menj a meccsre.” „De megyek.” „Hol a zoknim?” „Nesze.” És így tovább, a végtelenségig. A vége – mindkét részről – az, hogy „képtelen vagyok megérteni, hogy ezt képtelen vagy megérteni!”.

Hát nem képtelenség?

3. „Stressz hatására a férfiak alkoholt vedelnek és le-

rohannak más országokat, a nők csokoládét majszolnak és vásárolnak.”

Bámultuk az eget, mert a Pepi barátom nagyon el volt keseredve.

– Az Edina (ő volt a Pepiné) elhízott és elveri az összes pénzt. Unom már!

Egy hét múlva az Edinával bámultuk az eget – barátilag – mert ő is nagyon el volt keseredve.

– A Pepi jó ember, de ha berúg, olyan, mint az állat. Unom már!

Ha jól sejtem, ezt nevezik jobb helyeken ördögi körnek. Merthogy a Pepit ki akarták rúgni a munkahelyéről, mert nem szerette a főnöke. Ettől a Pepi ivott. (És olyan lett, mint az állat.) Az Edina meg ezt nem bírta elviselni, és elkeseredésében csak evett. (És elszórta az összes pénzt. Kövéren.) Ettől mindketten egyre dühösebbek lettek egymásra, pedig mindenki csak úgy viselkedett, ahogyan az a nagykönyvben meg van írva.

Tudják, mi lett volna a jó megoldás? Megbeszélni egymással a dolgokat, és a Pepinek magától otthagyni a munkahelyét. Mivelhogy a főnököt nem a Pepi vagy az Edina tette oda, ahová került, egyikőjük sem tehetett semmiről. Mégis egymást baszogatták. Jelképesen. Mert különben hetekig nem dugtak.

Most próbálják meg összeszámolni, hogy hány ilyen és hasonló esetről tudnak. Meg fognak lepődni.

4. „Inkább a szex érdeklí őköt, mint a szerelmeskedés.” (Mármint a férfiakat.)

Hát ez meg mi? A kettő nem ugyanaz?

– Nem bizony – magyarázta nekem a Vitálné – a szerelmeskedés közben a lelkünk is egyesül.

Hányszor, de hányszor halljuk (a nőktől) hogy „én csak akkor tudok lefeküdni valakivel, ha érzek iránta valamit”. Ez persze nem teljesen így van, de a törekvésük mindenképpen erre irányul. Lelkük rajta!

Sajnos, rossz hírem van a nők számára: a legtöbb férfi anélkül is le tud feküdni valakivel – úgyszólván bárkivel – hogy akármit is érezne iránta. Az viszont tény, hogy sokkal jobb, ha szerelmes az ember. Barátaim, férfיאrsaim! Ez legyen a mi törekvésünk. (Nehéz, de nemes feladat.)

5. „A férfiak úgy vélik, hogy ők a józanabb nem, a nők tudják magukról, hogy ők azok.”

Ha én – nagy ritkán – bemegyek egy cipőboltba, az alábbiakat szeretném elérni:

- a cipődivat megreformálását, a tervezők azonnali kirúgását,
- a forgalmazás átalakítását a gyorsbűfék mintájára,
- az árak radikális csökkentését, népmozgalom szervezését az állami beavatkozás kikényszerítésére,
- az üzlet(helyiség) átalakítását, különös tekintettel a biztonságra és az eladónők életkorára,
- a reformgondolatok után az üzlet mielőbbi elhagyását,
- a világ megváltását.

És tudják, mit akar a feleségem? Cipőt vásárolni. Nem megvenni, csak vásárolni. (Az sem baj, ha az első boltban nem kap, annyi üzlet van, mint a tenger.) Egy biztos: konkrétan tudja, hogy milyen cipőt akar. Ez számomra felfoghatatlan. Ha most megkérdeznék, hogy milyen cipő van rajtam, külön meg kellene nézennem, mert amúgy fogalmam se lenne róla.

6. „A férfi az élelemszerző, a nő a fészekőrző.”

Úgy kezdődött, hogy volt egy barlang. Abban lakott egy férfi meg egy nő. Nevezzük őket Ádámnak és Évának. Ádám eljárt vadászni, állandóan a zsákmányra és a veszélyekre figyelt. A távoli pampát leste, rákényszerült, hogy megtanuljon tájékozódni. Hazavitte az elejtett állatot és marha fáradt volt. Semmi kedve nem volt beszélgetni. Éva nem is várta ezt el tőle, boldog volt, hogy nem maradtak éhen, és amúgy is sok gondja volt a barlangban, például a tűzre meg a kis Ádámról kellett vigyáznia. Rá volt kényszerülve, hogy a környezetében figyeljen minden apróságra. Ádám közöszült Évával, hogy legyen utánpótlás, aztán mindjárt el is aludt, mert ki kellett pihennie magát a másnapi vadászatra. A barlang is meg a vadászat is sokat változott, csak az ember maradt olyannak, amilyenné a nehéz élete faragta.

Így ment ez egészen mostanáig. Mostanság a nők is eljárogatnak vadászni és a férfiak – ahelyett, hogy vigyáznának rá – felrúgják a barlangban a tüzet adó rőzsenyalábot. Nem tudnak, és nem is akarnak a barlang apró-cseprő ügyeivel foglalkozni. Azt meg végképp nem értik, hogy miért kell szerelmesnek lenni, meg beszélgetni ahhoz, hogy meglegyen a kis Ádám, az utánpótlás.

Itt tartunk jelenleg, ez a helyzet.

7. „Fajunk történetében először, a nők és a férfiak többsége összezavarodott az eredeti munkaköri leírását illetően.”

Atyai jó barátom, egykori főszerkesztőm szokta volt mondogatni: „Mivé lesz a világ? Ötvenéves nők fejpántot kötnek a fejükre, és elkezdenek teniszezni tanulni!”

Nem értette. Én sem értem. A férfiak elsöprő többsége nem érti ma sem.

(+1) „Az emberek többsége nem képes az állatvilág részének tekinteni magát.”

Húha! Ez annyira meleg téma, hogy nem is bonyolód-
nék bele részletesen. Ráadásul mindig szeretnék légne-
művé válni, amikor erről van szó, mert ez irányú nézeteim
annyira szélsőségesek, hogy nem is olyan régen még le-
fejeztek volna miattuk. Így hát, csak röviden.

Maradjunk annyiban, hogy tények vannak, nem elmé-
letek. Nemrégiben felkutatták, és pontosan leírták az
ember úgynevezett géntérképet. Kiderült, hogy mind-
össze két százalékban különbözik a majmokétól. Azt nem
értem, hogy mi ezzel a probléma. Az a kis különbség, az a
két százalék, pont elég ahhoz, hogy – bizonyos dolgokban –
fényévnyi különbség legyen az ember és az állat között.

Az a két százalék ugyanis az Istené!

Most már úgymint mindegy. Ahogy látom, az eddigiekért
is a fejemet veszik majd. Végső sorsom mindenképpen a
számkivetettség lesz. (Megléhet, nem ennyire nagy a baj,
de, hogy „erkölcsös” ember nem áll velem szóba, az biz-
tos.) Nincsen veszténivalóm. Ezért bátran (?) vágok bele
az alábbi – áltudományos, konyhakerti – magyarázkodásba.

Miért írtam nem is oly’ rég, hogy magyar szex? Azért,
mert a dugás végrehajtása és megítélése időtől és helytől
függ. Például az éghajlattól. Melegben jobban szeretnek az
emberek kefélni. Lásd az afrikai népesedési statisztikákat,
meg a „latin szerető” legendát. (Biztos, van valami alapja,
a legendák nem szoktak csak úgy, maguktól megszületni.)
De akkor miért Skandináviában robbant a múlt század
hatvanas éveiben a szexbomba, az úgynevezett szexuális
forradalom? Mert a minőségi dugáshoz pénz is kell. Ha
valaki gazdag, könnyebben teleszippantja a fejét kultú-

rával. A sok észet meg viszi magával az ágyba. Ez meg mindenkinek tetszik, és azt gondolják, miért ne osztanánk meg az örömünket másokkal: csináljunk pornófilmet. A szex függ a környezettől is. Ha úgy tetszik – nagyképűben – a társadalmi berendezkedéstől. A szocializmusnak nevezett izében alapelvnek számított, hogy az ember deréktól lefelé nem is létezik. Eszméi vannak, vágyai és ösztönei nincsenek. Így telt-múlt a négy évtized, két-három nemzedék nőtt bele ebbe a hülyeségbe.

De a dugásról kialakult vélemény – a szexkultúra – függ az ősi gyökerektől is. A kínai vagy az indiai művészet már évezredekkel ezelőtt tele volt pornóval, meg is lehet nézni, hogy mennyien vannak. Mi meg, ugye, katolikusok vagyunk, és a mi Istenünk – állítólag – azt mondta, hogy ne nagyon hancúrozzunk. (Még mielőtt egyházi vonalon nekem esnének, sietek leszögezni: erkölcsi vitát csak akkor vagyok hajlandó folytatni, ha a pedofil papokat köztörvényes bűnözőkként rács mögé dugják. Meg akkor, ha az egyház képviselőiről is megtudhatjuk végre, hogy besúgóok voltak-e vagy sem.)

Szóval, létezik olyan, hogy magyar szex, portugál szex, eszkimó szex, és így tovább. Én azért beszélek a magyarról, mert azt ismerem. Úgy, ahogy. Mindenesetre testközelség. Úgyhogy az imént feszegetett észbeli különbségek a nők és a férfiak között általánosak, de vannak kifejezetten itt és most érvényes törvényszerűségei. (Vagy valami hasonlói vannak neki.) Lényeg, hogy én arról beszélek, ami van. Arról, amit mindannyian tapasztalunk. Legfeljebb nem beszélünk róla. Pedig talán nem lenne érdektelen.

Azzal hozakodtam elő néhány oldallal ezelőtt, hogy a nők lelkéhez fogunk kilyukadni. Egyáltalán: hogy miért van nekik lelkük? A válaszáért képzeletben vissza kell men-

nünk a mi kis barlangunkba. Régi jó ismerőseinkhez, Ádámhoz és Évához. Szóval Ádám elment vadászni, és – jó esetben – hazahozta a zsákmányt. Évához való ragaszkodásának az volt a legkézenfekvőbb kifejezési módja, hogy neki adta azt, amit szerzett. Ennél többre nem is volt szükség, ez volt maga a szerelem. Tényleg életre-halálra. Ádám nyugodtan dughatott más nőkkel is – ha még volt ereje hozzá – de ha a kaját nem adta le, akkor Éva szemében hűtlennek minősült. Látjuk a jelenetet. Ádám megérkezik, vállán az elejtett szarvas, ledobja a barlang közepére, és Éva hálás. A félelem után tehát mindjárt a hála volt a legfontosabb érzelem a barlangi asszony szívében (idegrendszerében?). Félelem az éhségtől – meg a többi veszedelemtől – és hála Ádám iránt, aki mindezekről megvédelmezte. A hála pozitív érzelem, melegség önti el az ember szívét az iránt, akinek hálás. Ez volt a korabeli szerelem, valószínűleg ebből az érzelemcsírából fejlődött ki a nők lelke. Éva féltékenységet is érzett, természetesen. Mégpedig akkor, ha Ádám nem neki adta a zsákmányt. Nem is féltékenység volt ez, sokkal inkább halálfélelem. Évának tehát – a saját és a kis Ádám érdekében – elemi szüksége volt arra, hogy Ádám biztos pont legyen az életében. Ma sincs ez másként. Egyetlen nő sem szerelmes igazán és hosszú távon abba a férfiba, aki mellet nem érzi biztonságban magát. Ettől persze még nem jött volna létre a házasság intézménye, Éva érzelmeivel ugyanis semmit nem foglalkozott a korabeli Ádám.

A házasság

a magántulajdon kialakulásának terméke. És mint ilyen, semmi köze az ember biológiai szükségleteihez. (Ez meg is látszik a mai házasságokon.) Akkor lett fontos, hogy ki kihez tartozik, amikor szóba került az örökség. Ha Ádám

kijelentette a barlangról – vagy éppen a vadász-szerszámairól – hogy ez az enyém, akkor Éva is úgy tekintette, hogy az az övék. Mármost nem volt mindegy, hogy a javakat ki örökli. Ki kellet nyilvánítani tehát a törzs többi tagja előtt is, hogy mi, Ádám és Éva, egy pár vagyunk, és amit hátrahagyunk, az a kis Ádámé. Ez a házasság. Ettől a perctől számítva vált fontossá, hogy ki kivel kefél, mert az összevissza kamatylolásból csak káosz keveredett. Vajon kié a gyerek? És – ami ennél is fontosabb – kié a cucc, amit az apja hátrahagyott. Aztán a törzsfőnök – a mai állam – is rájött, hogy a házasság jó dolog. Jó, mert abból kialakul a család. A család pedig arra kell, hogy annak tagjai ne a törzsfőnököt – a mai államot – zaklassák, ha valami gondjuk van, hanem oldják meg a problémáikat egymást segítve. Ezért tekinti a házasságot és a családot minden szervezett emberi közösség fontosnak. Mondhatnám sarkosan: államérdekből. Hogy a nagypapát ne vigyük kórházba, öregek otthonába, hanem ápoljuk mi. Levéve az állam válláról a felelősséget meg a gondot. A házasság tehát társadalmi és nem biológiai szükséglet. A legtöbb férfi lelke mélyén hagyná a fenébe a házasság kötöttségeit, ha a környezete nem kényszerítené rá. És ha nem lenne amúgy nagyon is kényelmes. Nem azt akarom mondani, hogy most aztán mindenki váljon el, csak azt, hogy a házasság nem elemi emberi szükséglet, és mint intézmény igencsak rogyadozik. Hogy mi lesz helyette? Hogy lesz-e helyette egyáltalán valami? Fogalmam sincs. Egyelőre még senki nem talált ki helyette jobbat.

A nők is szeretnek dugni

Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert sokak számára még mindig nem egyértelmű. Először: nagyon úgy néz ki, hogy az ember az egyetlen olyan állat, amelyik képes él-

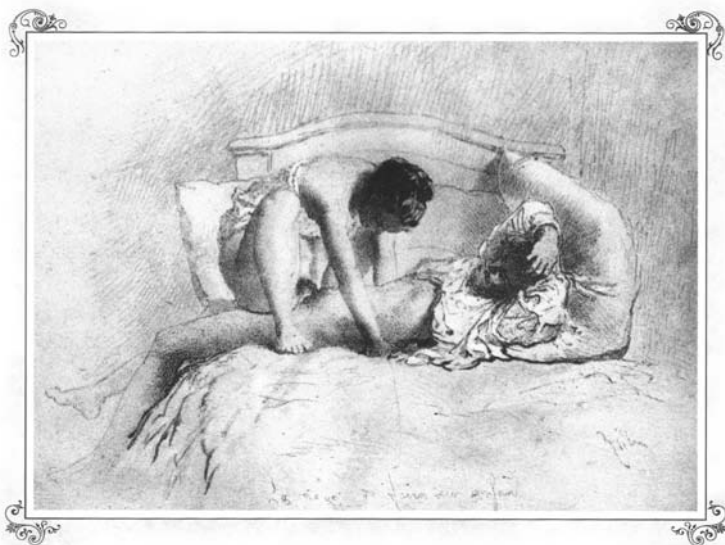
vezni is a fajfenntartás aktusát, a szeretkezést. Különösen igaz ez a nőstényekre. Másodszor: a nők legtöbbször tagadja, hogy szereti a szexet. Egy férfi belevaló pasi, ha sok nője van, egy nőt ugyanezért (hogy sok pasival kefél) kurvának néznek és mondanak. Ennek a magyarázatát is a barlangban kell keresni. Ha Éva összefeküdt volna bárkivel, végképp nem lehetett volna megállapítani, hogy kié a kis Ádám, ki az örökös. Ezért volt fontos még a barlangkorszak után is sokáig, hogy a nők érintetlenül, szűzen menjenek férjhez. (Ez egyébként a világ népességének közel fele esetében ma is így van!) Harmadszor: nagyon-nagyon hosszú ideig egyáltalán senkit nem érdekelt, hogy a nők élvezik-e a szexet vagy sem. Egyszerűen nem volt semmi jelentősége. Csak az utóbbi időkben vált ez fontossá, egyidejűleg a nők úgymond felszabadulásával. Számos oka van tehát annak, hogy a nőkről azt hisszük mi, férfiak, hogy nem szeretik a kefélést ugyanúgy, mint mi. Ráadásul ők maguk is azt hiszik és mondják, hogy ez így van. Nem így van, és innen a sok bonyodalom. Hogy ezt nem vagyunk hajlandók tudomásul venni.

Azt hiszem, elég sokat elmélkedtem ahhoz, hogy most már egy kicsit gyakorlatiasabban közelítsünk a témához.

II. rész

Bepalíztak

(Férfit akarok!)

*„Holdvilágos éjszakán,
Miről álmodik a lány?*

(Vokál: ...dik a lány, ...dik a lány.)

*Hogy jön egy királyfi tán',
Hófehér paripán.”*

(Eisemann-Zágon: Fekete Péter, operett)

Első fejezet

Ki vannak az ideggyeim

További adalékok az én nagy bánatomhoz

Azt mondták, tanuljak meg felmenni az internetre, mert különben hamarosan hülyének fognak nézni. Ez – ez a hülyének nézés – különben nem egy újdonság nálam, úgyszólván az egész életem ennek jegyében telt... Idáig! Merthogy most viszont fent vagyok a világhálón, de bár ne mentem volna olyan magasra.

Az történt ugyanis, hogy – amint arról már megemlékeztem – csináltam egy könyvet (még ez előtt). Eléggé szex központú lett, pedig még azt is beleírtam, hogy a szerelem szép. Adok a lelküknek, gondoltam. Erre föl az interneten lehordtak mindenféle tuskónak. Mit képzelek én, írták, hát a romantika, az smafu?

Akkor határoztam el, hogy megjavulok. Mégiscsak úriember vagyok, olyan, aki tud várni a dugásra egy darabig, ha már nincs más választása. Azaz töredelmes leszek, és be fogom látni, hogy a szexen kívül is vannak fentebb eszmeiségű dolgok, csak én tényleg egy tuskó vagyok. Már ki is találtam a könyv címét: „Álomszép lélekkép”. (Jó, mi?)

Annak a világhálónak azonban megvan az a rossz tulajdonsága, hogy mindenfélét összeírnak rajta. Csak egy kattintás, és máris az alább röviden ismertetett cikke bukkantham.

Ennek is állati jó a címe, mintha csak én találtam volna ki: „Az asszonyi hűtlenség a gének játéka.” Plusz egy alcím: „Ciklusuk bizonyos napjain még a leghűségesebb nők is késztetést éreznek arra, hogy félrelépjenek, vélik angol kutatók.” Remélem figyeltek. Nem én vélem így, a Gáz utcai suttyó, hanem nagyeszű tudósok. Az írást meg

már alig merem ismertetni, mert ha az eddigiekért érzéketlennek minősítettek, akkor ezért egyenesen és személy szerint engem tesznek majd felelőssé az összes bajokért. Az van ugyanis leírva, hogy ezek a ravasz tudósok összeszedtek 1200 nőt (boldog emberek!), mutogattak nekik fényképeket, és kiderült, hogy a peteérés időszakában olyan férfiak fotóit részesítették előnyben a hölgyek a kiválasztás alkalmával, akik még csak nem is hasonlítottak a férjeikre. Hát kiderült, hogy abban a bizonyos időszakban a nők olyan hímet keresnek, amelyeknek a legjobb a génállománya. Vagyis egészséges, szép, okos, meg ilyenek. Ebből következően várhatóan az utódaik is ilyenek lesznek. Mindez pedig, ugyebár, független a házasságlevél-től. Aztán ugyanezekkel a lányokkal-asszonyokkal kitöltettek egy kérdőívet, és kiderült, hogy hetven százalékuknak (!) volt már valamilyen házasságon kívüli szexuális kapcsolata. (Jóindulatúan beleszámítom a flörtölést is.)

Na bumm! Ekkor erősödtem meg a hitemben, hogy itten tényleg a lélekről meg a romantikáról van szó. Pláne, amikor egy angol bakter esetét is ismertették a már idézett írásban. Ez a derék ember kényszerűségből génvizsgálatot végeztetett magán, aztán kiderült, hogy a három gyermekéből vér szerint egyik sem az övé. Az utolsó mondatot idemásolom szó szerint, mert annyira szép: „A boldogtalan vasutast nyilván az sem vigasztalja, hogy – ugyancsak felmérések szerint – minden tizedik gyermeket olyan apa nevel, akinek fogalma sincs arról, hogy amúgy semmi köze annak fogatásához.”

Nos, ennek szellemében tevékenykedjünk a továbbiakban. Bepaliztak. Mert amikor azt mondták az erkölcsök védelmezői, hogy a lélek a legfontosabb, el is hittem. Akkor meg az egész hitemet tudósok döntötték romba. Tényekkel. Nem ám lila érzelmekkel. Mit lehet ilyenkor csinálni?

Talán csak annyit, hogy az ember leírja azt, amit gondol. Ez is egy megoldás.

Vádjunk bele, tartsanak velem!

Előjáték (Nem szexuális!)

Mentségemre, megmondom mi van, aztán tiszta lelkiismerettel állhatok a történelem ítélőszéke elé.

Ja! Ha az említett magas testület a színe elé kíván címtelni, kéretik az idézést nem ajánlott küldeményként feladni. Merthogy nyolc esztendő alatt megértünk a kedvesemmel egyet 's mást, még egy tényleges tűzvészt is, de egy könyvtári felszólítást nem vehet át helyettem. Én meg ugye, az irodalmi Nobel-díjig, elvből nem veszek át semmit. Ezt meg lehet érteni.

Szóval, ha majd ott állok a történelem ítélőszéke előtt, töredelmesen bevallom a bírónak, hogy „Nőt akarok!” címmel valóban követtem el egy orvtámadást a magas irodalom ellen. Ugyanakkor számos mentő körülményt is felhozok, például, hogy halmozottan hátrányos helyzetű vagyok. (Igaz, minden hátrányt én magam halmoztam fel.)

– De akkor legalább hagyta volna abba! – húzza majd fel a szemöldökét mérgesen a történelmi bíró.

Erre föl – az utolsó szó jogán – előadom az alábbiakat.

Tisztelt bíróság!

Amikor az imént említett műért (?) megkaptam a honoráriumot, a magam részéről befejezettnek tekintettem az ügyet. Már mentem volna szaunázni, mert a szex után azt szeretem a legjobban, de mondták, hogy dedikálni kell. Ez azt jelenti, hogy a Nőt akarok! alá odaírom: „Sok sze-

retettel...”, és akkor egy darabig mindenki lehiggad. Ott ültem a jeles alkalommal, és egy-két nagyon elszánt olvasó tényleg hozta is a könyvet, aminek – túl a megdöbbenésen – nagyon örültem. Annak viszont már egyáltalán nem örültem, hogy a dedikáláson megjelent a Grimbusz, majdnem teljesen józanul. Tudtam, hogy ebből baj lesz, mert a Grimbuszal mi állandó tettestársak voltunk egy időben, előfordult, hogy kiittunk egy kocsmát a raktárkészletéből.

Szóval a Grimbusz elkezdte szítani a tüzet, hogy akkor megírtam-e az igazságot rendesen. (Felsorolt vagy négy esetet.) Mire mondtam neki, hogy nem, mert ezek a modern nyomdagépek sem bírnak el mindent. Erre föl az én barátom kijelentette, hogy meghamisítom a történelmet, majd ő is ír egy könyvet, de abban benne lesz az igazság. Ezt mindenképpen el akartam kerülni.

Ott ücsörögtem azért tovább, és jött egy igazi olvasó is, nem ám olyan, mint a Grimbusz. Teljesen rendes, kulturált hölgy volt. Mosolygott. Alá akartam írni neki, hogy „Sok szeretettel...”, de már az „S” betűnél megállt a toll a kezemben, mert az én egy szem rajongóm azt kérdezte, hogy mikor lesz „Férfit akarok!” könyv is.

– De én nem akarok férfit – mosolyogtam vissza a hölgyre.

– Ez akkor sem igazságos – méltatlankodott tovább – kell lenni egy másik könyvnek is, nekünk, nőknek is vannak ám problémáink!

Teljesen összekócolódtak a szürke agysejtjeim, mert a barátom történelemhamisítással, az egyetlen rajongóm meg egyoldalúsággal vádolt. (Gondoljanak csak bele!)

Ezt még kihevertem volna – az ember az erkölcsi válságon viszonylag könnyen túlteszi magát, ha a honoráriumot már elköltötte – de jöttek más nők is. Mindenféleképp magyaráztak, úgyhogy megpróbálom összegezni a lényegét: „Jó az a könyv, meg minden (Komolyan, ezt mond-

ták! S.K.) de az lenne ám csak az igazi, ha az én történetemet is megírná”. Pácba kerültem, mert már az első kötetre sem tudtam édesanyámnak elfogadható magyarázatot adni – a főorvos asszony mindenestre megemelte a gyógyszer adagját – egyidejűleg hányatott sorsú nők várták tőlem, hogy az ő bánatukat is meséljem el. (Plusz még a Grimbusz hőbörgése a valódi igazság kapcsán.) A végső döntést – ez nálam elvi kérdés – erkölcsi-érzelmi alapon hoztam meg. Kikalkuláltam, hogy a második kötetért járó pénzt éppen Karácsony előtt kapom majd meg.

És jött egy levél is, illetve több is jött, de most pont erről az egyről beszélek.

„Kedves Író Úr!

Maga bejárta a börtönöket és mindent tud a szerelemről, segítsen. A férjemet lecsukták, így most nem tudunk (Itt van egy-két javítás. S.K.) szexelni. Én még csak hagyján, mert van egy gépem.

Találjon ki valamit, jó!?

Én a masszírozógép nélkül nem is tudom, hogy mit tennék. A férjemnek is jó lenne valami módszer, sokat segítene neki a feszültségek levezetésében. Nem is tudom, hogy mit tud csinálni szegény, mert állandóan ott van vele a cellában egy másik személy. Ezt nagyon fontos kérdésnek tartom!

Egész kicsi koromtól fogva simogatom magam, már az óvodában is rám szóltak, hogy vegyem ki a kezem a takaró alól. Amíg nem olvastam könyvet, azt hittem, csak én csinállok ilyen disznóságot, egyedül a világon. Aztán megnyugodtam, és soha nem csináltam ebből gondot. 13 éves koromtól rendszeresen használom az arcmasszírozó gépet, akár van fiú ismerősöm, akár nincs. Az egyedüli probléma, hogy – miután az évek során ennyire hozzászoktam – nehezen megyek el (vagy nem is), ha fiúval vagyok. Erre a

férjem is biztosan emlékszik, hisz' rögtön beköltöztettem az ágyunk mellé ezt a kedves barátomat. Nagyon fontosnak tartanám – persze magamból kiindulva – hogy találjunk a férjemnek is valami megoldást.

Én, amikor elélvezek, nagy megnyugvás száll rám, minden könnyű lesz, és rögtön elalszom. Borzasztó boldog lennék, ha tudnék a férjemnek segíteni, de ez most úgy tűnik lehetetlen. Azt szeretném kérdezni, hogy a beszélő alatt nem lehet szerelmeskedni? Ez biztosan naiv kérdés, de van erre valami szabályzat?”

Hát most tényleg, mit szerénykedjek? Ilyeneket írnak! Régóta mondogatom, hogy nem szeretem az olyan kategorikus és kirekesztő kijelentéseket, miszerint „senki sem tökéletes”, meg hogy „mindenki pótolható”. Azért ez nem ilyen egyszerű, ebben is van kivétel. Fogadjunk, hogy kitalálják, kire is gondolok. (Olvastam egyszer egy tanulmányt – ilyeneket olvasok! – amelyben az állt, hogy statisztikailag ma Magyarországon három zseni él. Azóta azon gondolkodom: vajon ki lehet a másik kettő?)

Íme a válaszom a levélre:

„Kedves asszonyom!

Sajnos van szabályzat. (Szigorú.) Tényleg úgy tűnik, hogy pillanatnyilag nem tud a férjének segíteni. (Esetleg talán rajtam...) Jobbat most nem tudok kitalálni, olvasgassa ezt a könyvet.

Kérem, tájékoztasson arról, hogy hol lehet arcmasszírozót kapni!

Tisztelettel: az Író Úr.”

Bár a világon semmi köze az egészhez, itt kell vissza-

térnem a Grimbuszhoz, mert különben elfelejtem, hogy mit is akartam abból a szerencsétlenből kihozni. Az a szöösszetétel, hogy a Grimbusz a „gimnáziumba járt” nagyon erős és megtévesztő túlzás. Fogadjuk el, hogy valamiféle laza kapcsolat fűzte őt a középiskolához. Mindenesetre az érettségi napja csak közeledett, és – hősünk dicséretére legyen mondva – el is kezdett felkészülni a megmérettetésre. Ettől megbomlottak a Grimbusz ideggyei. Akkoriban is a történelemmel, a történeti hűséggel állt leginkább hadilábon, ez kitűnik az alábbi keservéből is:

– Eddig teljesen tiszta volt előttem a kép. Voltak az ősemberek, aztán a lovagok, és most vagyunk mi. Elkezdtem tanulni, és ezt a szép, letisztult egységet megkeverték a királyok, a jobbágyok meg a többi marhaság, például az évszámok. Hát nem tökmindegy, hogy mi mikor volt!? Pláne, ha beleszámítom, hogy még a múlt hétre sem emlékszem rendesen.

Jómagam csak bámulattal tudtam adózni a Grimbusz kikristályosodott történelem-szemléletének, szerintem akadémiai székfoglalónak is megfelelne. Nem így a szülei! Fejükbe vették, hogy a Grimbusz – ha törik, ha szakad – át fog látni a letűnt korok szitáján. Ettől a nemes céltól vezéreltetve szerződtek a barátom mellé egy kiségitő tanerőt, ami nem lett volna baj, feltéve, ha a korrepetálást nem pont egy nagymellű egyetemista lánnyal próbálják megoldani. Sajnos, mégis így történt. Mesélte nekem az Egyetem, hogy eleinte csak a tanulás monotóniáját akarta oldani egy kis keféléssel – látszik, hogy lelkiismeretesen vette a feladatát – de a helyzet később elmérgesedett, legalábbis a történelmi ismeretek kiszélesítése szempontjából.

– Folyton csak dugtunk – magyarázta bánatosan az Egyetem – ráadásul bele is szerettem abba hülyébe. (Itt egy csillogó könnycseppet morzsolt szét a szeme sarkában.)

Ne tessenek izgulni, nagyobb káosz azért nem kere-

kedett, a Grimbusz – máig megfejthetetlen módon – leérettségizett, az Egyetem meg folytatta az egyetemet, de csak egy darabig. Mert az én barátom akkora hatással volt a lányra – különben mindenkire nagy hatással volt, csak teljesen más előjellel – hogy az Egyetem egyre sűrűbben járt haza a Fővárosból, hogy láthassa az ő szívyszerelmét, meg hogy nemileg is helyrerázódjon egy kicsit. Eleinte az Egyetem csak bámulta, ahogyan a Grimbusz iszik, később vele ivott, kábé másfél évig. Ezzel teljesedett ki a szerelmük, legalábbis erre lehet következtetni a tényből, hogy a szebb napokat megért lány abbahagyta a felsőoktatási intézmény látogatását, a Grimbusz viszont gyűrűt vett neki. Tényleg úgy nézett ki, hogy minden a vészforgatókönyv szerint alakul és összeházasodnak, de mégse.

– Ilyesmit csak a mesében engedhet meg magának a legkisebb királyfi, amikor elindul szerencsét próbálni – foglalta össze az ide vonatkozó álláspontját a Grimbusz, és ezzel letért a házasság felé vezető ösvényről. (Csak mellékesen jegyzem meg, hogy ez alkalommal színjőzan volt. Ez abból is kivehető, hogy az égre nézve felkiáltott: „Még csak húszéves vagyok!”)

A drámai előjelek ellenére a történet mégis szép fordulatot vett, az Egyetem visszatért az egyetemre, de soha többé nem vállalt korrepetálást. A férfikkal tartatta el magát, gondolom, bosszúból a Grimbusz miatt.

Bevezetés egy tanulmány vázлата elé

Amióta ilyen nagy író lettem – múlt hét kedden már 106 (!) kilót mutatott a mérleg – egyre gyakrabban esek bele a művészi válságba, ami tudvalevőleg azt jelenti, hogy egyáltalán nincs semmi kedvem dolgozni. Ebből jött aztán a koncepció, hogy délután is átmentem a kocsmába, megnézni, hogy akkor kik vannak ott. Legnagyobb megle-

petésemre, ugyanazok voltak, mint délelőtt, csak részegben. Kérdezte is az Üрге Bürge, hogy miért vagyok elkeseredve, mert látszott rajtam a drámai élmény. Erre aztán elpanaszoltam, hogy két alapvető dilemmám is van, az egyik az italbolt törzsvendégeinek a személyi állományára, a másik a női lélekre vonatkozik.

– Nem lehet a női lelket vizsgálni – bámult a fröccsébe az Üрге – tanulmányozd inkább a távoli galaxisokat.

– Éppen ez a baj, Üрге Bürge barátom – kaptam a mentő szón – hogy nem bírom tanulmányozni, meg nem is nagyon érdekel, de valamit írni kell róla.

– Írni lehet, tanulmányozni nem – szögezte le az Üрге Bürge.

Ez még csak olaj volt a tűzre, mert akkor már túl voltam az élményemen. Az volt, hogy az előző könyvemben egy embereként álltam ki a szex mindent elsöprő ereje mellett, és mondták, hogy igazam is van. Mire föl lementem az edzőterembe – mégis, ne legyek otthon – és hányavetin megkérdeztem a Gazellát, mi is az a női lélek. Azt mondta erre a Gazella: „Meg nem értett hisztéria.”, de már pityergett is.

– Mi a baj? – kérdeztem ijedtemben, azt hittem a lábára esett a súlyzó.

– Egyedül vagyok... – szipogott a Gazella, és nézett volna rám, ha lát a könnyeitől.

– És az miért baj? – döbbsentem meg döbbsenten.

– Nincs kiért felkelni.

– Ja, tényleg – színleltem, hogy értem.

Akkor aztán a Gazella egy női magazint mutatott – nem nyúltam hozzá, csak messziről néztem! – ez állt benne: „Se a pénz, se a hatalom, se a karrier nem tudja pótolni azt a boldogságot, amelyet akkor érzel, ha reggelente a neked rendeltetett férfi mellett ébredsz.”

Megborzongtam. Létezheth, hogy létezik olyan, aki ezt

komolyan veszi? Így tépelődtem volna, ha nem áll ott előttem élőben a Gazella. (Még mindig pityeregve.) De nem hagytam magam:

- Mi hiányzik belőle a legjobban, a szex, mi?!
- A szeme, meg a keze.
- Ahogy a bugyidba nyúl, mi?!
- Nem, ahogyan felém nyújtja...

Panaszkodtam az Üрге Bürgének, mert teleírtam háromszáz oldalt a dugás elsöprő erejéről, erre jön a Gazella, és azt mondja, hogy leginkább a szerelmének a szemébe szeret(ne) nézni.

– Ettől vannak ki az ideggyeim – háborogtam a sors ellen, de az Üрге is egyetértett, mondta is, hogy erre innia kell, hívjam meg.

– De akkor, miről fog szólni a női lélekről szóló írássom? – sopánkodtam, de csak annyira, hogy a felesek ki ne lötytyintsem.

– Miért, az előző miről szólt? – tapintott az elevenre társam a búfelejtésben.

– Semmiről.

– Akkor, szerintem, ezt is meg tudod írni olyan színvonalon.

Látszik, hogy az Üрге Bürge csak egy egyszerű milliomos (valami számítógépekkel szélhámoskodik, még a németeknek is be tudta dumálni, hogy ért hozzá), fogalma sincs, milyen nehéz azt leírni, ami nincs.

Mindegy most már! Ha a Gazellán meg az Üрге Bürgén meditálunk, sosem tudjuk meg, mi is a női lélek rejtelse. Mert van neki ilyen. Mindenki azt mondja...

Három a magyar igazság

A Totálné Irmának – egyebek mellett – volt egy családi há-

za, egy autója, két kiskamasz fia, egy férje meg egy kiérlett és megszenvedett álláspontja (meginyithatatlan). Esetünkben ez utóbbi a fontos, mert lényegre törően így összegezhető: szép-szép a családi élet, de a szexuális vágyakat nem csillapítja. Egy ideig az Irma megkísérelte ugyan a családi valamint a szexuális életét közös nevezőre hozni, de a Totál ebben nem volt partner. Nem is lehetett, mert örökké dolgozott, az volt hite, hogy nélküle talán még a Föld is megállna a forgásban. Tudják, az ilyen manusok szoktak infarktust kapni úgy ötven körül, úgyhogy a nagy égi főorvos a Totálnak is kijelölt egy jól felszerelt ágyat az intenzív osztályon. Ott nézgelődtek éppen, a Totálné meg a férje, az infúziós csövek között, amikor is megérkezett Doktor Doktor. Az mindjárt feltűnt az Irmának, hogy a Doktor piszkosul okos lehet, mert csak úgy csillogott a szemüvege. Hanem, az semmi! A Doktor Doktor marha jól is nézett ki, annyira, hogy az már kifejezetten idegesítette a Totálnét.

– Nem szeretem az ilyen szépfiúkat – fintorgott az Irma a barátnőjének, a Kencének – annyira nagyra vannak maguktól.

– Mindjárt megszeretnéd őket – replikázott a Kence – ha neked udvarolnának. Engem is idegesítenek a szépfiúk, ha mással látom őket.

Egy kis vita bontakozott ki a barátnők között, de az események ettől függetlenül az előre kivájt mederbe terelődtek, jelesül: a Totálné az addigiaknál is lelkesebben látogatta a férjét, és soha nem mulasztotta el, hogy Doktor Doktornál érdeklődjék az állapotja felől.

– Bizony baj lesz – hümmögött az orvostudományok nagy mágusa – ha a férje nem lassít a tempón, a motor hamarosan felmondja a szolgálatot. (Az Irma majdnem elájult ettől a gyönyörű megfogalmazástól, hisz' végül is mondhatta volna a doktor, hogy – példának okáért – vagy

leáll a Totál, vagy feldobja a bakancsát.) Szóval a Totálné úgyszólván szerelmes lett a dokiba, de hát nemigen látszódott az alagút végén a fény. A Doktort ugyanis – hevenyészett számítások szerint – mintegy ezer beteg és kéttucat ápolónő zsongta körül, akik ugyanabban a cipőben eveztek, mint az Irma, hogy a világ legszebb képzavarával éljek. Közben a Totál meg lábadozni látszott, már-már attól lehetett tartani, hogy teljesen felgyógyul. Nem akart az Irma a férjének semmi rosszat, viszont a látogatásokat, meg különösen a Doktor Doktorral folytatott mélyreható konzultációkat semmiképpen sem akarta abbahagyni. Úgy érezte, a Doktornak még mélyebbre kellene hatolnia! A kibontakozóban lévő válságot a Kence kísérelte meg elhárítani, elment a dokihoz és – anélkül, hogy erről a barátnőjét tájékoztatta volna – feltárta előtte a helyzet komolyságát. Ez a kis magánakció bombaként robbant az összes érintett fejében, leszámítva persze magát a Totált, aki egyre jobb egészségnek örvendett, ami nem is csoda, hisz’ mit sem tudott a tényleges fejleményekről. Doktor Doktor viszont egy picinykét elcsodálkozott az ajánlat konkrétságán, de hamar visszabillent a lelki egyensúlya, mert a Totálné elég jó nő volt ahhoz, hogy lelki egyensúlyokat csak úgy visszabillentsen. (Ráadásul a furfangos doki beleszámította a számításába a Kencét is, mint látni fogjuk, nem is alaptalanul.) A Kence is el volt káprázva, Doktor Doktor ugyanis még annál is jobb pasi volt, mint amilyennek az Irma lefestette. A legnagyobbat a Totálné fejében robbant az a bizonyos bomba, totál kikészült attól, hogy a barátnője ilyen aljasságra vetemedett, hogy az ő erkölcsseit kikezdje mások előtt! Majd’ öt percig nem is állt szóba a Kencével, de aztán izgatottan megkérdezte, hogy „na és mit mondott?”.

– Hát... – hazudta a Kence – nem mondott semmi lényegeset, talán csak annyit, hogy mind a kettőnkkel akarja.

Na, ez aztán a Totálné Irma erkölcsének a tekintetében túlmént minden határon, még szerencse, hogy oda is tudta követni a dolgokat. Szükség is volt az Irma hideg fejére, mert felmerült a kérdés, hogy együtt vagy külön-külön akarja-e őket a Doktor Doktor. Az ügymenet természetéből fakadóan e tárgyban a Kence nem volt illetékes dönteni, muszáj volt újólag tárgyalásokat kezdeményeznie a legfőbb érintettel, a dokival. Ez a tárgyalás már tényleg nagyon eredményes volt – nem is véletlenül időzítették a felek az éjszakai ügyelet időszakára – a Doktor Doktor úgy megdöngette a barátnője nevében eljáró parlamentert, hogy még a portás is csodálkozott, pedig látott már egy-két nagyon beteg nőt, akik ugyancsak hajnalban távoztak az ország egyik legcsinosabb orvosának a kezeléséről. Ami pedig len a Totálné ügyét illeti, elrendeződött szépen az is. Az a megállapodás született, hogy a dokinak jó lesz a Totálné Irma egyedül, de hajlandó az árukapcsolásra is a Kencével. (Nagy szíve volt a Doktor Doktornak, látszik, hogy komolyan vette a hippokratészi eskü minden betűjét.)

– Ez már aztán több a soknál! – színlelte a sértődöttet az Irma, merthogy a barátnője, amint az könnyen kikövetkeztethető, csak azt a variációt tárta elé, hogy akkor hárman. („Még mit nem..., hogy ez nélkülem keféljen a Doktorral.” Ezt gondolta a Kence a féltékenységtől meg a józan észről vezéreltetve.)

– Ha nem, hát nem – vont a vállát a Totálné legbensőségesebb barátnéja, gondolta jobb is így, majd egyedül járkál orvoshoz.

– Nem úgy értem, hogy nem – rémüldözött az Irma – hanem úgy értem, hogy akkor mikor.

– Hát megyünk – mondta ki a verdiktet a Kence.

– Megyünk – bólintott Totálné Irma, mert akkor már el volt szánva.

Az elszánás gyökere onnan eredt, hogy a Totál majdnem felépült ugyan – lassan-lassan – de az ágyban nyújtott teljesítménye még a betegsége előttit sem érte el, pedig azzal sem mehetett volna el tenyészcsődörnek. Így jutott el az Irma a már ismertetett álláspontjához a családi- és nemi élet vonatkozásában, akkor aztán meg végképp', amikor a Doktor Doktor közölte: ez a helyzet már nem is igen fog megváltozni, legalábbis orvosi csoda lenne, ha a Totál újra bekanosodna. (Nehéz, rögös út volt ez, a Totálné, de megérte végigjárni. Majd meglátják. Itt aztán igazán helyénvaló a mondás, miszerint: „Csak egy esetben jobb a vereség a győzelemnél. Amikor az ember a kísértés ellen harcol”.)

Viszont a Totálné Irma – amint magányba süppedt – elkezdett gondolkodni, hogy most miképpen is kell ezt az egészet elképzelni, de nem bírta. (Mármint elképzelni.) Ugyebár a maga teljességében a terv végrehajtása azt jelentette, hogy az Irma a Kence szeme láttára kefél a Doktor Doktorral, ami egyfelől erkölcstelen, másfelől viszont izgató. A Totálné akkor megosztotta a magányban fogant gondolatait a Kencével, de az nem keseredett el.

– Majd csak kibírod valahogyan – vigasztalta a barátnőjét – legfeljebb becsukod a szemed, érezni még akkor is érzel valamit. (Azt már nem tette hozzá az a ravasz Kence, hogy ő már csak tudja, mit is lehet érezni a Doktor Doktor karjai között, nem akarta fokozni a feszültséget.) Amikor így túljutottak a barátnők az elméleti felkészülésen, eljött az ideje a cselekvésnek. Cselekedtek is, mégpedig oly módon, hogy a Totálné Irma kibérelt egy szobát a Varacskos panzióban, jó messze a hivatalosan bejegyzett lakhelyétől. Eközben a Doktorral a Kence tartotta az összekötést, titoktartási szempontból biztonságosabb volt, mintha az Irma hívogatta volna a még mindig lábadozó – de már azért majdnem gyógyult – férj telefonjáról.

A férfi részlegnél simán ment minden: a kocsit a Varacskos felé, meg a helyzet lelki feldolgozása. Az osztály női fele megosztott volt, a Kence örült – csak vigyorgott – a Totálné meg izgult és egy kicsit szégyellte is magát. Most mi lesz? – tette fel újra és újra magának a kérdést az Irma. Hát az lett, hogy egy nagyot dugtak, de nem is ez volt a legérdekesebb. Hanem az, hogy a fickándozás kellős közepette a Kence elkezdte csöcsörészni a barátnőjét, aki először egy kicsit meglepődött, később beletörődött, aztán végül várta a folytatást. Így derült fény arra a körülményre, hogy a Totálné Irma nem csak a férfiakat – közülük is mindenekelőtt a Doktor Doktort – szereti, de kibírja a nőket is, amit eddig csak a fodrásznál meg a kozmetikában tudott elképzelni. Megalakult a trió, de az idill nem tartott sokáig, a Doktor ugyanis lepattant, mint a zománc. Na nem önszántából, hanem azért mert a főigazgató főorvos rövid úton kirúgta. Az utasítás egyenesen az intézményt fenntartó városházáról érkezett, azzal a bizalmas indoklással, hogy a doki nem kúrhatja a továbbiakban a fél várost, különösen nem a nagymenők feleségeit, örüljön, hogy nem herélik ki. Mindenki szomorú volt, mint a fűz. A Totálné meg a Kence is elkeseredtek, egymást próbálták vigasztalni, de a férfi hiányzott a teljességhez. Egy ilyen vigasztalás közben – mikor is kimerült a vibrátorban az elem – támadt az a fergeteges ötlete a Kencének, hogy mi lenne, ha magát a Totált nyernék meg az ügynek.

– Ajaj – búsongott a Totálné, mert nem látott perspektívát – még velem sem tud nagyon mit kezdeni.

– Pedig piszkosul lábadozik – villanyozódott fel a saját ötletétől a Kence – meg kéne azért próbálni.

Így ábrándozgattak a barátnők, és mindjárt vettek is új – baromi szexis – bugyikat, melltartókat, harisnyatartókat (a hozzá illő harisnyákkal). A Totál, amikor meglátta a

feleségét a forradalmi maskarában, nagyon megijedt. Azt gondolta, meghibbant az ő egyetlenje, el akarta vinni a Doktor Doktorhoz az ország túlsó felébe, hisz' ő volt az egyetlen orvos, akiben megbízott, lám, neki magának is milyen szépen megmentette az életét. Az ijedtség jeges réműletté fokozódott, amikor kiderült, hogy nem agybajról, hanem a házásélet megújításáról van szó. A Totál sokkal szívesebben fektette az energiáját a munkájába, mint a házáséletbe, pláne a feleségével. Azért megvigasztalta az asszonyt, hogy a szerelme tovább lángol, de a tűzoltásra már csak ritkán vállalkozik. Ez a Totálné Irmát ugyan végképp' nem vigasztalta meg, de már volt annyira rutinos, hogy ne készüljön ki agyalapon. A Kence viszont elkecseregett, mint a jegesmedve, hogy akkor most honnan lesz pasi, aki őket rendesen kezelgeti, és nem is elsősorban orvosilag. (A diplomás bikákról már lélekben lemondtak, ráébredtek, hogy az sem baj, ha a választottjuknak egyáltalán nincs is semmi esze.) Ezúttal azonban a Totálné Irmának támadt egy ötlete, közelebbről, hogy válaszoljanak hirdetésekre vagy – ha végképp' összecsapnak a hullámok a fejük felett – ők maguk is adjanak fel. (Nem harcot, hanem hirdetést.)

Az első manussal mindjárt befürödtek, mert az újságban fehéren-feketén az állt, hogy „jó kiállítású”, meg hogy „minden megoldás érdekel”. Ez utóbbi kitévelt csak a találka színhelyéül kijelölt metróállomáson értették meg. Még az utolsó kocsiból is kiszúrták, hogy az ürgének újra kéne tömetni a fejét, nem is csoda, hogy minden megoldás érdekelte.

– Akkor inkább a vibrátor – sóhajtott a Totálné, és látzott, hogy a Kence mélységesen egyetért vele.

Egy darabig le is mondtak a hirdetések böngészéséről, egyre csak vigasztalták egymást. (A Totál meg folyton lábadozott, úgyszólván az lett az életeleme.) Akkor aztán a

Kence berohant a fodrászhoz és majdnem kirángatta a barátnőjét a búra alól. Meg is volt az oka az izgalomra, az egyik szexújságban ugyanis az alábbi sorokat látta, de alig akart hinni a szemének: „Gyönyörű testű – body builder – csinos fiatalember keres nagymellű hölgyeket, 23 cm-es farkának kényeztetésére. Csődör jeligré a kiadóba.”.

– Nekünk elég nagy a mellünk, nem? – sziporkázott a Kence, de a Totálné Irma lehűtötte.

– Ha ez igaz is – nézett ki szomorúan a búra alól – amit egyáltalán nem hiszek, mit gondolsz, hányan válaszolnak ennek a pasinak? Megmondom: a fél ország.

– Mindegy – öntötte a lelket a Kence – lottószelvényt is úgy veszel, hogy nem biztos a nyeremény.

Ebben maradtak, és gyöngybetűkkel megfogalmazták a válaszlevelet: „Mi Totálné Irma és Kence vagyunk, mindkettőnk mellbősége – bőven(!) – meghaladja a 110 centimétert, ha szereted az érett, tapasztalt nőket, mi szívesen...” Satöbbi. (Az „érett” meg a „tapasztalt” kifejezéseknél egy kicsinykét elszontyolodtak, jól tudták ugyanis, hogy a hirdetési virágnyelvben ez azt jelenti: már nem egészen friss pipik. De hát az a 23 centiméter sehogyan sem hagyta őket nyugodni.) Polaroid kamerával készítették magukról egy fotót is, de csak a fénymásolatot küldték el, mit lehessen tudni, jöhetnek még ennél is ínségesebb idők.

A Totálnak megremegett a kezében a kagyló, amikor egy érces férfihang beleszólt a telefonba: „Itt a csődör!” Meg volt róla győződve, hogy a munkahelyén már megint fúrják, szórakoznak vele, ki akarják készíteni lélektanilag. Mondta is a feleségének, hogy nem lenne csoda, ha megint infarktust kapna. (Addig-addig reménykedett, amíg aztán fél év múlva meg is kapta.) Az Irmának is ki voltak az ideggyei, de inkább attól, hogy miképpen lehettek ekkora marhák?! Megadni az otthoni telefonszámot egy ilyen

csődörnek, kész életveszély. Nem talált rá magában más elfogadható magyarázatot, mint a 23 centi büverejét, az vehette el az eszüket. Felocsúdott az Irma hamar a riadalomból, mert örült, hogy a csődör legalább jelentkezett. Te úristen, „gyönyörű testű”, meg minden! Ez kavargott a Totálné fejében, és letáborozott a telefon mellett. Nem is kellett sokáig várni, fél óra múlva megint jelentkezett a csődör és azt búgta a készülékbe, hogy „Itt a csődör!” (Az Irmának tűz ütött ki a bugyijában.)

– Kérném szépen, holnap délelőtt kilenckor megfelelné – sikítózott a Totálné, aztán még suttogva hozzátette: akkor hívj.

– Ki volt az, drágám? – eszmélt a focimeccs ólmos bénuftságából a Totál. (Élvonalbeli magyar mérkőzés...)

– A hűtőgépszerelő – rebegte az Irma, de már a mennyországban járt.

– Miért, rossz a hűtő? – értetlenkedett a Totál, mert el sem tudta képzelni, hogy miért olyan jó ez a családnak.

– Hát ezt magyarázom – magyarázta az Irma, de már tényleg mérges volt, hogy miért lett ennyire hülye az ő férje.

– De hisz' hűt – verte tovább a meleg vasat az az áldott jó ember.

– De nem nagyon hidegen – replikázott az Irma – azért magyarázom, hogy neked ne kelljen gondolkozni.

Ezen aztán megnyugodott a Totál, meg a meccs is befejeződött, bár ezt csak onnan lehetett tudni, hogy a képernyőn egy csulira nyírt bemondónő mondott be, a labda viszont eltűnt.

– Átszaladok a Kencéhez – hadarta az ajtóból az Irma, és tényleg át is szaladt.

Álmodoztak a testi-lelki barátnők, a Kence még egy vonalzót is hozott a gyerek íróasztaláról, azon bámulták a 23 centimétert.

– Csak aztán nehogy úgy járjunk ezzel is, mint az előzővel – komorodott el a Totálné, mert nehezen bírt derűlátó lenni.

– Megpróbáljuk drágám – nézegette még mindig elhomályosult tekintettel a vonalzót a Kence – megpróbáljuk...

Ez a próba azonban valóban sikerült, pedig az előjelek nem adtak okot a bizakodásra, hiszen a Csődörrel is ugyanazon a metróállomáson találkoztak, mint a kőfejtővel. De láss csodát, a hirdetésben leírt minden paraméter igaznak bizonyult. Ráadásul a pasi szerény volt, nem úgy mint a képességei! (Azon lepődött meg egy kicsit, hogy a Kence miért kente össze a fejét annyira, mintha indián háborúba indult volna.) Összevissza kavarta a Csődör a nőket az ágyban, már azt sem tudták, hol áll a fejük, hogy a többi testrészüket ne is említsem. A harmadik menet előtt az Irma megkérte a csodalényt, hogy hadd mérje le a szerszámát, még több is volt valamivel, mint 23. Ezen aztán mindenki felbuzdult és hőseink szerelmesebbek lettek a Csődörbe, mint annak idején a Doktor Doktorba. Nem is lett volna ez gond, ha a Totálné nem terelte volna lelki síkra (is) az egész ügyet.

Teljesen meghülyült, el akart válni!

– Nem lehetsz ekkora hülye – rimánkodott a Kence, aki nem a lába között hordta az eszét.

– Szeretem! – hördült fel epekedve az Irma, mintha csak Júliát játszotta volna a Nemzetiben.

– Na és?! – világította meg a lényeket a jóságos barátnő – a Totál úgyse' nagyon háborgat szerelmi ügyekkel.

– Rá se bírok nézni!

– Nem is kell – szögezte le a Kence, és azt hitte, ez meggyőző.

De nem, mert a Totálné Irma elmondta a Totálnak, hogy mi az ábra. Ettől a Totál totál kikészült, olyannyira,

hogy már majdnem szabadságot akart kivenni. Csak a negyedéves zárás tántorította vissza ettől a szándékától. (Különben, az is egy olyan vállalat volt, ahol mindig éppen hajráztak valami miatt.)

Már éppen keveredés alakult volna ki, amikor is a lélekben megsebzett férj fejében világosság gyúlt.

– Minek itt elválni? – vetette fel hetykén, néhány nap elteltével.

– Hogyhogy minek – szédült meg egy pillanatra az Irma – szeretem, hát nem érted!?

– Nem baj, majd mi lelki társak leszünk – borított fátylat a Totál, de akkor már nemhogy a lóláb lógott ki, hanem az egész ló.

– Nem akarsz felezni, mi? – hányt szemre az Irma, némi megvetéssel a hangjában.

– Hát, mondjuk tényleg nem azért güriztem egy életen át, hogy egy farokért elkótyavetyéljem a vagyonom felét, még ha az mindjárt 23 centi, akkor se.

Ez valahogy megnyugtatta a Totálnét, mert tényleg bizarr volt a dolgok ilyenén összevetése. (Továbbá két, éppen a kamaszkorba cseperedő Totál gyerek. Az is csak számított.)

Így lettek lelki társak az Irma meg a férje. Amikor a második infarktus is menetrendszerűen bekövetkezett, a Csödör az első látogatók között volt, minthogy időközben összehaverkodtak, az Irma lelki valamint testi társai. Ott álltak, gyászba borult képpel, a Totál ágya mellett, a Csödör, a Kence meg a Totálné. Akkor megérkezett a Dr. Akula és szomorúan, mégis bátorítólag azt mondta, hogy amennyiben az ő kis komisz betege nem vigyáz magára, bizony-bizony, könnyen felmondhatja a szolgálatot az a fránya motor.

A két nő el volt ájulva ettől a gyönyörű megfogal-

mazástól, de a Dr. Akula égbék szemétől is, úgyhogy jelentőségteljesen egymásra néztek.

A Csődör nem sokáig tarthatta a frontot, még a 23 centijével sem.

Közbevetés: Felhívott egy fiatal újságíró, hogy adnék-e interjút. Boldog szeretettel, mondtam, mert vasárnap dél volt, a keresztényi megbocsátás kegyelmi időszak. És akkor kérdezett egy csomó okosat, leginkább az foglalkoztatta, hogy igazak-e a Nőt akarok! történetei. Igazak, mondtam derűsen, mert a kis kollegina művész úrnak szólított. (Nyilván az életművészetre gondolt, hogy miképpen lehet marhaságok összeirkálásából megélni.) Akkor ezek szerint az a chippendale fiú is valóságos személy, aki a könyvben szerepel, bolygatta tovább az ifjú riporternő. Igen, ő is valóságos, válaszoltam, és arra gondoltam, hogy egy egész művészportré kerekedik majd a leendő cikkből.

– Akkor megvan a telefonszáma is, ugye? – hangzott reménykedően a kérdés a vonal túlfeléről.

– Azt sajnos elvesztettem – keseredtem el teljesen.

– Kár – keseredett el teljesen.

– Lehet egy kérdésem nekem is?

– Persze.

– Mekkora lesz ennek a cikknek a terjedelme, ha egyáltalán megjelenik?

– Tíz sor – vette szikárra a koreográfiát a kollegina.

– Akkor a chippendale pasi nem is szerepelt volna benne? – lepődtem meg, majdnem őszintén.

– Nem, rá én lettem volna kíváncsi.

Ezt nem hittem volna, nálunk, a Gáz utcában ilyesmi nem fordulhatna elő!

Szépséges királynő

Nagy napra ébredtek egy nagy napon a Fürst Sándor utca, Béke tér, Horváth István lakótelep által határolt úgynevezett Bermuda háromszög lakói. Onnan volt e talányos név, hogy a jelzett területen minden és mindenki eltűnt: a biciklik, a fel-felbukkanó kóbor albérlők – egyszer lakott ott még egy világhírű cigányprímás is – meg legfőképpen a tehetségek tudtak nyomtalanul eltűnni. Akadt azonban két valóságos találmány: a Szöges és a Hadar. Na, ők nem kalódtak el, eljutottak egészen az országos hírnévig. A Szöges esetében ezen nem is csodálkozott senki, lehetett tudni, hogy sokra viszi, mert képes volt a pusztá öklével beverni egy százas szöveget az ajtófélfába. Ebből adódóan minden bennfentes csak a fátum beteljesedését látta akkor, amikor a tájékozatlanok csak a Szöges fejét látták a Kék Fény című rendőrműsor „körözött személyek” rovatában. Valami nagyszabású fegyveres rablás résztvevője volt a Bermuda háromszög első hírneves szülőtte, igaz, csak a negyedrendű vádlottságig jutott, de az is szép. Más volt a helyzet a Hadarral, mert arra senki nem lehetett lélekben felkészülve, hogy azon a bizonyos nagy napon a Hadart szépségkirálynőnek választják a füredi Anna-bálon.

(Mindig ő jut az eszembe, amikor a Dupla KáVé együttes azonos című, dupla-dupla platina lemezéről való számát hallom. Azért kell ilyen bonyodalmasan kifejezni a zenei minősítést, mert a Mengyelejev táblázaton nincs is olyan fém, ami pontosan tükrözné, hogy a Dupla KáVé együttes mennyi lemezt adott el az utóbbi időben. Sikerüket leginkább az bizonyítja, hogy a kereskedelmi rádiók egyáltalán nem játsszák a számaikat. Márpedig azt mindenki tudja, hogy ez a legbiztosabb jele a valódi népszerűségnek.)

Lényegileg tehát a Hadar szépségkirálynő lett, ami aztán teljesen megosztotta a Bermuda háromszög közvéleményét. Láttak ők már egyet 's mást, de az sehogyan sem bírt belemenni abba az okos fejükbe, hogy miképpen lehet a Hadar szépségkirálynő, amikor nem is szép. A titokról csak valamivel később lebbent fel a fátyol, akkor, amikor az egyik ilyen királynő öngyilkos lett. Megértettünk valami mélyenszántót a választások természetrajzából, meg a szépipar működéséből. Kiderült, hogy ott egyáltalán nem is muszáj szépnek lenni, nézzék csak meg a mostani, göcsörtös, girbegurba manökeneket.

Mindezeket csak azért hánytorgatom fel így kuszán, mert én ismerek egy harmadik személyt is, aki a Bermuda háromszögben született, mégis sokra vitte. A Kisvirágról van szó, de ő egyáltalán nem híres, sőt, egy időben luxuskurvaként tevékenykedett, ami titkos küldetés. (A Kisvirág mostanra elhervadt – inkább emlékeztet egy kiszáradt kóróra – de mi csak a szépre emlékezzünk.)

Egy időre összeforrtam a Kisvirággal, kapcsolatunk megbonthatatlannak látszott, mint a szovjet és a magyar nép örök barátsága. De mi is rendszert váltottunk, miként az ország. Amikor Szűrös Mátyás kikiáltotta a Köztársaságot, a Kisvirág azt kiáltotta ki – a láncrea vert ajtórésen – hogy „ne hánytorgass, te csak ne hánytorgass!”. Igen, mert azt vettem én az ő ártatlan, őzike szemére, hogy elég sokat ivott az éjjel az én cehhemre (mondjuk hitelbe ment, de akkor is), hogy aztán hajnalhasadtakor kipendérisen, én meg a nyakamba vegyem a várost. (Sokkal inkább el tudtam volna képzelni a nyakamban a továbbiakban is a Kisvirág lábait, semmint azt a nagy, koszos várost.) Szóval a mi szerelmünk mély volt nagyon, de a Tiszavirág egy matuzsálemnek számít, ha csak az élettartamát veszem tekintetbe. Nem is lett volna muszáj ezt felemlgetni, de a férfiúi hívság (nagyképűség) ezúttal is

erősebbnek bizonyult bennem, mint az alkotói fegyelem, pedig ez utóbbira is figyelek piszkosul.

Lendüljünk tovább, mert a Kisvirág lelke fontosabb most, mint az én mélységes világfájdalmam. Az volt, hogy a Kisvirág szisztematikusan készült a kéjnői hivatásra. Amikor a többi lány az iskolában a pályaválasztás kapcsán csak tapogatózott, mint a vakok hajnalban, addig a mi hősnőnk fegyelmezetten haladt a maga számára kijelölt úton. Úgy jelölte ki az utat, hogy a kezébe akadt egy könyv, ha jól emlékszem „Szexpiaci körséta” volt a címe. Eredetileg elrettentő szándékkal íródott, arról akart szólni, hogy a kurváknak milyen rettenetesen nehéz az élete. Annál a könyvnél nagyobb visszatartó erőt el sem tudok képzelni, mert szépen, összeszedetten le volt írva benne, hogy a sors által üldözött lányok mennyit keresnek. (Átlagosan számítva naponta kasszírozták más, ugyancsak a sors által üldözött nők, havi jövedelmét.) Erre még a Kisvirág is felfigyelt, pedig olyan sima volt az agya, mint a vízparti kő. Összegezve tehát: az imént citált, tényfeltáró jellegű alapmű sok lányt csábított a pályára, nem is csoda, hogy a megjelenését a rendőrség is támogatta. (Valamint ifjúsági szervezetek – konkrétan: a Kommunisták Ifjúsági Szövetsége, KISZ – meg a Nőtanács.) A Kisvirág is azok közé tartozott, akik inkább a sors által hagyták magukat üldözni, semmint a művezetők meg az összes rakodómunkások által. Még az sem riasztotta vissza a Kisvirágot, hogy amúgy nem volt egy csillogó szépség.

– Van kisugárzásom – vetette ellen hetykén, amikor a pályaválasztása kapcsán megfogalmaztam (sokakkal egyetemben) a kételyeimet.

És tényleg kikupálódott! Feljárogatott Pestre – nyilván előfelvételizni – és olyanokat mondott utána, hogy „dí-dzsi” (DJ), meg hogy „szolárium”. Az előbbi egy olyan pofát jelent, aki, valamilyen kifürkészhetetlen okból, vé-

gigordítja a zenés-táncos multságokat, az utóbbi meg gépileg barnít. Pedig a szoláriumról először azt hittem, hogy olyan, mint az akvárium, csak meleg víz van benne.

Kirepült a Kisvirág az alma mater védőszárnyai alól – magyarul: nagy nehezen leérettségizett – de nem figyelt oda rendesen, amikor a ballagáson az igazgató úr azt mondta, hogy nagyon vigyázzunk, mert az életnek röggös az útja. (Jobb körökben a habos tortát szokták ilyen alkalmakkor felemlegetni, el sem tudom képzelni, hogy miért.) A Kisvirág az okító szövegéből inkább azt véste jól az eszébe, hogy „álljuk meg a helyünket”, mert őneki már megvolt a helye, ahol meg akart állni. Ez a hely különben földrajzilag is pontosan körülhatárolható volt, a legendás Rákóczi téren, a kacér Budapesten, amelyről tudjuk, hogy csodás.

A sűrű hétköznapok váltogatták egymást a még sűrűbb hétköznapokkal, és én meg is feledkeztem a Kisvirágról. (Ezt nem bántó szándékkal mondom, mert egy csomó mindenről a mai napig megfeledkezem. A buszbérletemről például, szinte állandóan.) Egy alkalommal aztán magába szippantott a nagyváros forгатaga, szó mi szó, tökre eltévedtem. Csak néztem a nagy buszokat – mindegyiken más-más szám! – meg ábrándozva hallgattam a csilingelő villamosokat, hogy talán valamelyik engem is elvisz az uszodába. Azt hittem, uszodából is csak egy van, mint nálunk, de ebbe most ne mélyedjünk bele. Szóval ott tűnődtem, már-már meg akartam kérdezni egy pesti embert, hogy akkor most miképpen legyen az én ügyem megoldva, de azt már kitapasztaltam, hogy nem érdemes érdeklődni, mert úgysem derül ki semmi. (Megfigyelték, ugye? Ha az ember egy valódi pesti embert kérdez a helyes irány felől, úgy kezdi, hogy „...ááá, az egyszerű, elmegy a Deák térig, azt’ onnan már csak két megálló, ha átszál”. Ez jó, mert onnantól kezdve már csak

azt kell tisztázni, hogy akkor hol is van pontosan az a bizonyos Deák tér.)

Tehát állok bambán.

– Hohó, a nagyképű Sáringer! – kiáltotta kedvesen egy nő, úgy csilingelt a hangja, mint a villamosok.

Ekkor elkezdtem még bambábban állni, mert csak halványan derengett fel bennem, hogy ez talán a Kisvirág lehet, de az nem lehet, gondoltam.

– Nem ismeresz meg?! – sikított fel a spiné, akiről aztán kiderült, hogy mégis a Kisvirág.

– De jól nézel ki – vidultam bele én is lendületbe, de ezt csak úgy mondtam.

– Te is jól nézel ki – vigyorgott a Kisvirág, de szerintem, ezt csak úgy mondta.

Szó szót követett, mindegyik a Kisvirágé volt, mert én meg sem tudtam mukkanni a meglepetéstől. (Jellemző, hogy amikor a pincérnő azt kérdezte „hogyan issza a kávé?”, csak annyit tudtam kinyögni, hogy „nagyon”.) Mindenestre a Kisvirág artikulálatlan makogásából azt hámoztam ki, hogy az én egykori nagy szerelmem véghezvitte az álmát a kéjnőségről. Szükség volt az éberségemre, mert a Kisvirág külsején nem látszott ebből semmi, talán csak az, hogy háromcentisek voltak a körmei is meg a szempillái is. A körmöket még csak értettem, de azt nem bírtam lélekben feldolgozni, hogy a szempilláját miképpen növesztheti meg valaki ilyen elementáris hosszúságúra. Aztán fény derült rá, hogy mű (a szempilla). Amúgy a Kisvirágon – meg körülötte – elég sok minden volt mű, az összhatás azonban mégis lenyűgöző volt.

Mikor aztán ezeken az új ismereteken áthámoztam magam, elkezdtem sajnálni a Kisvirágot, mert emlékeztem én jól a könyvből, hogy micsoda szörnyű élete van a kurváknak. Még gondoltam is, hogy érdekes, ebből a sok

szörnyűségből semmi nem látszik a nőn, nyilván erős lélekkel viseli a megpróbáltatásokat.

– Nehogy azt hidd ám, hogy a Kocsisoron dolgozom – bátorított a Kisvirág, mert azt hitte, hogy én azt hiszem – az egy másik hely.

– Melyik másik?

– Az egyik másik.

– Értem.

Pedig igazából nem tudtam igazán érteni, a kocsisorról nekem mindig a nagy dugók jutottak eszembe, leginkább az az eset, amikor egy kivilágított alagútban majdnem bepisiltem, minthogy húsz percet időztünk ottan, egy mozdulatlan autóban.

– Megtanultam olaszul – biztatott tovább a lány, de ezt már tényleg nem akartam elhinni.

Már majdnem mondtam, hogy „hogy a fenébe tud valaki megtanulni olaszul, akinek akkorka esze van, mint neked, ráadásul az is kőből”, de akkor felmerült bennem: még mindig nem tudom, hol az uszoda. Arra bázíroztam, hogy a Kisvirág majd útbaigazít, sőt, talán el is kísér. Annyit nyögtem ki tehát: „Az jó.”

– Először csak ilyeneket mondtam a manusoknak, hogy „nap-lementeee!” meg „tin-tatartóóó!”, ezek is olyan olaszul hangzanak, de aztán tényleg megtanultam.

– Az jó – erősítettem meg az iménti állásfoglalásomat, mert nem tudtam, hogy ez miért jó.

Kiderült, hogy a Kisvirágot a nyelvi tehetsége mentette meg a végső kálváriától, amiatt emelték ki ugyanis a hatóságok magasabb beosztásba. Ez egy bonyolult történet, de megpróbálom elmagyarázni.

A Magyar Népköztársaság akkoriban hatályos törvényei értelmében az „ük” (üzletszerű kéjelgés) tiltott cselekmény volt, 's mint ilyen, üldözendő. Ráadásul az „ük” – amint arra neves szociológusok is rávilágítottak – gyakor-

ta együtt járt a „kmk”-val, ami annyit tesz, hogy közveszélyes munkakerülés. (Azt most ne firtassuk, hogy akkoriban a fél ország munkát került, igaz, többségük legalább nem közveszélyesen. Őket nevezték tisztességes embereknek, és ebbéli minőségükben tömörültek szocialista brigádokba.)

Namármost, az ük-t, mint jelenséget üldözte ugyan az erre hivatott rendőri szerv, de a lányokat úgy gyűjtötték be, mint manapság a hulladékot szokás, szelektíven. Három alapvető módja volt annak, hogy az üldözés csillapodjon:

a.) lefizetni a közrendőröket,

b.) maga a kapitány vállalta el a selyemfiúi tisztséget, ami nagyon felelősségteljes munka, pláne, ha valaki a kapitányi tisztség mellett végzi,

c.) kiemelték valakit állami kurvának.

És itt futnak össze a szálak a Kisvirág tekintetében, mert őt éppenséggel kiemelték. És az olasz tudása miatt emelték ki. És ezért nem dolgozott a kocsisoron, ami náluk segédmunka.

Hát így valahogy.

Ami pedig magát a kiemelést illeti, az úgy történt, hogy a hozzánk látogató külföldi delegációk nagyon messze álltak attól az erkölcsi szinttől, hogy a szocialista ember-típus lényegét megértsék. Ezért aztán kies kis hazánkban is ragaszkodtak a kurvákhoz, mint mindenütt a világon. (Gondolhatják, azok a fárasztó tárgyalások! Hát persze, hogy egy kis melegségre vágytak.) A Kisvirág természetesen egy olasz küldöttség mellett állt állami szolgálatba, 's nyelvi tehetségét nem csak a vacsoraasztalnál, de az ágyban is bizonyította. Az olaszok el voltak ájulva, mondták is, hogy a Kisvirág egy nyelvzseni, minden tekintetben. Így adódott aztán, hogy az olasz-magyar kapcsolatok felvirágzásával párhuzamosan a Kisvirágnak is egyre jobban

ment a sora. El is kapatta magát, már azt hitte, mindent lehet, hogy tényleg sajtból van a Hold.

Lázadozás kezdődött, mert a lányok úgy érezték, hogy ki vannak zsákmányolva, a pénzüket ugyanis nem valutában, hanem forintban kapták. Ráadásul szoros elszámolásban voltak a külügyminisztériummal, sokkal igazságosabbnak érezték volna a teljesítménybérezést. De mondom, leginkább a valutára fáj a foguk. A Kisvirág mindig is fogékony volt a közösségi értékek iránt, hát őt jelölték ki a kolléganői a szakszervezeti delegáció élére. Az én egykorvolt nagy szerelmem lelkiismeretesen felkészült a feladatra, jeles kommunista gondolkodók műveit tanulmányozta – egyebek közt Marx írásait – hogy a kizsákmányolás pontos mibenlétére fényt derítsen.

Egy ilyen vézna kis ugrifüles volt az összekötő a lányok meg a külügy között, nem látszott rosszindulatú embernek. Hogy mást ne mondjak, soha egyik lányt se' kúrta meg. (Találgatták, hogy most akkor buzi vagy nem.) Lényeg, hogy a Kisvirág – meg a tettestársai – azt hitték, könnyű menet lesz az ideológiai meggyőzés.

Azt mondta a Kisvirág az összekötőnek, hogy az ő termelőeszközük a testük, és a bővített újratermelésbe sok tőkét fektetnek. Példának okáért ott van a kozmetikus, aki megint felemelte az árakat. A kizsákmányolás égbekiáltó igazságtalanságát enyhítené, ha a továbbiakban valutában kapnák a lányok a pénzüket. Így foglalta össze a Kisvirág a tényállást, és az összekötő igazat adott neki. Az ideológiai összeforrottság azonban nem akadályozta meg a hivatal emberét abban, hogy a bőrkabátja alól szép komótosan előhalászott bilincset a Kisvirág törékeny csuklóira ne helyezze. A küldöttség másik két tagjához is volt néhány jó szava, „menjetek a picsába!”, ezt mondta derűsen. A Kisvirág rövid úton egy cellába került, de rendesek voltak vele, már a második napon kapott enni. A

harmadikon meg felhívták egy irodába, ahol egy pocakos ember ült. (Faggattam hősnőket, hogy ki volt az, meg milyen hivatal, de azt mondta, fogalma sincs, soha nem merete megkérdezni. S.K.) A pocakos bűbájos ember volt. Szépen, érthetően magyarázott, igaz, ordítva, de mégis.

– Kificamodott az agyatok, mi?! – kérdezte a pocakos, de úgy tűnt, nem is igen érdekli a válasz, mert folytatta. Éspediglen:

– Hová jutna a szocializmus, ha a kurvák dirigálnának?

(Láttuk, hová jutott. Meglehet, mindenkinek jobb lett volna, ha tényleg a kurvák dirigáltak volna. S.K.)

– Azt szeretném tisztelettel mondani... – vett mély levegőt a Kisvirág, de csendesen leintették.

– Kuss – legyintett a pocakos, látszott, hogy unja a hosszas huzavonát.

Pedig jó lett volna, ha a Kisvirág meghallgatásra talál, mert azt szerette volna ő tisztelettel mondani, hogy jó lesz a pénzük forintban is. Márpedig ezzel a pocakos is egyetértett, amint azt látni fogják.

– Menj vissza a barátnőidhez és mondd meg nekik, hogy ha még egyszer ki merik nyitni a pofájukat, letépetem a fejüket. De nem is, inkább visszazavarom őket a Kocsisorra, az még rosszabb.

Így lett vége a lázadásnak.

– Ki voltál borulva, mi? – kérdeztem a Kisvirágot, átéreztem ugyanis, hogy mikén mehetett keresztül szegény.

– Hát ki.

Ezen szomorkodtam én egy darabig, de akkor ő előadta, hogy mennyit keres. Igaz, forintban, de még úgy is horribilisnek tűnt. Aztán ráeszméltem, hogy azért tűnik horribilisnek, mert tényleg az.

– Megértetek ti ennyit azoknak a hülyéknek? – vizsgáltam meg közelebbről az ügyet, valamint a Kisvirág testi felépítését.

– Megérem a pénzem, hidd el – húzta ki magát büszkén a lány – vagy már nem emlékszel?

– Emlékszem – szakadt ki belőlem az őszinte szó – de én annyit akkor sem fizetnék, ha a Kleopátra újjáéledne, és az ülne itt velem „e kávéházi szegleten”.

– Az olaszok gazdagabbak – mosolygott a Kisvirág.

– Te hülye, hát nem a Magyar Népköztársaság fizetett benneteket?

– Ja, tényleg – kapott észbe az én régi nagy szerelmem – akkor viszont fickósabbak, mint te.

Ezt hevesen vitattam volna akkoriban. Ma már talán elbizonytalanodnék...

Közbevetés: Ígérem, olyan sokat már nem fogok közbevetni, mert fáradékony vagyok. Bár a feleségem véleménye megoszlik erről, azt mondja, a fáradtságot összekeverem a lustasággal, de ezt nyilvánosan nem vitatom meg. Másfelől, azért sem fogok közbevetni, hogy meg ne bontsam – még csak véletlenül se! – a mű szerkezeti egységét, mert arra nagyon vigyázok. Ha még nem tűnt volna fel, az a mű szerkezete, hogy összeviszza írom, ami az eszembe jut.

De most nem is erről van szó, hanem a Zichy Mihály grafikáiról, amiket beleszerkesztettem a könyvbe. Az az én álláspontom, hogy nem olyanok ezek, mint az ajándék ló foga, hogy nem kell nézni, hanem éppen ellenkezőleg, nézni kell. Bizonyos – magasan képzett – intellektuális körök, akiket most nem neveznék meg, mert nem akarom pellengérré állítani őket, azt hangoztatják, hogy miképpen kerül a csizma az asztalra, esetünkben a nagy művész (Zichy) alkotásai ebbe a fércműbe. Láthatják, olyanokról van szó, akik szerint tudni csak annak szabad, akinek diplomája van hozzá. Na, és akkor mi van, ha nem illenek ide? Szépek. Vagy tán' nem? Akkor most kimondom a

frankót: a Zichy grafikái azért vannak ideszervezve, mert jó – és mondjuk izgató – a nézésük. Ennyi meg pont elég, legalábbis szerintem, de döntsön ki-ki a maga vérmérséklete szerint.

Se füle, se farka

Bár a címben megidézett dalocska (vokális rigmus) kiemelkedően fontos – már-már katartikus (élményszámba menő) – művészi eleme a „se füle, se farka” kitétel, a Krampusszal semmiképpen nem hozható összefüggésbe. (A történettel annál inkább.) Mert neki – a Krampusznak – volt füle is meg farka is, méghozzá nem is akármekkora méretben. Az előbbi az átkot, az utóbbi az áldást hozta a Krampuszra, mégis inkább boldog volt a mi hősünk. Pingálgatta a lakásokat, burkolt hidegen, melegen és gyakran csempézett egy kis örömet a háziasszonyok életébe. (Nem a fülével!) Például, amikor a Cibakék konyháját festette, aztán odaégett a krumpli.

– Miért nem szólt?! – sápítózott a Cibakné, amikor a füstfelhőn átverekedte magát.

A krumpli ott árválkodott, szénné égve a tűzhelyen, a Krampusz meg ott állt, egy kettes létra legtetején, időtlen nyugalommal, akár a szfinx, festette a konyhát és szívta befele a monoxidot.

– Azt hittem így szeretik – vont a vállát a szakiparos, mert ilyen derűs volt neki az életszemlélete.

A Cibaknének óriási lélektani élete volt, majdnem akkora, mint a mellei. A Krampusz ez utóbbira figyelt fel, de ne hibáztassuk őt ezért, hisz’ az előbbit – (a lelket) nem is láthatta onnan, a kettes létra tetejéről.

Lassacskán oszlott a füst, részint a konyhában, részint a szereplők fejében. Kiviláglott, hogy a Cibakné Zita férfit

akar. Márpedig akkor ott férfi lett előteremtve a föld alól is, nem véletlenül gúnyolták hősnőnket a barátnői – természetesen a háta mögött – Para Zitának. Mindazonáltal a barátnőknek nem volt igazuk, mert a Zita kizárólag heves lelki élet leélése után és mellett volt a férfinép elkötelezett híve, arról nem is beszélve, hogy csak azt szipolyozta ki a szerelmeiből, amit a természet automatikusan újratermelt. A Cibak egy ideig berzenkedett a felesége passziója ellen, de aztán annyira belefáradt a féltékenykedésbe, hogy meguntta. Továbbá – jó eszű ember lévén – azt is belátta, hogy a hőbörgésnek csak abban az esetben lenne igazán fogantja, ha elmenne dolgozni, azt pedig még a féltékenységénél is jobban utálta.

– Úgy néz ki, valamikor hazajövök – mondogatta töprengősre véve a figurát a Cibak olyankor, amikor a Zita végképp’ bebizsergett.

Aztán, amikor ezt mondta, elballagott a nőjéhez, kipanaszkodta magát, kért tőle egy kis pénzt, sört vett belőle és kiment pecázni. Csodálatosan boldog, harmonikus élete volt a Cibaknak, mert így élt.

A felületes szemlélőben az a tévképzet keletkezhetett, hogy a Cibakné Zita egy kikapós menyecske, pedig csak az „Igazit” kereste. (Komolyan!)

– Akkor is lehet magányos az ember, ha közben tele a lakás – magyarázta ezúttal is, ki tudja hányadszor, és a Krampusz csak bámult, úgy nézett a nőre, mint kakas a piros kukoricára.

– Aha! – kapta el ennek ellenére a beszélgetés fonalát az építőipari mester, mert mindenképpen meg akart felelni a lelki elvárásoknak.

A Cibakné életének az volt a legnagyobb átka, hogy túlságosan jó nő volt. Emiatt aztán a férfiak nem is mertek közeledni hozzá, úgyhogy neki magának kellett közeledni a férfiakhoz. Ezt meg is tette meglehetősen rendszeres-

séggel, de akkor újabb akadály gördült. A lehetséges „Igaziak” egyike sem volt képes rendes lelki életre, a Cibakné Zita hatalmas mellei elvonták a figyelmüket. Ördögi kör.

A Krampusz azonban megemberelte magát. Vett egy csokor virágot és kinézte valamelyik könyvből, hogy „Látom a szemedben a Napot.” Ez nem volt egy nagy teljesítmény, mert éppen a strandon adta elő a Zitának, ám az eddigi lelki életekhez képest még így is lenyűgözte a nőt.

– Megismersz-e majd a mennyországban? – idézte a közismert amerikai slágert a Cibakné, mire a Krampusz elvesztette a fonalat is meg a türelmét is.

Az utóbbit azért vesztette el, mert sorra kényszerült visszamondani a megrendeléseket, minden energiáját az udvarlásba fektette, az általa elképzelt mennyországhoz azonban alig jutott valamicskével közelebb. (Konspirációs helyeken – például sötét kapualjakban – fogdoshatta a Cibakné melleit, heves csókolózások közepette.) Ez „jó mulatság, férfimunka” volt ugyan, ám a Krampuszné, meg a két kis Krampusz, kevés hasznát látta, úgyszólván semennyit.

A helyzet azonban drámaian megváltozott, minthogy a Zita – egy váratlan fordulattal – hirtelen letöközte a strandon a Krampuszt és ezzel véget ért a parttalan lelki élet. Még aznap konkrét formát öltött a szerelem, amely forradalmi felismerésekkel gazdagította az építőipari mestert. Felfedezte például – a Cibakné hathatós közreműködésével – hogy egy nő altestén nem csak egy lyuk van, hanem kettő!

– Vakuljon meg a lovam – bókolt a Krampusz a harmadik kanyar után – a férjeddal is szoktál ilyeneket csinálni?

– Á, az egy vakhangya – legyintett a Cibakné Zita – előbb áll fel a kiütött bokszoló, mint az ő szerszáma.

– Nem is dugtok? – reménykedett a Krampusz, mert addigra elhatározta, hogy elveszi feleségül a Cibakné.

– Néha fejen állok, ő meg belegyűri – sopánkodott a Zita, de nem is tudta, mekkora válságot indított el ezzel a hideg-meleg burkolóban: válni akart a szerencsétlen!

Éppen egy nyögve-nyelős lelki élet kellős közepén voltak egy derús napon, a Zita meg a Krampusz, amikor szerényen kopogtattak. A Cibakné nyitott ajtót.

– Egy idegen – mondta a Zita hidegen, pedig látta jól, hogy a Krampuszné vár bebocsátást.

– Várjál anyukám, elmagyarázom! – heveskedett a Krampusz, amikor felismerte a feleségét meg a helyzetet, és egyidejűleg elkezdte ráncigálni magára a ruháit, mindegyiknek a nejlonzokniját meg a lukacsos atlétikai trikóját.

A legnagyobb baj az volt, hogy főhősünknek már nem volt lelki tartása, szomorúan kellett belátnia: a kettes létra magasából egészen egy hármas tragikomédia mélyére csúszott. Azért magyarázott, de az olyan volt, mint amikor a néma meséli el a süketnek, hogy hogyan látta a vak szaladni a sántát.

– Akkor hazajössz? – kérdezte egy idő után a Krampuszné, inkább tárgyyszerűen, semmint szomorúan.

Ez volt az a kérdés – szakszerűbben: dilemma – amit a Krampusz sehogyan se’ bírt eldönteni. Világok háborúja dúlt a fejében, mindkét oldalon nehézfegyverzettel. A Cibakné dudái, kerek és fehér fenéke (speciális felhasználási lehetőségekkel) állt szemben a két kis Krampusszal, meg egy nem kevésbé vonzó (igaz, egy kicsit már megunt) másik fenékkal. Nem bírt dűlőre jutni, na.

Látták az asszonyok, hogy a Krampusz meghülyült, átvették az irányítást. Zártkörű tárgyalást rendeltek el, ezért a vádlottat eltanácsolták. („Ballagjál apukám, mint a vén diák.”)

– Hogyan találtál ide? – kezdte egy gyakorlatias kérdéssel a Zita.

– Az ördög nem alszik, sőt még csak nem is álmos – emelte magasba a mutatóujját a Krampuszné Ági, de egyikünk sem tudta, hogy jön ez ide.

– Szeretem – szögezte le a Cibakné, mintegy kijelölve ezzel a tárgyalás kereteit.

– Az nem számít – legyintett az Ági – de adott tény, hogy van két kis Krampusz.

– Ők sem állhatnak a boldogságunk útjába!

– Ők nem is, mert kicsik – magyarázta a Krampuszné – de én igen. Mindenhová követünk benneteket, ha moziba mentek, a melltetetek lévő székekre vesz jegyet az egész család. Még az anyósomat is meghívom, ebből láthatod, hogy kész vagyok elmenni a legvégsőig.

– Ennyire szereted? – húzta fel a szemöldökét a Cibakné, mert megrettent egy kicsit.

– Szeretem is – mondta az őszintét a Krampuszné – de a burkolásból befolyó jövedelemre is számítok. Már csak megszokásból is.

– Ennyire nincs benned önérzet?

– Az önérzet sokba kerül, csak a szappanoperák hősei engedhetik meg maguknak.

– Akkor mi legyen? – bizonytalanodott el a Cibakné Zita.

– Két felesége lesz a Krampusznak, amíg bírja idegekkel meg potenciállal.

Megszületett a határozat, azzal a meghagyással, hogy a megrendeléseket nem mondhatja vissza a Krampusz, semmi szín alatt. Attól kezdve a jó burkoló csak annyit aludt, hogy csukott szemmel átballagott a hálószobán. A helyzet magaslatára helyezték az asszonyok: mindegyiket tisztességes és rendszeres alsó kenéssel kellett ápolni, burkolni hidegen-melegen, állatkertbe vinni a kis Krampuszokat, meg ilyenek. Nincs a világnak akkora melle, amelyik ezt indokolta tenné! Lassacskán így mélázott a

mi főhősünk is, pedig egy ideig nagyon tetszett neki, hogy két felesége lehet. Kezdett elszontyolodni, az aranyló napfényről egyre gyakrabban az Arany Ló vendéglő jutott az eszébe. (Végső elkeseredésében kevertet ivott!) Az asszonyok látták – de még inkább: érzékelték – a hanyatlást, ám kiharcolt jogaikból nem voltak hajlandók engedni.

– A Zitát kétszer nyomtad le tegnap éjjel – harciaskodott a Krampuszné – annyi nekem is jár, ha nem több.

– Honnan tudod?! – kesergett a mi burkoló barátunk.

– Ő mondta – bökött a halántékára az asszony, jelezve, hogy ennyit igazán ki lehetne következtetnie még egy végelgyengülés felé tántorgó férfinak is.

– Elmodtaaa? – hüledezett a Krampusz.

– Mi az hogy, inkább eldicsekedte!

Ettől aztán a Krampusz kiakadt, mint a sezlonyrugó, olyannyira, hogy elment orvoshoz.

– Eszik rendesen? – aggodalmaskodott Dr. Ámai, miközben a düledező tenyészbika mellkasát kocogtatta.

– Ühüm.

– Iszik rendesen?

– Nem, csak kevertet.

– Éljen sportosabban! – rikkantotta vidáman Dr. Ámai, mint aki meglelte a bölcsek kövét.

– Ennél is sportosabban? – riadt meg a Krampusz, mert belesápadt a gondolatba, hogy mennyi rengeteget sportolt az utóbbi időben.

– Idegösszeomlás – tömörítette a tényállást a Dr. Ámai, látszott, hogy nagyon érti a szakmáját.

– Biztos? – reménykedett a megtépázott idegzetű burkoló.

– Olyan karikásak a szemei, mint a kalóz viperának – terelte szakszerű mederbe a vizsgálatot Dr. Ámai.

– Az jó – nyugodott meg a Krampusz, mert azt hitte, kint van a csávából.

– Idegileg össze vagyok omolva – lobogtatta boldogan az orvosi papírját hősünk, de a felesége nem esett kétségbe.

– Kinek van szüksége a te idegeidre? A Zitát is megkérdeztem, neki sem kellenek.

– Mit akartok tőlem? – rémüldözött a Krampusz.

– Helytállást, de legalább állást, a megfelelő helyen!

Betegeskedett röpke ideig az űzött kan, ha meglátott a tévében egy nőnek látszó tárgyat, azonnal a fejére húzta a takarót.

Ment a Cibakné Zita látogatóba, becsinált levest vitt a szerelmének, ezzel aztán végképp' kicsinálta.

– Ki csinálta? – kérdezte a Krampusz, mert más nem jutott az eszébe, sőt, egyáltalán semmi nem jutott az eszébe.

– Én csináltam drágám – búgta a Zita – meggyógyítunk, ne félj.

A Krampusz viszont éppen ettől félt, hogy felépül. Kezdődik minden előlről: a tömítés, a burkolás, az állatkert. Pedig akkor már tudta, hogy úgy hiányzik neki a két feleség, mint ablakos tótnak a hanyatt esés. (Ráadásul még a Cibakra sem számíthatott, hogy legalább az elbánik a saját feleségével, levéve emígyen egy kis terhet az ő roskadozó vállairól.)

– Nem lehetne, hogy egy kicsit lankadjon a szerelem? – kérdezte bátortalanul.

Az asszonyok összenéztek.

– Áhá – tért magához előbb a Cibakné Zita – szóval itt van az eb elhantolva! Előbb a farkad lankad, aztán a szerelmed, mi?! (Ezzel elviharzott.)

– Nem válunk drágám – nyögte a takaró alól a Krampusz, mert azt hitte meglepetést okoz.

– Úgy a magam, mint a saját nevemben gratulálok – mosolygott elnézően a Krampuszné Ági – szeretettel köszöntelek újra a fedélzeten.

- Boldog vagy? – lágylt el a megfáradt kan.
- Igen drágám – érzékenyült el az asszony is – most már csak azt kellene eldönteni, hogy mi legyen az én szeretőmmel?

*„Add ide a didit, a didit,
A didit nem adom.”*

(Népies műdal)

Második fejezet

Bimbózó bombázó

Kerek perec

A fiamnak (13 éves) van egy nője (12 éves), de ezt csak onnan tudom, hogy az eddigieknél is több a papagájpiszok a konyhában. A lány ugyanis felhordozza hozzánk a madarát és még csak véletlenül se mondaná, hogy a gyerek miatt jött. Onnan tudom mégis, hogy szerelmesek egymásba, mert már, nem is egyszer, összeverekedtek. Megpróbáltam a srácból is kihúzni valami közelebbit, de hallgat, mint a csuka. Pont kapóra jött nekem ez a szerelem, mert ugye, a női lélekről írok, meg aztán a gyerek érzelmeiről amúgy is keveset tudok. Irány a könyvtár! Találtam is mindjárt egy könyvet, hogy aszongya: Szexualitás a gyermekkorban. Na, gondoltam, mindjárt kiderül, hogy miért hordja a szöszi állandóan a papagájt, de csak az alábbi magyarázatot találtam: „Már az elsődleges nemi jegyek megjelenése előtt kialakul a szexuál-pszichológiai identitás.” Húha! Hát akkor innen a sok madárszar – gondolom én, mert amúgy egy mukkot sem értek!

Jellemző az idegállapotomra, hogy a könyvtárban forradalmian új koncepció alakult ki bennem a földrajzi tudományokkal kapcsolatosan. Ahogy bámultam a falon a világtérképet, az jutott eszembe, hogy tulajdonképpen fordítva is rajzolhatnánk a Földet, Afrika kerülne felülre. Mert hisz' honnan tudhatnánk, hogy mi van fent és mi van lent, az egész csak nézőpont kérdése. Ettől aztán megnyugodtam, de a gyerek nőzéséről semmi közelebbit nem sikerült kiderítenem. Pedig jól emlékszem én... Életem egyik legnagyobb élménye volt, amikor a Nagyinál elvittek egy fedezettetésre. Ez azt jelenti, hogy hoznak egy

csődört, amelyiknek kifejezetten az a dolga, hogy végig-
dugja a falu összes kancáját. (Micsoda gyönyörűséges
hivatás!) Úgy esett egymásnak a két pompás állat, hogy
majd' szétrúgták a karám deszkáit meg a lovásziú fejét.
Szép volt, tényleg. (A tenyészmén szerszámának mére-
téről ezúttal nem nyitok értekezést, nem akarom tovább
keseríteni magam.) Szóval valami ilyesmi élménye bizto-
san van a fiannak is, de nem mondja. Nem baj, lényeg,
hogy a szöszivel szeretik egymást, nem állok a boldog-
ságuk útjába.

Hanem a gyerekkori szerelemről mégis behatóbb ismer-
eteket bírtam szerezni, elmondom, hogyan. Azt már
említettem, hogy a kiadó meg az olvasók üdvének érde-
kében hajlandó vagyok az ördöggel is cimborálni. (Semmi
hála...) Arra viszont még én sem számíthattam, hogy fel-
hív a Ria (van-e, aki e nevet nem ismeri?) és azt mondja
bele a mobilba, hogy „megmondom kerek percc”.

– Mit, drága Riám – nyomtam meg kínomban a „Menü”
gombot – mit mondasz meg kerek percc?

– Hogy felismertem magam a könyvedben.

– És az olyan nagy baj?

– Az bizony!

– Miért, mások is felismertek?

– Na, még csak az hiányzott volna...

– Hát akkor, nincs probléma – fújtam nagyot – a ket-
tőnk titka marad.

– Megmondom kerek percc, hogy én akkor is szégyel-
lem.

– Mit?

– Hát, hogy veled...

– Ezen már nem tudunk segíteni – nyeltem nagyvona-
lúan – megtörtént.

– Igen, de miért?!

– Miért?

– Ezt akarnám elmondani – hadarta a Ria – hogy hogyan kerültem olyan rettenetes állapotba, hogy lefeküdtem veled. Veled!

És elmesélte!

Úgy kezdte a Ria, hogy volt egy nagy tűzgömb aztán az őszrobbanás, de ezt sokan vitatják, mert esküsznek a szeplőtelen fogantatásra. Mi most ott kapcsolódunk a történetbe, hogy a Ria hat – uszkve hét – éves és bújócskázik a panelrengetegben.

Mert úgy van az, hogy az ember – de különösen a gyerek – a legreménytelenebb környezetben is kiszakít magának egy zugot, amit aztán a magáénak érezhet. Ilyen volt a Riáéknak az alagsori pincerész, ahol a takarékos és leleményes lakók egy csomó régi szekrényt tároltak, talán a jobb időket várva. (Megfigyelték ugye, hogy az univerzum összes panelházi folyosója valamint pincéje tele van olyan tévékkel, hűtőszekrényekkel meg virágállványokkal, amelyeket soha senki nem fog már használni semmire. Nagyobb rejtély ez, mint a géntérkép. Kár is belegabalyodni, fogadjuk el, mint megváltoztathatatlan tény.) Szóval a Riáék egy ilyen helyen játszottak papás-mamást, de volt a dologban egy csavar. Az ugyanis, hogy a papák is meg a mamák is lányok voltak.

– Állandóan azt akarták játszani a nagyobb lányok – magyarázta a Ria magyarázólag – és csak jóval később értettem meg, hogy miért volt olyan lucskos a puncijuk. Szerintem el is élveztek.

– Te is élvezted? – kérdeztem, mert a mélyére akartam hatolni a Riának is meg a problémának is.

– Á, csudát, fogalmam sem volt, hogy miről van szó. Kicsik voltunk még, mondom.

- Akkor te nem vagy leszbikus? – szomorodtam el.
- Nem, de lehet, hogy még bebuzulok. (Ez jó jel, gondoltam.)
- Fiút nem is sikerült beszerveznetek papának? – kérdeztem, hátha mond valami izgalmasat is.
- De igen, de az csak futó kaland volt.
- Hatévesen?!
- Persze – bólintott a Ria – emlékszem úgy futottam a srác elől, mint a nyúl.
- És?
- Utolért, de nekem nem lett lucskos a puncim.
- Azért így is elég hamar belevetetted magad a jóba – kacsintottam huncutul. (Legalábbis azt hittem, hogy huncut vagyok.)
- Mégis csak 19 évesen veszítettem el szüzességem, igaz, akkor egyből jó volt.
- Addig magadhoz nyúlkáltál, mi? – tértem rá a szakszerű analízisre.
- Nem, egyáltalán nem. Én csak akkor tudtam meg, hogy milyen jó a kefézés, amikor már ténylegesen gyakoroltam.
- Hát az meg hogyan lehet?

Úgy lehetett, hogy a Riának volt egy húga, aki szép volt. Ez a helyzet pedig kézzelfogható közelségbe hozta a nőknek azt a mániáját, hogy kisebbrendűségi érzésekkel tömjék tele a lelküket. Ehhez még szép testvérré sincs szükség, gondoljanak csak magukra hölgyeim! Szóval a Ria feje tele volt pattanással, a Bea (a hóg) bőre meg olyan volt, mint a hab. (A különbségek a végtelenségig sorolhatók, a nők fantáziája nem ismer határokat, ha önmagukat kell magukkal megutáltatni.)

– Ott ültem az ágy szélén és néztem a Beát, amint öltözködik – mondta a Ria gyanúsán elhomályosuló tekin-

tettel. Sírva fakadtam. És azt kérdeztem az időközben a vizsgasztalásomra érkező anyukámtól, hogy én miért nem lehetek olyan szép, mint a testvérem.

Elhatározta akkor a három nő – anya meg két lánya – hogy attól a pillanattól, mindig azt fogják mondogatni, hogy „szépek vagyunk, szépek vagyunk!”. (Autogén tréning.)

– Meddig tartott ez a komplexus, vagy hogy a fenébe mondják, amikor az ember tisztára ideges önmagától?

– Amíg meg nem dugtak engem is.

Ilyen egyszerű az élet!

– Rendben, de hogyan kerülök én a képbe?

– Akkor már tudtam, hogy milyen jó dolog a kefézés.

– És tudtad, hogy velem még jobb lesz – bólogattam szerényen.

– A rossebet – cáfolt a Ria – inkább sajnáltalak. Olyan tarátán néztél ki, mint egy bukott bérkocsis. (Ez megbolondult, gondoltam határozottan. Akkoriban ugyanis – nem akarnám magamat fényben feltüntetni – egymásnak adták a kilincset nálam a nők. Jellemző, hogy a Riát negyediknek hoztam be a hárembe, inkább takarítani, mint dugni.)

– Akkor miért álltál illetve feküdtél le velem mindjárt az első este? – tettem fel a kérdést keresztbe.

– Mert már fél éve nem voltam férfival!

– Ezek szerint a felborult hormonháztartásod lökött a karmaim közé?

– Úgy bizony.

– De legalább jó volt?

– Amikor rád ültem, csak annyit mondtam magamban: „Na végre!”.

Mostantól én lelépek a színről, de a Ria még marad.

Tanulságokat fogunk levonni, ha tetszik, ha nem. Az első tanulság már meg is van, a fentiekből következik Nem egy nagy találmány, mégis nagyon gyakran elfeledkeznek róla az érintettek. Ezért aztán, ha tehetném, kőbe vésném, és mindenhova kiállítanám az alábbi szöveget:

MINDEN NŐRE SZÜKSÉGE VAN VALAKINEK.
OLYANNAK, AKINEK MÉG TETSIK IS!

Bolyongjunk tovább a Ria életének útvesztőiben.

Az volt kiírva az autók fölé, hogy akár 100.000 forintos árelőnnyel. Ebből a Ria mindjárt tudta, hogy szélhámia, mert különben azt írták volna, hogy ennyivel olcsóbb. Azért bement a szalonba nézgelődni, arra gondolt, hogy a közel-keleti válság majdcsak odasodor mellé egy arab sejket. Akkor pedig megveszi az autót, árelőny ide vagy oda. A Ria – mint látjuk – felkészült minden eshetőségre, csak a Hágót hagyta ki a számításból. A Hágó a szalon VIP (angol mozaikszó: Very Important Person, nagyon fontos személyiség) részlegén téblábolt, ami tudvalevőleg annyit tesz, hogy a marha gazdag manusoknak fenntartott hely. A Hágó ugyan nem volt annyira nagyon gazdag, de piszkosul meg tudta játszani, hogy az. Mutatta magát! Ennyi pedig a nőzéshez bőven elég volt, még az olyan kikupálódott célszemélyek esetében is, mint amilyen akkoriban már a Ria is volt. Amikor hősnőnk meglátta a Hágót, azt hitte áramütés érte, mert a plakátot vélte megelevenedni, azt, amelyik a kozmetikában lógott és az volt aláírva, hogy Crystobal. Azon volt olyan lenyűgözően férfias, mégis lány tónusú arc, mint amilyen a Hágóé volt. De ez a Crystobal most nem a falról, hanem a VIP részlegről mosolygott a Riára, ami álomszerű fejlemény volt akkor és ott. A Ria, mint mindig, amikor fordulatot

vett a sorsa, akkor is pisilni szeretett volna a legjobban, de attól tartott, hogy a plakát kísétál a szalonból, amíg ő az intim betéttel bajlódik a mellékhelyiségben. Inkább maradt, de álló helyzetben is keresztbe fonta a lábát, amitől úgy nézett ki, mint egy megtévedt zárdanövendék. A Hágót ez nem zavarta, megszokta már, hogy a nőknek összegubancolódik az ő látásától a lelki életük. (A parizert például nem szeleteltette fel a boltban, az eladónőknek ugyanis remegett a kezük, ha csak ránéztek a Hágóra.)

– Melyik tetszik a legjobban? – búgta a Hágó, miközben piciny szivarra gyújtott. (Ennek külön jelentősége volt, hisz’ a szalonban egyszerű földi halandók számára tiltott volt a dohányzás.)

– A izééé... – mutatott valamelyik csillogó masina felé a Ria, de csak nyögdecselni bírt, mint a jóllakott medvebocs.

– Iszunk egy kávét? – hengerelt lefele a Hágó, és már indult is a büfé (elnézést: gerbaud) felé, ahol aztán megszólításával tüntette ki a pultos lányt (elnézést: a hostess-t).

Ne ragozzuk tovább, a lényeg, hogy a Hágó felcsípte a Riát, mint a vak tyúk az ominózus szemet. Hósnőnk aznap este kábán tért meg kültelki rezidenciájára (megosztott albérlet, 12 négyzetméter), csak másnap reggelre tért magához annyira, hogy eldicsekedje az élményét a Lilinek, aki osztozott vele a négyzetmétereken meg a női titkokon.

– Tudod mit mondott? – gesztikulált hevesen a Ria egy kifakult nejlonpizsamában. Azt mondta, nem is mondta, inkább kinyilatkoztatta, mint egy félisten, hogy „Légy ott, mert ez egy légyott!”.

– Hülye – bukkant fel az álom tengeréből egy lélegzetvételnyi időre a Lili.

– Kicsoda?

– Te is meg a királyfid is – összegzett a lakótárs.

- Miért?
- Ő azért, mert ilyeneket mond, te meg azért, mert beveszed ezt a maszlagot.
- Irigy vagy, mi?! – sziszegte a Ria, és nagyon büszke volt magára, mert megadta neki.
- Kalandor – sóhajtott a Lili, és a fejére húzott egy párnát.
- Kicsodaaa??
- Hát az a Kristály, vagy ki – hangzott a párna alól. (Helyesen: Crystobal.)

Kalandor, kalandor, ízlelgette a szót a Ria, és rohant, hogy megnézze a szerelmi lexikonban. (Mánia.)

„Kalandor: Feszültséget, izgalmat, kockázatot öncélúan kedvelő és kereső, erkölcsileg gátlástalan ember, aki nem tűri a kötöttségeket, nagy a változatosságigénye, sokszor felelőtlen, könnyelmű és vakmerő. E lelki adottságait gyakran pénz, hatalom és szexuális sikerek hajhászására használja fel. A kalandor könnyen kerül összetűzésbe a törvénnyel (szélhámosság, csalás, megalapozatlan üzleti vállalkozások, stb.). Ugyanakkor sok közülük a kedves, megnyerő egyéniség, általában könnyen és jól teremtenek kapcsolatokat, érzékenyen felismerik mások gyenge pontjait és azokat a maguk javára kihasználják. (Lásd még: házasságszédelés.)”

Ettől a Ria nagyon megijedt, mert a Hágó valóban nagyon megnyerő egyéniség volt. Ráadásul pont az idézett szócikk fölött volt a „kacér”. Azt is elolvasta. (Lebírhatatlan mánia.)

„Kacér: Önmagát kellettő, szexuális vágyat keltő viselkedés. Általában nőkre vonatkoztatva használják. A kacér-

ság lényege a tetszeni vágyás, az erotikus érdeklődés felkeltése, a szexuális kapcsolat lehetőségének felvillantása anélkül, hogy a realizálásra feltétlenül sor kerülne. A kacér nők jó része megelégszik azzal, hogy kívánják, a férfi intenzív közeledésekor azonban nemegyszer elutasítónak válik. (Lásd még: hisztéria, infantilis.)”

A Ria csak ettől nyugodott meg, ő ugyanis egyáltalán nem szándékozott elutasítónak válni, éppen ellenkezőleg: alig várta, hogy a Hágó intenzíven közeledjen. Ez be is következett. Ebből adódott aztán, hogy a Hágó meg a Ria együtt utaztak nászútra Monte Carlóba, az utóbbi pénzén és Trabantjával. A romantikus kis hercegség fővárosának viszonylag jó anyagi helyzetben lévő lakói – meg a nem kevésbé gazdag látogatók – ámulva figyelték a Hágót, amint éktelen csikorgással lefékezte szerény kis járművét a kaszinó előtt. Köréjük gyűltek az emberek, bámulták a Riát meg a meseautót, kinek melyik állt közelebb a szívéhez.

– Due tempi, (két ütem)! – hadonászott büszkén a Hágó, mert csak így bírta megmagyarázni olaszul, hogy mitől döglök a légy. (Ott a Kisvirág olasztudására lett volna szükség.)

Akkor meg jött egy rendőr, aki viszont franciául kezdett a Hágónak magyarázni, mert rendet akart, és a Ria dudáit látni közelebről. A Crystobal kinézetű amorózó visszadrótozta a kocsiját, hogy nyugodtabban tudjon tárgyalni a közelebről. Neki is ordította, hogy „due tempi!”, de a rendőr csak mosolygott, bólogatott és mondogatta franciául, hogy „oui, oui” (igen, igen).

– Nem UI, te hülye – háborodott fel jogosan a Hágó – hanem UO!

A kocsi rendszáma tényleg UO volt, de hősünk annyira dühöngött a méltatlan bánásmódon, hogy majdnem bevitték az őrre.

– A herceggel akarok beszélni – komplikálta a helyzetet a Hágó – princ, érted?!

A közeg meg csak bólogatott: „oui”.

– Értesítsék azonnal a Károlyt – dühöngött most már tényleg a Hágó, mert összekeverte az Albertet, a monacói herceget az angol trónörökössel.

Ez lett a veszte, hogy nem ismerte ki magát az európai uralkodóházakban, a Hágót meg a Riát ugyanis helyszíni pénzbírságra ítélte a rendőr. A Monacóban átlagosan szerénynek számító összeg anyagilag a murvára sodorta a két magyar szerelmest.

Szontyolgtak a Hágóék, szontyolgtak nagyon, éppen csak annyi erejük maradt – anyagi valamint idegi – hogy elvergődjenek egy olasz kempingbe.

– Ne szontyolodj el – bontotta kifele a szardíniát a bádoból a Ria – a szerelem minden akadályt legyőz. (Aprópó. Aki szagolt már szardíniát, az tudja, hogy miért kell dobozba zárni.)

– Éppen erről akartam értekezést folytatni – kente a бүdös halakat a kenyereére a Hágó – hogy győzzük le az akadályokat, és látszott, hogy már nem is szontyolog annyira.

– Miképpen? – merült teljesen gyanútlanságba a Ria.

– Nézd – magyarázta a Crystobal-fejű vőlegény – te egy bimbózó bombázó vagy.

A menyasszony majdnem elsírta magát, mert hiába a бүdös szardínia meg a pénztelenség, olyan szép bókot kapott a Hágótól, hogy minden bánatát elfeledte. Pont olyan szépnek érezte magát immár, mint a húga, a Bea. Olyan volt a Ria, mint a tévémesé jól ismert dalocskája, a „tágas égen andalog”, éppen így érezte magát ő is. Viszont a vőlegény folytatta az értekezést. Lendületesen beszélt negyed órát, akár egy politikus, az ő eszmefuttatásának azonban volt értelme. Az volt a Hágó szövegelésének az

értelme, hogy a Ria – úgy is, mint bimbózó bombázó – kamatoztathatná a szépségét, pénzügyileg is.

– Azt akard, hogy kurva legyek? – háborodott fel erkölcsileg a bimbózó bombázó.

– Ez nem ilyen egyszerű – bólogatott a Hágó – ez azért más.

Elvitatkoztak egy ideig, hogy akkor most más-e ha a Ria pénzért lefekszik idegen férfiakkal – hogy a pénzügyi válságot átvészeljék – vagy nem más. Az egyikük váltig azt állította, hogy igen, a másikuk meg, hogy nem. (Mármint más.) Akadémikus kérdés volt, mert a Ria sem akart gyalog hazamenni, meg aztán már elképzelte magát Hágónénak. Ebben az ábrándos lelkiállapotban mentek be a kempingből a városba, ahol a Trabanttal kapcsolatban megismétlődtek a már jól ismert jelenetek. Annyi volt csak a különbség, hogy a Hágó az egyik érdeklődőnek elmagyarázta – kalimpált, mint az örült, talán csak a lábujjával nem magyarázott – hogy a Ria eladó. (A Trabant nem!) Az olasz ürge piszkosul örült, talán a haja is az égnek állt volna, ha nem lett volna tök kopasz. (Szép ember volt, az egyszer már biztos, különösen a Hágóhoz képest.)

– Carlo – mondta Carlo, mert udvarias ember is volt egyúttal, nem csak szép, lelki szükséglete volt neki ez a bemutatkozásra.

– Hágó – mondta a Hágó, pedig ő nem is érezte lelki szükségét.

Csakhogy az olasz tovább ment, „ungheria, ungheria” kiabálta, és kisvártatva rázendített: „Add ide a didit...” (Kan-dúr, gondolta a Hágó, mert már derűsebbek voltak a gondolatai.)

Rátértek akkor az üzletre, a Carlo azt mondta elragadtatva, hogy „Mamma mia!”, és már vitte is a Riát. A reménybeli Hágóné azzal vigasztalta magát, hogy hama-

rosan Hágóné lesz, amíg a Carlo döngette, a nyögések helyett a nászindulót hallotta.

Így ment ez két évig, a Ria tisztára belejött, ő is úgy gondolta, hogy amit ő csinál, az más, az nem kurválkodás. A magyar férfiak éppen úgy értékelték a bimbózó bombázó szépségét, mint a Carlo, mit sem sejtettek abból, hogy a Ria egykoron lelki válsággal küszködött a pattanási miatt. Bele is nyugodott volna a bimbózó bombázó az egészbe, de a pénz egyáltalán nem gyűlt, pedig azt hitte. Tévhit volt, mert a Hágó szeretett kártyázni és szépen is kellett neki öltözködni, hogy eljárhasson kártyázni. Az esküvő is egyre csak halasztódott, rossz volt ugyanis a lapjárás, de a Hágó azt mondta, hogy egyszer majd megfordul. (A lapjárás.)

– Mikor fordul meg? – érdeklődött egy ízben behatóan is a Ria.

Akkor kapta az első jobbhorgot, amelyet aztán számos más ütésfajta követett később, akár egy kivénhedt homokzsákon. Így éldegéltek, ilyen szépen, a Hágó kártyázással meg veréssel, a Ria kurválkodással továbbá panaszkodással töltötte az időt.

– Mit panaszkods? – bírált élesen a Hágó, még így is túl jó sorod van.

– A pénz miatt panaszodom – világosított fel a Ria – én szorgalmasan dolgozom, te meg elszórod.

– Hát éppen ez az – kapott a szón a Hágó – a lustáknak van csak igazán szüksége a pénzre, a szorgalmasak amúgy is megkeresik maguknak.

Ezt találta ki a mi barátunk és bátorítólag még hozzátette: „Pontosan a szorgalmuk miatt.”

Akkoriban villant a Ria szép fejébe a szerelmi lexikon kitétele, miszerint a Hágó érzékenyen felismerte az ő gyenge pontjait. Szopok, mint a torkos borz, gondolta az

egykori reménybéli Hágóné, és elhatározta, hogy forradalmat szít a vőlegénye ellen. Akkor kapta az első komolyabb verést, a Hágó egyidejűleg alkalmazta az összes szóba jöhető ütőfajtát.

A Ria a kórházból egyenesen a Pacához ment, aki a kártyázásban és a verekezésben is jobb volt, mint a Hágó, igaz nem volt olyan szép, Crystobal feje neki. A Paca végighallgatta szomorúan az egykori menyasszony történetét és mindjárt vigaszra fakadt: „Játssz egy kicsit az egyik bulafonomon!” (Tiszta lelkű, mély érzésű ember volt a Paca, ebből is látszik.)

Amikor a Hágó hírért vette, hogy a menyasszonya a Pacánál időzik, nagyon elszomorodott, teljesen veszélyeztetve látta jövőjét. Úgy határozott éppen ezért, hogy beszél a volt menyasszonya új vőlegényével. Ezt nem kellett volna! (Hibás döntés volt.) A beszélgetésből kifolyólag a Hágónak úgy kellett összecsavarozni a lengő bordáját, de még a feje se volt már többé olyan, mint a Crystobal plakát.

Mondjuk a Paca sokkal szigorúbb volt a munka frontján, mint a Hágó – a Ria termelékenysége ugrásszerűen ugrott – de a Ria mégis boldog volt, mert az új vőlegénye megbecsülte a jó munkaerőt. Olyannyira, hogy egy idő után már nem is ment konkrétan kurválnodni, kifejezetten munkaszervezési feladatokat látott el a Paca mellett: egrecírozta a vőlegénye nőit. Ez az élet már hasonlított ahhoz, amit a Ria megálmodott, például: külön bundája volt neki.

Így lett az én réges régi szerelmemből Pacáné.

*„Legyen a sorsotok bármily' mostoha,
rám ne számítsatok se most, se soha!”*

(Ezt a marhaságot én magam találtam ki. S.K.)

Zárójelben

Sokáig meg voltam róla győződve, hogy a Szőr /Sir/ Bőregér azért lett szociális munkás, hogy ott is csak jobban ki tudjon szűrni az emberekkel. A Szőr /Sir/ Bőregér ugyan is ivott is meg józanul is goromba fráter volt, ahogy mondani szokás – bár mondjuk én nem szoktam mondani – belekötött az élő fába is. Egyszer aztán jött a Szőr anyukája, hogy segítsek a fián, nincs állása. Sírt. /Az anyuka./ Szereztem a Szőr /Sir/ Bőregérnek állást, azóta is ott dolgozik, de azért ez így túlzás, ott van.

Másrészt viszont volt a Csador, aki ugyan nem volt goromba, ugyanakkor boldog se. Mindig azt akarta bizonygatni, hogy mennyire jól érzi magát a bőrében, de azt egy harmincéves vénlánynak senki sem hiszi el, még én sem.

1999. május nem tudom hányadika, szerda: Jött a Szőr /Sir/ Bőregér, hogy akkor most bevall nekem egy nagy titkot, mert pont annyit ivott, hogy őszinte legyen és még beszélni is tudjon azért. Mondtam a Szőrnek, hogy jó. És akkor bevallotta, hogy különben nem lenne ő ám annyira goromba fráter, mint amilyen, de hát magányos. Társat keres, akár az újságok legnépszerűbb rovata. /Nem akarom lelombozni, hogy részegen általában nehezebb társat keresni, mint akkor, ha az ember józan./ Volna persze egy megoldás, a Csador talán az lehetne, mert az tetszik neki.

1999. május nem tudom hányadika, csütörtök: Jött a Csador, hogy akkor most bevall nekem egy nagy titkot, mert pont annyira van elkeseredve, hogy őszinte legyen és még beszélni is tudjon azért. Mondtam a Csadornak, hogy jó. És akkor bevallotta, hogy különben nem ennyire jó kedélyű ő, mint amennyire az látszik, de hát ezt kell mutatni, mert magányos. Társat keres, akár az újságok legnépszerű-

rúbb rovata. /Nem akartam lelombozni, hogy keseregve általában nehezebb társat találni, mint akkor, ha az ember vidám./

És akkor mondtam annak a két hülyének, hogy hülyék vagytok, mert kerülgetitek egymást, az érzelmeiteket szét-szórjátok, mint banga lisztet, pedig csak egy szó vagy egy gesztus kell(ene). Csak kezdje már el valamelyikőtök! Egyidejűleg a Szőr /Sir / Bőregérnek megtiltottam, hogy igyon, a Csadornak meg, hogy keseregjen. Azóta összeházasodtak. Az esküvőjükre ugyan nem hívtak meg, de ez most érdektelen.

1999. május nem tudom hányadika, péntek: Nem jött álom a szememre, egész éjjel a társkereső hirdetésekét böngésztem a tévé képújságján meg a rendes papír újságokban is. Nem tudtam nagy hirtelen összeszámolni, hogy hányan keresnek párt maguknak, de egy nagyközség lakossága bizonyára kikerekedett volna belőle. Hát hol élnek ezek, hol éltek?! A Holdon? Az nem létezik, hogy nektek – igen, pont neked! – ne lenne társad.

Nincs ilyen, hogy magány! Mindenki mellett ott téblábol a társa. Keresd meg és tedd a magadévá! Szőröstül-bőröstül, testileg-lelkileg. Kerül, amibe kerül.

Ezért mondom, hogy nem vagyok hajlandó elfogadni többé a kifogásokat. Úgyhogy: legyen a sorsotok bármily' mostoha...)

Akár a meztelen csigák (Azaz: pucéran.)

(Figyelem! Csak 14 – vagy még annál is több – éven felülieknek. A kockázatokról és mellékhatásokról kérdezze meg a férjét vagy a szomszédasszonyát.)

Azt mondta nekem egyszer a Kala Majka, hogy menjünk, és akkor mentünk. De ebben nem ez volt a sorsfordító, hanem, hogy a Kala ezt a szellemek óráján – éjjel 1-kor – közölte. Telefonon, vidáman. Ilyenkor az szokott következni a filmekben, hogy „tudod, hány óra van?”, de most nem következik, mert én tudtam, hogy a Kala Majka tudja. (Hogy hány óra van.) És tudtam persze azt is, hogy amit az én rosszéletű barátom mond, az hétszentség. Példának okáért, ha azt mondta, hogy „2-re megyek”, akkor az már egy biztos kapaszkodónak számított. Sok minden előfordulhatott – tudják, hogy van: lehet eső, lehet sár – csak egyvalami volt biztos. Hogy a Kala Majka 2-kor nem lesz ott. Mondjuk akkorra lehetett nyugodtan programot szervezni. Viszont akkor, azon a balvégzetű éjjelen jött, mert őszinte hevület fűtötte őt. Például azt mondta:

– A neodarwinisták szerint koevolúcióban fejlődünk a nőkkel! Érted?

(Néztem rá.)

– Gondolhattam volna! Érted?

(Néztem rá, csak már hülyébben.)

– A koevolúció a rejtély kulcsa! Érted?

– Nem tudom, tudod-e Kala Majka, hogy úszok – nyöszörögtem. Ma például 12 kilométert. Nehéz így a neodarwinisták ügyét átlátnom. Éjjel meg úgyszólván lehetetlen.

– De érted?!

– Vakuljon meg a lovam, értem. (Hátha békén hagy.)

– Nincs is lovad...

– Ez csak egy szólás-mondás, a romák használják akkor, amikor minden addiginál nagyobb hazudnak.

– Ez azt jelenti, hogy minél jobb egy nő, annál jobban meg akarom döngetni. De nem rám vonatkozik ám ez egyedül, hanem minden férfira. Ettől egyre jobbak a nők, például durábel bakancsban járnak, és ettől mi, férfiak is

egyre jobban odavagyunk értük, és ettől mi is jobbak leszünk, mert mindenáron meg akarjuk hágni őket, és így fejlődünk együtt, kooperációban, ez a koevolúció. Érted? (Nem vagyok benne biztos, hogy Charles Darwin, a nagy tudós, a fejlődélmélet megalkotója elfogadta volna a Kala Majka konyhakerti, némileg leegyszerűsítő változatát.)

– Ja! Ez tényleg így van – huhogtam mindezek ellenére a párna alól, mert azt hittem, jobbra fordulok. (Illetve nem én fordulok jobbra, hanem a sorsom.)

– Ez a rejtély kulcsa!

(Ez már nem hagy békén...) – És a durábel bakancs is szerves része a koevolúciónak, a közös fejlődésnek? – kérdeztem bátortalanul?

– Hát persze! Abban szépek.

– Totál bediliztél – szögeztem le, de nem csak a bakancs miatt, hanem az éjszaka is körülvelt bánattal és keserűséggel.

– Akkor megyünk? – vidult fel a Kala Majka.

– Hogy jön ez ide, te marha?! – vidultam fel én is.

– A Trampli meg a szobatársnője nem alszik a kollégiumban!

– Most már csak azt mondd meg, hogy egy ilyen valóban nagy horderejű, ám felettébb gyakorlatias bejelentés elé minek a koevolúció?

– Hogy ideológiailag is fel legyen vértézve.

Így indultunk a Trampliékhoz. (02 óra 11 perckor)

A Tarmpli meg a barátnője, a Topánka, alkoholtól enyhén befolyásolt állapotban – 0,8 ezrelék alatt – fogadtak bennünket. Teljesen meztelenül, és ez azért sokat javított a kedélyemen. Hanem akkor még nem tudtam, hogy titokzatos bűnökért kell fizetnem, egy komplett szenvedéstörténet volt az az éjszaka. Merthogy a Topánka mellem feküdt – a fent említett ruházatban – viszont semmit nem akart. Illetve, dehogynem: lelki életet élni. (Én meg

12 kilométer úszással!) És akkor elkezdünk lelkileg kibontakozni, hogy ne tűnjek olyan érzéketlen tuskónak, aki csak azt akarja. Pedig csak azt akartam, semmi egyebet. (Közben a Kala is elkezdett nemi életet élni a Trampplival, úgyhogy én voltam a nem nevető, hanem nagyon is szomorú harmadik. A Topánkát most ne számítsuk, ő elvolt a lelkével)

Bosszúból most elmesélem a Topánka történetét. Íme.

(Mottó: „Az se' jó ám, ha valaki túl okos.”

Apám hite, illetve hitte.)

– Meglátszik, hogy az én lányom – mondta a Topánka apukája, amikor a lány rendelt egy málnaszörpöt.

Pedig meg lett mondva az apukának, hogy a Topánka nem az ő lánya, csak véletlenül adódott úgy, hogy éppen ő hozta ki az állami gondozásból. Ismerve a Topánka anyukáját, sokan szóba jöhettek volna, mint apukák, de akkor éppen ő volt ott, és nem is málnaszörpöt rendelt, hanem bort meg pálinkát, ahogy szokott, mégis azt mondta, hogy „meglátszik, hogy az én lányom.” Különben ez az álapuka akkor látta először a Topánkát, de mindjárt megtetszett neki.

– Akkor már megszoktam – sóhajtott a Topánka, és közelebb húzódott.

– Mit? – néztem a fekete plafont, és egy kicsit elhúzódtam tőle, mert amúgy nem bírtam a meztelenségét.

– Hogy mindenki meg akar dugni.

És ez tényleg így volt, mert amint a Topánka felserdült, elkezdtek hajkurászni a férfiak. Többek között az intézet igazgatója is, vállalva néhány fiatalabb nevelőtanárral. (Plusz az intézet fiúrészlegének valamennyi lakója.) Mármost egy állami gondozott lány viszonylag elhagyott

helyzetben van, annyira legalábbis, hogy egy igazgatónak vagy egy nevelő tanárnak nemigen mondhat nemet. Így alakult aztán, hogy a Topánka 16 éves korára már túl volt sok mindenen, szexuális téren meg pláne. Felvilágosodottabb volt, mint a Mata Hari, a legendás kém- és kéjnök. És akkor még ott volt neki ez az alapukája, aki folytatni akarta a nemes hagyományt, amely abból a tévhitből táplálkozott, hogy a Topánka olyan, mint a karavánmatrac, bárki ráfeküdhet. Így aztán senki sem csodálkozott – leszámítva az alapukát – hogy a Topánka mindjárt az első éjjel megszökött otthonról. Egészen addig hősnőnk nem volt tegező viszonyban a sorssal, ám akkor rámosolygott a szerencse. Nem is mosolygott, egyenesen röhögött, mert a Topánka a szökés éjszakáján összefutott a Tibibivel. A Tibibi kajla egy manus volt. Abból élt, hogy sörösüvegeket leöntött csirizes gipsszel, az így keletkezett objektumot bekente olajfestékkel, és ezeket az izéket árulta népművészetnek. (Más egyéb megélhetési forrása is volt neki, de az a Btk-ba ütközött, úgyhogy a romantika miatt most nem részletezem.) A Tibibi sem volt különb, mint a többi férfiak, ő is meg akarta dugni a Topánkát. A vetélytársaival szemben azonban volt egy nem elhanyagolható előnye. Az, hogy a Topánka is pontosan azt akarta, amit a Tibibi, vagyis – eltérően az addigi gyakorlattól – ő is benne volt a megdugásban. Amikor tehát felvetődött, hogy hol, a Topánka azt javasolta, szökjenek haza.

– Végigcsókolóztuk az utat – merengett a Topánka – és először éreztem, hogy ez jó.

Úgy is mondhatnánk, hogy szerelem első látásra, de ilyen elcsépelet dolgokat mi nem mondunk, ugye. Figyelmezzünk inkább a dramaturgiai részletekre. Közelebbről arra, hogy éppen nagy nyomakodásban voltak, a Tibibi meg a Topánka, amikor az alapuka benyitott a kisszobába. Láta ám, hogy mi van, persze, hogy éktelen haragra ger-

jedt. (Micsoda erkölcsök! Emígyen háborgott, merthogy nem ő tömítette a lányt, hanem egy senkiházi, aki csirizes gipsszel leöntött sörösüvegek eladásából élt.) Kisebb dulakodás kezdődött akkor, eladdig, hogy az ifjú pár meztelenül menekült az ablakon át, ugyanazon az útvonalon, amelyiken kevéssel előbb még felöltözve vonultak befelé. Az egész jelenetet az tette költőien széppé, hogy mindez szent Karácsony este történt, így aztán a népek a csicsás fenyők alól ugráltak ki, hogy megnézzék, mi van. (A Topánka volt a mennyből az angyal.)

– Azt hittem, elsüllyedek szégyenemben – borzongott a Topánka, és közelebb húzódott.

– Szerintem inkább az álapukádnak kellett volna elsüllyedni, az összes szemét igazgatóval meg nevelőtanárral együtt – mondtam egy kissé komoran, és egy cseppnyit arrébb óvatoskodtam, mert nem bírtam a meztelenségét.

A Tibibit a meztelen kergetőzés nem riasztotta vissza a szerelemtől. Persze ez nem egy meglepetés, a Tibibit ugyanis semmi nem riasztotta vissza semmitől. Továbbra is bemászkaált a kisszobába. Amikor az álapuka részeg volt, akkor keféltek, amikor kissé józanabb, akkor szaladtak. Többnyire meztelenül. Persze, hogy megunták, gondoljunk csak bele, tél volt. A Tibibit ez az unalom fokozott agyi tevékenységre sarkallta, kitalálta, hogy megréfálja az álapukát. A kisszoba ajtaja elé húzott egy polcot és rápakolta az összes népművészeti sörösüvegét, felülre azokat, amelyikek még nem száradtak meg teljesen. Elhelyezte ezen túlmenően a polcon a maradék gipszet, kényesen ügyelve arra, hogy a zacskók mindenképpen kiszakadjanak, ha a sors úgy hozza. Hát hamarosan úgy hozta, mert az álapuka menetrendszerűen megérkezett, hogy erkölcsileg tisztázza a helyzetet. A meztelen kergetőzés persze nem maradt el, annyi volt csak a különbség, hogy

az egyik résztvevő gipszfehérbe burkolózott. A szomszédok azt hitték, egy szellem kergeti a Tibibiéket. (Az álapukának az eset után kopaszra kellett vágni a haját, a csirizes gipsz sehogyan se' akart eltávozni arról a hülye fejről.)

– Szerelmes vagyok – ábrándozott végezetül a Topánka, mert azt hitte, ezzel mindent elintéz.

– Az nem baj, majd én megvigasztallak – ajánlottam nagylelkűen, de nem találtam fogadókészésre.

Itt tartottunk, amikor a Kala Majka befejezte áldásos tevékenységét a Trampolin. Ballagtunk hazafelé, én lélekben felfrissülve, a barátom kielégülten. Jó másfél év telt el, amikor a Kala, mesélte, hogy mi az ábra. Addig-addig kergetőztek meztelenül – a Tibibi, a Topánka meg az álapuka – hogy végül a valódi anyuka unta meg legjobban, és előállt egy javaslattal. Azt eszelte ki, hogy neki úgyis tetszik a Tibibi, mi lenne, ha őt is kefélné, nem csak a lányát. Ebből már értelemszerűen következik – vélte az igazi anyuka – hogy ezenközben az álapuka tömíthetné a Topánkát, mégse' unatkozzanak.

– Attól omlott össze a Topánka szerelme – magyarázta a Kala Majka – hogy a Tibibi beleegyezett.

Egy darabig felváltva – mintegy vetésforgóban – kefélték a nőket, a Tibibi meg az álapuka, akik persze időközben kibékültek, aztán rájöttek egy kézenfekvő koncepcióra: együtt csinálták négyen.

Ilyen irányú tájékoztatást adott nekem a Kala Majka. Én meg azon gondolkodtam, hogy hol van ilyenkor az Isten? Miért nem jön le a Földre, hogy csináljon már végre valamit!?

Egy kicsit szakszerűbben

Helyezzük ismét egy kicsit alapokra a koncepciót, tudományosra. Abból jön ez a buzgalom, hogy megint találtam egy könyvet. Lux Elvira írta és az a címe, hogy „Női szerepek”. Hú de jó, gondoltam, hátha vannak benne olyan pozitívumok, amelyek még a Káma Szutrában sem szerepelnek. De ez bonyodalmasabb, azt állítja a szerző, hogy a nőknek van másféle szerepük is, mint a lepedő akrobatika. (Meggondolandó.)

Na lássuk!

„A szerelem a legbonyolultabb érzélem, és úgy tűnik, kibékíthetetlen ellentmondásban van a tudattal. A szerelmes emberre egyáltalán nem jellemző a racionalitás, a józan, megfontolt gondolkodás. Hányan és hányan átélték már, hogy a szerelem készítő ereje miatt fittyet hánytak az ésszerűségre. Az sem ritka, hogy valaki pontosan tudja, hogy akibe szerelmes, az nem méltó arra, hogy az érzelmeit rápazarolja, mégsem tud lemondani a szeretett lényről. Az ember nem csak a boldog szerelem rabja lehet, hanem a boldogtalané is, sőt annak talán egy kicsit még jobban. A szerelmes ember esetleg levonja a józan következtetést, hogy nem érdemes szenvedni, sőt még vissza is vonul, de csak látszólag és külső megnyilvánulásaiban. Érzelmeinek áradását nehéz vagy inkább lehetetlen megállítani.

Parancsszóra nem kezdődik és nem végződik szerelem. (...)

A szerelem és a szex fogalmát oly' sok évszázadon át választották el egymástól erőszakkal (különböző vallási, erkölcsi, gazdasági vagy politikai meggondolásokról),

hogy még ma sem olvadtak egygé. Sem a gondolkodásunkban, sem a nyelvünkben. Nincs is rá közös szavunk, és bár nem zárják ki egymást, mégsem azonosíthatók egymással. A szex létezhet szerelem nélkül, mint ahogyan ismerünk olyan szerelmet, amelyből teljesen hiányzik a testiség.”

Ez persze mind igaz, de túl általános. Hozzuk testközelbe az elméletet, hátha még ennél is okosabbak leszünk. Tehát, szép sorjában:

(1) „A szerelem a legbonyolultabb érzélem, és úgy tűnik, kibékíthetetlen ellentmondásban van a tudattal.”

A Jódli egy tanár volt és az lett volna a dolga, hogy a szocializmust megmagyarázza, merthogy a „Világnézetünk alapjai” elnevezésű tantárgy volt az ő szakterülete. Nem csoda, hogy belehibbant! Magyarázgatta egy darabig a szocializmust, de – minthogy ő maga sem értette – a nebulók kevés érdeklődést mutattak az eszme iránt. A Jódli viszont kiválóan jódlizott, gyakorta idézte fel a tiroli havasok hangulatát a világnézetünk alapjai órákon. Na, ezzel már mindjárt nagyobb figyelmet vívott ki magának, sokan próbálták meg elsajátítani eme különös ordítózás alapismereteit. Egyszer aztán, amikor a fél osztály jódlizott éppen, elhaladt a tanterem előtt a Diri, és sehogyan se' bírta összeegyeztetni a megveszekedett kiabálást a szocializmussal, mint alapeszmével. Magához rendelte hát a Jódlit, hogy megértse az összefüggést a hegyi pásztorok éneke és a marxi tanok között. Akkor a Jódli őszintén vallott. Azt mondta a Dirinek tiszta szívvel, hogy ő inkább művész, hogy például festeget is. Erre a Diri – áldott jó ember volt – nem ám azt mondta a Jódlinak, hogy menjen a fenébe a hülyeségeivel, hanem azt, hogy akkor hozza

be a képeit. Attól fogva aztán úgy jódliztak a nebulók – persze akadt aki csak fütyült – hogy közben a Jódli tanár úr képeit nézegették. Mindenki boldog volt, senki sem hiányolta, hogy őneki most már nem lesznek semmiféle alapjai világnézetileg. Boldog békeidők! Persze ilyenkor szokott beütni a mennykő, amikor az ember már azt hiszi – mint esetünkben a Jódli – hogy révbe ért.

Megjelent a Bige. Ez volt a baj, mert bár csak ne jelent volna meg! A Bige úgy tudott megjelenni, hogy a város jó néhány középfokú tanintézetéből eltanácsolták, mert mindenhol botrányt okozott. (Egyszer a tornatanárral együtt hajtottak végre öngyilkossági kísérletet, csak a tornatanár több gyógyszert vett be. A tűzoltóknak úgy kellett létrán lehozni a megtépázott tanerőt, mert éppen az ajtó előtt feküdt a Bige iránt érzett szerelme miatti elkeseredésében, egy hetedik emeleti, kollégiumi szobában.) A Diri viszont mondta, hogy semmi gond, majd ő felügyeli a Bige erkölceit, nehogy má' bárki is öngyilkos legyen, még mit nem! Rossz lóra tett az öreg, mert a Jódli is szerelmes lett a Bigébe, és ez nem volt számításba véve. Az órákon egyre elhalóbban szárnyalt a már nem is túl vidám jódliszó, a Jódli meg egyre fonnyadt. (Közbevetőleg: a Bigét természetesen a gimnázium valamennyi fiúnövendéke is meg akarta döngöztetni, de hősnőnk kifejezetten a pedagógusokra specializálódott.)

Aztán jött az a tíz perc, amely megrengette, ha nem is a világot, de az iskola eladdig nyugodtnak mondható életét. Volt egy ilyen fotólabor, oda vonultak el a szerelmesek. Hogy távol lehessenek a világ zajától. Olyan távol mégsem lehettek, mert a labor ajtajának túloldalán háromszáz gyerek ordított torkaszakadtából. Ez persze nem akadályozhatta meg a Jódlit abban, hogy a Bigét a fixírsós edények közé döntse. Még ezzel sem lett volna baj, ha idejében abbahagyják a gyömöszölést, de a szerelem olyan

buzgalommal tört fel a világ zajától elvonult párban, hogy még csengetés után is nyomatták. Amikor a takarító néni belépett, akkor éppen hátulról. (Mesélte is a takarító néni – szerte a városban – hogy nem is gondolta volna a Jódlliról, aki mégis csak egy komoly tanár, hogy ennyire fickós, hogy csak úgy rázkódnak a fixírsós üvegek a buzgalomtól. A kisegítő technikai személyzet felől az ügy annyiba maradt volna, ő már túl öreg volt ahhoz, hogy irigykedjen, örült, hogy nem kell neki kefélni. Nem így a tantestület fiatalabb nőtagjai! Ők aztán nagyon felháborítónak tartották azt, amit az a kujon Jódli művelt, különösképpen azért, mert nem velük művelte. Követséget menesztettek ezek a tanerők a Dirihez, hogy vessen gátat az iskola erkölcsi züllésének.

– Nehéz lenne annak már gátat vetni – hümmögte a Diri – és jelentőségteljesen a Pomázinéra nézett. (Volt az igazgatónak egy bizonyos nézése.)

Azért nézett a Pomázinéra, mert őt meg a 4/B-ből kezelgette egy focista, akinek olyan volt a haja, mint a Beethovennek. A Pomáziné azonban nem rettent meg, úgy vélte, neki joga van a focistával, de a Bige meg a Jódli, az már sok. Muszáj volt rendkívüli tantestületi értekezletet összehívni, amelyen részt vett a városi pártbizottság képviselője is. (Annyira feldúlta az ügy, hogy még a nyakendője is félrecsúszott. Amikor aztán meglátta a Bigét, még lazított is rajta.)

A Bige a vallomásában elismerte, hogy kúrta, de mentő körülményként említette a szerelmüket a Jódllival. A Jódli mindenben alátámasztotta a Bige vallomását.

– Elvtársak – kiabálta elfúltan a párt képviselője – ez bűncselekmény! (Az aktivista azért volt annyira zaklatott, mert nem bírta levenni a szemét a Bige dudáiról.)

– Nem addig a’ – tromfolt a Diri – mert tudta, mi a dörögés. Kitör a botrány, jönnek a szülők, egytől-egyig kiváló

pártmunkások, és minket vonnak majd felelősségre, hogy a Jódli meg a Bige miért dugott. Ezt akarják az elvtársak?!

Ezt nem akarta senki, úgyhogy az ügy – formailag és jogilag – lekerült a napirendről. Egészen addig, amíg a Jódliné újólag napirendre nem vette. A Jódliné beviharzott a Dirihez, és óriási patáliát csapott.

– Nézzen rám – sikította felhevülten – hát úgy nézek én ki, mint akit már nem érdemes megdugni?!

A Diri megnyugtatta, hogy egyáltalán nem úgy néz ki, és ebben maximálisan igaza is volt. A Jódlinét a Jódlin kívül bárki szívesen megdöngette volna.

Akkor került sor a tanácskozásra az alábbiak részvételével: Diri, Jódli, Jódliné, Bige. Mindenki könnyezve jött ki az irodából, mert az a döntés született, hogy válás.

– Én szeretem azt a lányt – mondta hiteles források szerint a tanácskozáson a Jódli, de biztosak lehetünk benne, hogy nem tudta, mit beszél.

A Diri még a tornatanárra is emlékeztette, aki majdnem túl sok gyógyszert vett be, de aztán – hogy megjött az esze – visszatért az élők sorába, valamint a családtagjai körébe. A Jódlinak ez sem használt, pedig a felesége még a börtönnel is megfenyegette.

– Megvársz drágám? – fordult az elkínzott „Világnézetünk alapjai” tanár a szerelme felé.

– Hát persze drágám – búgta a Bige, és a legszebb az egészben, hogy komolyan is gondolta.

Így vergődtek zöld ágra a felek, ha ezt annak lehet nevezni. (Zöld ágnak. Vagy vergődésnek) Mindenesetre a Jódli házaspár elvált (egy darab, hatéves, tündérszép Kisjódli!), a Bigének viszont folytatnia kellett a tanulmányait, hiszen még ő is csak bimbózó bombázó volt. Természetesen a tanulmányok folytatásának helyszínéül fel sem merülhetett a Jódli-féle iskola, annál is inkább, mert

időközben – a párt képviselőjének javaslatára – hősünk már máshol próbálta magyarázni a szocializmust.

A Bige meg a Jódli talán boldogok lehettek volna, ha a lány új iskolájában nem éppen egy jóképű fizikatanár oktatja a fizikát. De pontosan így volt. Igaz, a fizika legalább olyan száraz tudomány, mint a világnézet, ráadásul az érintett tanerő még jódlizni sem tudott, mégis megisméltődött a fentebb vázolt forgatókönyv.

Már akkor lehetett tudni, hogy baj lesz, amikor a Bige osztálytársai elkezdtek jelentőségteljesen sugdosni az újonnan érkezett barátnő fülébe, hogy a fizikatanárnak akkora szerszáma van, akár a kocsirúd.

A Jódli azért nem lett öngyilkos, csak az agya nem bírta. Évekig ücsörgött – galambokat etetve – a várvédő kapitány szobra alatt. Télen, nyáron.

Nagyon szerethette a galambokat.

(2) „Az ember nem csak a boldog szerelem rabja lehet, hanem a boldogtalané is, sőt annak talán egy kicsit még jobban.”

Vácrátóttól Taktaharkányig nem lehetett fellelni akkoriban olyan jó kiállítású stricit, mit a Motyó. Szép, 155 centis termete volt neki, viszont dadogott. Ehhez jött még egy kis kancsalság – nem hülyéskedek! – de az éppen csak annyira, hogy ne lehessen tudni, hogy a Motyó hová néz. (Nem mintha ez bárkit is komolyabban érdekelt volna.) Na, ez a Motyó szokott bejárni a kádfürdőbe, ott vakarta ki a koszból a nőit. Átlagosan egyszerre hármat. Vidám kis társaság voltak mindig, valahányszor csak megjelentek: a nők sikítottak – hol a szerelmi hevülettől, hol meg azért, mert a szemükbe ment a szappanos víz – a Motyó meg csak ordította és ütötte őket. (Hol szerelmi hevületből,

hol meg csak úgy, mert jópofának tartotta.) Egyszer aztán megjelent egy nővel. Illetve többel jelent meg, de most csak az az egy számít. Úgy hívták a nőt, hogy Egér. (Nehogy az Egerszegi Krisztinára, a kiváló úszóbajnokra tessenek gondolni!) Az Egér úgy nézett ki, mint a Naomi Cambell, csak szebb volt, és sokkalta nagyobbak voltak a mellei. Kérdeztem akkor a Motyót, hogy mi lenne, ha elkezdenék udvarolni az Egérnek.

– Szétrúgnám a tökeidet – tájékoztattott a barátom – egész éjjel snóbliztam, úgy nyertem.

– Mit nyertél? – ámuldoztam, mert nehogy már az Egérrel mi legyen.

– A nőt, te hülye!

– Snóblin nyerted az Egeret?!

– Ühüm.

Elgondolkoztam, mert bágyadt voltam. Ad egy: a Motyó valóban szét tudta volna rúgni a tökeimet, mert a barátai – a többi stricik – lefogtak volna közben. Ad kettő: miféle kiszámíthatatlan és rejtélyes hatalom lehet az, amelyik az Egeret – aki csak valamivel volt szebb, mint a világ legjobb nője, a Naomi Cambell – egy hülyével hozza össze. Arra a megállapításra jutottam, hogy csak az erőszak lehet az, de tévedtem. Az Egér ugyanis elmesélte, hogy a Motyónak műszerekkel is hitelesen mérhető kisugárzása van, szerelmes belé az összes nő. (Ezt azért tamáskodva hallgattam, hisz’ ott voltam én is kisugárzásnak.) Mindenesetre az Egér már régről szerelmes volt a Motyóba, úgyhogy direkt örült, hogy az a tökkelütött megnyerte őt snóblin.

– És most boldog vagy? – feszegettem, mert őszintén érdekelt.

– Á, dehogy – kesergett az Egér – állandóan csak ver. Sose’ elég neki a pénz.

– Akkor miért nem hagyod ott – okoskodtam, de tényleg azt hittem, hogy jót kérdezek.

– Mert szerelmes vagyok belé – bámult rám lélekből fakadó csodálkozással a lány. Ezt nem lehet megérteni?

– De akkor jó a verés, nem?

– Nem vagyok mazo..., mazochista, vagy mi, akik szeretik a verést – kérte ki magának a lány, úgyhogy még meg is volt sértve.

– Hát akkor hagyd ott, én meg majd dédelgetlek. (Gondoltam, kishóblizom magamnak az Egeret.)

– Nem lehet, reménytelenül szeretem, pedig nem jó vele.

Megkérdeztem a Motyót, hogy egy kisebb összegért nem adná-e esetleg kölcsön a legjobb nőjét, de azt mondta, hogy veszélyes. Merthogy egymásba szeretnénk (esetleg) és akkor meg mi lenne ővele. Mondtam neki, hogy ez a veszély nem fenyegeti, merthogy az Egér őt szereti, még annak ellenére is, hogy boldogtalan vele.

– Lehet, hogy te még boldogtalanabbá tudnád tenni – vigyorgott az a gonosz lélek, és a görbe lábain elcsalinkázott a 7-es számú kádas szoba felé. (Három nővel, az a piszok.)

Beláttam, hogy igaza van neki.

(3) „Parancsszóra nem kezdődik és nem végződik szerelem.”

A Cicamica egy lánnglelkű kocsmárosnő volt, folyton azt énekelgette, hogy „tele van a város szerelemmel”. Szebb életről álmódott a Cicamica, mert nem látta a boldogságot abban, hogy már hajnali ötkor elkezd az italok osztogatását, és ezzel elvan egészen estig. (Érthetetlen!) Látta a filmekben, hogy vannak emberek, akik nem töltik az egész életüket az italboltban. Ez eleinte hihetetlennek látszott, de egyszer az állatorvos mesélte neki, hogy a

feleségével színházban volt. A Cicamica rögtön beleszeretett a lódoktorba, nem mintha annyira szép ember lett volna, viszont hordta a feleségét színházba. Akkor határozta el, hogy beszél az apjával, hátha egyszer ő is elmehet színházba. Nem is lett volna ezzel semmi baj, de akkor ki eteti meg az állatokat? Ezt vetette fel a Cicamica apukája, és igaza is volt neki, mert az emberek itatásán túlmenően hősnőnk az állatok etetésével is meg volt bízva. Gyönyörű szép ház épült e kettős tevékenység hozadékából, még preparált szarvasagancs is került a lila homlokzatra. Amikor a Cicamica szobájába bevitte az apukája a kovácsoltvas állólámpát – az is szép citromsárga műrafiával volt bevonva, hogy minden passzoljon – és elhelyezte a horgolt szőnyegre (közvetlenül a házi áldás elé), az öreg úgy érezte, eljött az idő.

– Hát akkor, most már nem maradsz pártában lányom – hümmögött a Cicamica apukája, miközben visszaeröltette a lábára gumicsizmát, merthogy a házba emberfia cipővel be nem léphetett.

– Én is úgy gondolom – villanyozódott fel a lány, nagyon vágyakozott már a színházba meg az ágyba.

Mármost az ágyat esetünkben egészen konkrétan kell érteni, a Cicamica ugyanis – apukája állhatatos erőfeszítései ellenére – már nem volt szűz. Egy alumínium söröshordón veszítette el az ártatlanságát, éppen csapolás közben. A Kandi volt a tettes, aki már régóta kerülgette a Cicamicát, egészen addig, hogy az már nem bírta ellenállni. (Ideiglenesen még a színházról is lemondott.)

Amikor a Kandi hírért vette az állólámpa elhelyezésének, megértette az idők szavát. Lánykérésre vetemedett!

Az öreg iszonyatos patáliát csapott, amikor a Kandi előjött ezzel a hülyeséggel, hogy elvenné a Cicamicát feleségül. Ráadásul a heves ifjú rosszul választotta meg az érvrendszerét, „mé’, má’ úgyis megbasztam”, mondta de-

rúsen. Az apuka nem osztozott a Kandi jókedvében, előkerült a vasvilla is.

A Cicamica végigsírta a sebtiben összehívott családi tanácskozást. Mindjárt megtudják, miért.

– A Ló Lali lesz a férjed – jelentette ki az öreg. (Azt kell ilyenkor írni, hogy „ellentmondást nem tűrően”, de a Cicamicának fogalma sem volt róla, hogy mi az az ellentmondás.)

– A Ló Lalinak tiszta ragya a feje – kockáztatott meg azért egy szerény megjegyzést, miközben segélykérően az anyjára nézett.

– Annál nagyobb a háza meg főggye!- lármázott a fékevesztett apuka.

A tanácskozás kibővült, megjelent az idősebbik Ló, meg a kis Ló is.

– Te Lali – rikkantott a Cicamica apukája – elveszed ezt a lányt.

– Jóvan...- mondták a Lók egyszerre.

Ebből adódott, hogy a Cicamica Lóné lett, de se' színházba nem jutott el, se' az orgazmusig. (Arról nem is beszélve, hogy a Lali fején egyre nagyobbak lettek a ragyák.) A dráma bele volt kódolva a helyzetbe. (Figyelik? Hogy a rendszerelméletben is mennyire otthon vagyok!) Szóval nem is lehet csodálkozni, hogy a Kandi kisvártatva újólag felbukkant a kocsmá környékén, különösen sörcsapolás idején. Nem volt nehéz kitalálni, hogy mi van, mert a Cicamicának egyre alumíniumosabb lett a feneke. Már csak a Ló Lali nem tudott az ügyről, de addig volt jó. Mert amikor megtudta, akkor meg felakasztotta magát. A Cicamica apukája vágta le a madzagról, de ő is majdnem berúgott a kis Ló leheletétől. Bevitték akkor a Lalit a kórházba, hátha a zárt osztályon belátja, hogy még úgy is lehet boldog, hogy a feleségét más keféletti. A Lali vi-

szont ezt nem bírta belátni, pedig annyi gyógyszert kapott, hogy csak úgy támolygott egész nap.

Csodák csodájára, a Cicamica apukájának eszébe jutott egy ötlet, de nagyon sajnálta a Lóék birtokát.

– Vájjatok e’ – mondta egyszer mérgesen, amikor éppen a lányával volt a kórházban a Lalit látogatni.

– Én nem bírok így utasításra elválni – nyöszörgött a kis Ló – szeretem a feleségemet.

– Én nem bírok így utasításra megmaradni – sápítózott a Cicamica.

Mindketten az öregre néztek, az meg csak vakargatta a füle tövét, hogy most akkor mi van.

Nem meglepő, hogy ebben a feszült helyzetben nem segített még az okosság sem, ami pedig a Cicamica apukájában volt bőven. Maradt tehát minden a régiben: a Lali kesergett, a Kandi meg gyömöszölte a Cicamicát (általában sörcsapoláskor). Így ment ez egy kis ideig, röpke huszonnégy évig. Akkor a Kandit elütötte egy Zetor, nem bírt csapolásra járni, jobban mondvá, nem olyan vehemenciával, mint az elütés előtt.

Így volt kénytelen végül a Cicamica beleszerelmesedni a férjébe.

– A semminél a Lali farka is jobb – mondogatta a törzsvendégeknek, és azok elég bölcs emberek voltak ahhoz, hogy igazat adjanak neki.

(Egyszer majdnem elmentek színházba is, de akkor meg elletés volt.)

(4) „A szerelem és a szexualitás fogalmát oly’ sok évszázadon át választották el egymástól erőszakkal (különböző vallási, erkölcsi politikai vagy gazdasági megfontolásokból), hogy még ma sem olvadtak egy foglommá sem a gondolkodásunkban, sem a nyelvünkben. Nincs rájuk közös szavunk, (...)”

A Pupák viszonylag jó srác volt, csak ezt a Pupákné Gizi sehogyan se' akarta belátni. Képtelen volt agyilag felfogni, hogy a férje miért lövöldözik más nőket is a nagy kaliberű fegyverével, amikor pedig – saját bevallása szerint is – jó vele az ágyban. (Mármint a Gizivel.) Namost. A Pupák meg azt nem bírta megérteni, hogy mi ebben a különös. Hát persze, hogy jó a Gizivel, de azért még kábé egymilliárd nő futkos a világon, akikkel szintén nagyon jó bír lenni. Ebből adódott a Pupák házaspár antagonisztikus – kibékíthetetlen – ellentéte, hogy a Pupák miért nem csak a Gizit gyömszőli.

– Nem szeretsz – méltatlankodott a Gizi, de már pityergett.

– Éppen az, hogy szeretlek – mormogta a Pupák, de már nem hitt a meggyőző erejében.

– Akkor miért kürsz másokkal? – fokozta az asszony.

– Mi köze ennek a szerelemhez? – értetlenkedett a nagy kaliberű és nagytermészetű kan.

Igy vitatkoztak egy darab ideig (négy-hét év), míg nem aztán betelt a pohár. Úgy telt be, hogy a Pupák lenyomta a Gizi legkedvesebb barátnőjét. Hiába magyarázta a mi hősünk, hogy ez mindennapos jelenség, hogy úgyszólván törvényszerű, a Gizi válni akart. Talán még meg is gondolta volna magát, ha a Pupák nem áll elő egy koncepcióval, miszerint nyugodtan lehetne őneki két felesége – mondjuk nem hivatalosan – a Gizi lenne az egyik, a barátnője meg a másik. Ez tette be a kiskaput, ez az ötlet. Akkor aztán elváltak, de sehogyan sem volt jó. A Pupákra rárohadt a szennyes, a Gizi meg nem tudott más férfival eljutni a csúcsra. (Ezt persze sokáig nem merte bevallani, nemhogy a Pupáknak, de még önmagának sem.)

Jött az ötlet, hogy a Gizi kivakarja a volt férjét a koszból és ennek kapcsán fel is ment a Pupákhoz. Gondolhatni, hogy mi következik ebből... Pontosan. A Pupákné

egyre jobban a szívéen viselte a volt férje ruházatának valamint edényeinek a tisztaságát, csak járogatott felfele, gondoskodás címén. Felvetődött egy idő után, hogy a Gizi nyugodtan ott is alhat, amikor nincs más dolga, meg amikor a Pupáknak sincs más nője. Mind a ketten jól jártak így. Kényelmes volt. Felvetődött aztán – amint az várható is volt – hogy akkor mi lenne, ha megint összeházásodnának. A Pupák örült, látta már, hogy sohasem lesznek mosatlanok a ruhák meg az edények. A Gizi is örült, látta, hogy a Pupák megjavult és megint csak őt szereti. Ez volt a porszem a gépezetben. A nagy kaliberű kan ugyanis semmit sem változott, sőt kettőzött erővel hajkurászta a nőket.

– Nem szeretsz – méltatlankodott a Gizi, de már pityergett.

– Éppen az, hogy szeretlek – mormogta a Pupák, de már tényleg egyáltalán nem hitt a meggyőző erejében.

És így tovább. A végtelenségig.

– Ez így nem mehet – fakadt ki hevesen a Pupákné Gizi – vagy hűségese leszel, vagy elválnok megint.

– Elválnok megint – mondta szomorúan a Pupák, éppen hogy látta a koszos edényeket, meg hát a Gizi is jó nő volt, annyi szent.

Nem jutottak dűlőre, mert a Gizi meg a magányos estéket látta, valamint a virsli szerszámú manusokat. Ez sehogyan se' jó, gondolta, de nem mondta.

– Nem válunk mégse' – vidámodott neki a Pupákné – úgy kell csinálni, hogy én ne tudjam meg.

– Egy ekkorka városban? – ellenérvelt hősünk.

– Akkor legfeljebb megtudom – vonta meg a vállát a Pupákné Gizi.

Volt egy zárszava is: „Legalább annyit ígérj meg, hogy nem fekszel le nálam rosszabb nőekkel!”

Ezt a Pupák megígérte, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy tartani is tudja a szavát. Semmit sem jelent, hogy valaki jó nő. Ezt gondolta magában a mi hősünk.

Önök szerint igaza volt-e?

(5) „A szexualitás létezhet szerelem nélkül, mint ahogyan ismerünk olyan szerelmet, amelyből hiányzik a testiség.”

A Pempő panyókára vetve viselte az életet, nagyjából letojta, hogy mi van. Mondjuk, amennyiben valakinek maszek műköszörús az apukája, akkor ez a hozzáállás nem fenyeget különösebb veszélyekkel. Így volt vele a Pempő is. Hanem volt neki két másik barátja, a Mecsi meg a Licsi. Azok hülyék voltak, ezzel szemben szegények. (Az apukájukat úgyszólván nem is ismerték, csak a rendőrök mutogatták nekik a fényképét, amikor már nagyon szerettek volna vele beszélni. Ebből következően egyáltalán nem volt műköszörús a Mecsinek meg a Licsinek az apukája.) A Pempő vette a két hülyét a szárnyai alá, ami abban mutatkozott meg, hogy hordta őket a kuplerájba. Akkoriban nem léteztek igazi kuplerájok – az Európai Unió ma is úgy tudja, hogy nincsenek is – így aztán a Mecsi, a Licsi meg a Pempő illegálisan jártak a nőkhöz, de ez szerintem semmit sem von le az érdemeikből. Tényleg derekasan helytálltak, az öreg Pempő alig bírt annyit köszörülni, hogy elég legyen a pénz.

Történt egyszer, hogy a Mecsi – vagy a Licsi (?), a jó ég tudja már – szerelmes lett az egyik könnyű erkölcsű lányba. Első látásra! Mi sem egyszerűbb, gondolta a Pempő, és már kotorászta is elő a zsebéből a szokásos tarifát. Nem addig a’! A lány megmakacsolta magát és azt mondta, hogy inkább a halált választja, de a Mecsivel – a Licsivel (?), a jó ég tudja már – le nem fekszik, semmi szín alatt.

(Szó mi szó, nem voltak valami szép fiúk, de azért mindennek van határa!)

Munkamegtagadás címén a lányt eltávolították a kuplerájból, de a Licsi nem adta fel, továbbra is szerelmes volt. Elment a Madamhoz megkérni az Ibolya kezét! (Így hívták a lányt, mert ez volt a neve.) A Madam beleegyezett a frigybe, de az Ibolya nem. Ezen a ponton vette a kezébe az ügyet a Pempő, márpedig ha egy ügyet a Pempő a kezébe vett, akkor az kézbe volt véve. Tanácskozott az Ibolyával. Az derült ki, hogy az Ibolya udvaroltatni akar magának: járás-szerelem, tudják. A Pempő azt hitte meghibbant (az Ibolya), de váratlanul komolyra fordult a dolog. A Licsi – vagy a Mecsi (?), a jó ég tudja már – még ebbe is hajlandó volt belemenni, három hétig járt egy kurvával, anélkül, hogy hozzáért volna.

– Ezt filmre visszük – ujjongott a Pempő – ez akkora sztori, eladjuk Hollywoodba!

Hanem lelohadt a Pempő kedélye, mert az Ibolya azzal jött elő, hogy akkor most összeházasodnak, talán a Licsivel.

– Sürgős a dolog – erősítette meg az értesülést a Licsi – mert addig nem fekszik le velem, amíg meg nem lesz az esküvő. Nemhiába, tisztességes lány...

A Pempő ettől, ettől a tisztességtől majd' velőt rázott, az esküvői számlától meg még inkább. Az Öreg Pempő volt a másik esküvői tanú, mindenki boldog volt, hogy milyen szép pár! (Az Ibolya tényleg szép volt.)

Amikor aztán oszladozott a násznép, az Ibolya odafordult az öreg Pempőhöz:

– Pempő bácsi, szólíthatom apukának?

A vén kujon éppen azon morfondírozott, hogy miképpen nyomja majd le az Ibolyát, de hangosan csak annyit mondott:

– Hát persze kislányom, sok boldogságot!

*„Sosem vagy egymagad,
Csak túl kicsinyke vagy.*

Várj, míg felkel majd a Nap.”

(Demjén Ferenc)

Harmadik fejezet

Tiszta erőből magány

Őszintén szólva

Nem akarnék így dicsekedni, meg minden, de 1998. december 20-án 1 perc 37 másodpercre leállt a szívem. (Hogy miért, azt most ne fessegessük, anyukám is meg a feleségem is a maguktól való örökös eltiltással fenyegetőztek, hogy ha az alkoholt még egyszer elő merem hozni.) Még mielőtt megkérdeznék, sietek leszögezni: nem volt halál közeli élményem, nem láttam sem fényeséget, sem világgosságot, ha csak a WC-ben pislákoló, 20-as villanykörtét bele nem számítjuk.

Meg fognak lepődni: élet közeli élményem volt! Ez a maga konkrétumában azt jelenti, hogy lehetne szebben, jobban csinálni a dolgokat. Én a magam részéről ezt meg is kísérelem, bár – őszintén szólva – nem könnyű. Lehet mindjárt azzal kezdeni, hogy feltesszük magunknak a kérdést: akkor most voltaképpen hová is rohanunk?

Valamikor a múlt század közepén az Egyesült Államokban kitalálták, hogy a háztartást gépesíteni kell – vasaló, mosógép, ilyesmik – akkor aztán több lesz majd a nők szabadideje. A gépesítés sikerült, a szabadidő viszont nem lett több. Azóta a posta helyett van elektronikus levél, a szikratávíró helyett mobiltelefon, a lovas kocsik helyett meg Ferrari, de az időnk még mindig nem lett több. (Nem is lesz.) Szóval...? Hová is rohanunk?

Megmondom, úgy ahogy van: önmagunk elől menekülünk. Őszintén szólva, nem bírunk belegondolni, hogy mivégre ez az egész, amit életnek nevezünk.

Ebből aztán egy csomó következmény következik, példának okáért a nők minden képzeletet felülmúló magá-

nyossága. (Természetesen nem az összes nőre gondolok, de jó sokra, az biztos.) Hogy jön ez ide? Hát úgy, hogy sokan közülük olyan kényszeres belső elvárásokat és szabályokat állítanak maguk elé, amelyeket pedig valójában a külvilág ír elő a számukra. De ezen nincs idejük elgondolkodni. Kezdjük a külsőségeknél. Hol van az előírva, hogy olyan soványnak kell lenni, mint a versenyre készülődő agárkutyának? Ki mondta, hogy nem szabad turkálóból öltözni, hogy azt szégyellni kell? Vajon kőbe van-e vésvé, hogy rongy ember az, aki már két hete nem volt kozmetikusnál? Melyik könyvben lehet azt olvasni – és ha lehet, miért kell mindjárt bedőlni neki? – hogy csak az számít, akinek feszes a segge?

Na ugye!

(Személyesebben.)

Aztán meg. Mitől van az, hogy félsz a magánytól, de ami még rosszabb, szégyenkezel is miatta? Nem mész egyedül szórakozni, mert megszólznak. Nem válaszolsz a hirdetésre, mert megszólznak. Nem állsz szóba az utcán azzal a férfival, aki leszólit – vagy csak bámul és még esetleg tetszik is neked – mert megszólznak. Egyáltalán: az egész – amúgy teljesen normális – életednek az a vezérelve, hogy „jaj, csak meg ne szóljanak!”. Hát akkor magadra vess. Nem kéne tán’ már egyszer azon is elmerengeni, hogy te – igen te! – mit szólsz magadhoz. Te vajon megszólod-e önmagad, amikor egyedül, hideg ágyba fekszel le, ha eljön az este? És már a sokadik este! Szóval egy kicsit bátrabban, hölgyeim. Szébb lesz az élet, és szébb lesz a világ.

Ilyesmik jutottak az eszembe, ott a halál torkában, meg az, hogy egyszer majd megírom ezeket. Nem azért, hogy bárkit is kioktassak – hogy jövök én ahhoz!? – csak azért, hogy tudják: én így gondolom.

Lehet, hogy hülye vagyok, de szerintem nem lenne mu-

száj ennyire marhára boldogtalannak lenni, amikor lehetnénk akár egy kicsit boldogabbak is.

Azt mondta nekem egyszer a Pucok, hogy jót tett neki az infarktus. Rájött, hogy mennyi hülyeség miatt idegeskedett és szaladgált addig, de az intenzíven erősen gondolkoznia kellett neki azon, hogy minek. Tudom, tudom, nagyon elcsépett, frázisos duma ez, mégsem árt ezerszer és ezerszer leszögezni, mert nem kell ám okvetlenül megvárni az infarktust vagy az idegösszeomlást.

Ezen szoktam elmerengeni – amikor egyáltalán eszembe jut valami – meg azon, hogy miért nő egyre kevesebb szőr a fejemen, miközben egyre több nő az orromban, meg a fülemben. Azt akarom csak ebből kihozni, hogy bőven van még min meditálni.

Csak legyen rá időnk!

Eszmeileg

jól felvérteződtünk, mi? (Amúgy szeretek így filozofálgatni, de ez a kutyát sem érdekli.) Haladjunk, mert van még itt egy jó csomó dolog, amit el akarok mesélni. Példának okáért a Tivoli esete.

A Tivolinak olyan volt a haja, mint egy ellenszélben álldogáló afgán agáré, de különben nem volt egy rossz nő. Pontosan ezért volt, hogy nagyon haragudtam rá, mert sehogyan sem akart szexuális életet élni. Legalábbis velem nem. Ezt ellensúlyozandó, okosakat bírt mondani, amitől csak még idegesebb lettem. Hozta egyszer a nagy piros könyvét, aztán csak vigyorgott kajánul.

– Mit röhögsz te csödbuger? – öleltem át kedvesen. (Puzsi jobbról-balról.)

– Azzal szoktál nagyképűsködni, hogy a mi kultúránk, ha van ilyen, az ókori görögöktől jön.

- Ez így igaz.
- Nesztek – dobta elém a piros könyvet, amire az volt írva, hogy „A szexualitás története”.
- Mit akarsz ezzel? – fogtam gyanút.
- Olvasd!

„A fiú örökös nemzése volt az alapja az ókori görög házaspárok nemi életének, ez mindkettőjük számára örömmel vegyített kötelességnek számított. Ezen a ponton azonban élesen kettéválik a férj és a feleség nemi vágyainak kielégítése. E tekintetben ugyanis az asszony kizárólag a férjére hagyatkozhatott, hiszen a házasságig a szüzességét, feleségként pedig a férje iránti teljes hűségét kellett megőriznie.”

- Na és, mi van ezzel? – vontam meg a vállam.
- Ez az a nagy örökség – hadonászott a Tivoli.
- Jó ez, nem? – védtem a mundért.
- Hát hogyne. Nektek, férfiaknak. Hogy szüzek legyünk, meg hűségesek! Bezzeg ti!
- Ezt meg miért mondd?
- Folytasd!

„Nemcsak az ura és a szokások által rákényszerített életmód, hanem a törvény is megakadályozta abban /a feleséget/, hogy házasságon kívüli nemi kapcsolatot létesítsen. A tisztaság női házon kívüli megjelenését és viselkedését ugyanis szigorú törvények szabályozták.”

- Nagyon helyes – bólogattam – ez ma sem lenne rossz.
- Bevonné az a gyenge gyomrod, mi?
- Nincs még vége?
- Nincs.

„Ha az asszony nemileg kielégítetlen maradt, a házasságon kívüli próbálkozása súlyos következményekkel járhatott. A szeretőt a férj minden további nélkül megölte, a hűtlen feleséget pedig elűzhette a házatól.”

– Nem kell nemileg kielégítetlenül hagyni az asszonyt – húztam ki magam – az a megoldás.

– De nagyra vagy azzal a havi két numerával! – csapkodta a könyvet a Tivoli.

– Nana, ebbe ne menjünk bele – mondtam szerényen, mert tényleg semmi okom nem volt a szerénytelenségre.

– Na, mit szólsz?

– Jó törvények ezek Tivoli, meglásd, egyszer még megint bevezetem őket.

– Azt meghiszem! (Ő olvasta tovább, kicsit elfúló hangon.)

„A legtöbb görög asszony csak a férjétől várhatta vágyainak kielégítését, ezért mindent megtett, hogy ébren tartsa urának vonzódását. Ezért ápolta a szépségét és figyelt rá, hogy a háztartásban is minden rendben legyen.”

– Add ide azt a könyvet – hadonásztam – elviszem a feleségemnek. Nekem úgysem hiszi el, hogy mi a dolga.

– Várjál csak, van itt még.

„Az asszony azonban semmilyen eszközzel nem akadályozhatta meg a férjét abban, hogy az a házasságon kívül neki életet éljen, az ókori Görögországban ez teljesen szokványosnak számított.”

– Évezredek óta semmi sem változott – sápítózott a Tivoli – most is pontosan így képzelitek.

– Nem rossz ez kicsim – próbáltam vigasztalni – hidd el, nem rossz.

– Nem kell engem vigasztalni – vigyorodott el csúfondárosan a Tivoli – van itt még valami. Ez a mi vigaszunk!

„Természetesen akadtak azért olyan asszonyok, akik ki tudták játszani férjük és a mellettük álló férfiuralmú társadalom éberségét. A tisztos polgárasszonyok is félreléptek olykor, ha másként nem, hát a szolgálóik közül valamelyikkel.”

– Nesztek – vágta le az asztalra a nagy piros könyvet a Tivoli.

Én meg becsuktam, mert a hagyományok sem feltétlenül csak jók. Vannak például rossz hagyományok is.

Nemdebár?

Laposra taposva (De mégse')

Álltam a postán sorba', jó volt. Megérte kibekkelni, hogy gépesítenek, mert addig csak lassú volt az ügymenet, azóta meg nincs is. (Úgyhogy, ami nem intéződik el magától – nyolc napon belül – azzal nem is foglalkoznak.) Egy darabig álltam – az univerzum végtelenét érzi abban a halmazállapotban az ember – aztán bélyeget ragasztottam az esernyőmre, kitöltöttem egy űrlapot, azt adtam az újságosnak, a telefonkártyámat bedugtam egy undok pasas hónaljába, akár a lázmérőt. Nem sírtam, csak belül hasogatott valami mély, tűnő fájdalom. Nemzeti nagylétünk búskomorsága vett erőt rajtam: tényleg megbűnhődtük a múltat, 's jövődőt?

Azt már megszoktam, hogy gyakorlatilag képtelenség úgy teleírni egy beléget, hogy az a postás kisasszonynak is megfeleljen, úgyhogy nem is figyeltem eleinte a szárnyaló párbeszédet. Valahol ott kapcsolódtam agyban a dialógushoz, hogy „akkor most a férje vagy nem?!”

– Papíron még a férjem – hebegte a csinos úrasszony – de már csak élettársam van.

– De, most ezt kinek küldi? – horkant fel a posta szigorú alkalmazottja, láthatólag semmi fogékonysága nem volt neki az intimebb részletek iránt.

– Nem jó ám egyedül, a magány megkeserít – nézett körül kétségbeesetten a távkézésítés aktuális áldozata, mint aki segítséget vár a meggyötört várakozóktól.

– Ez most a férje vagy nem?

– Papíron...

– Akkor meghatalmazás kell – mondott ítéletet a postáskisasszony, már villogott is a szemüvege, mintha csak azt mondaná: „Gyerünk tovább!”

– Nem áll velem szóba, megvert... Az élettársamé nem jó?

– Az most kije magának?

– Papíron még nem a férjem, de..

– Meghatalmazás kell, két tanúval!

A nő majdnem elsírta magát, nem is mert tovább akadékoskodni. Még két perc és elsöpörte volna a népharag.

Hát ez meg a Trixi, villant belém a felismerés. A Trixi, a hímező szakkör meg a szavalókórus rettenthetetlen élharcosa! Színésznő akart lenni, ezért mindig kavicsal a szájában járkált, mint az a régi szónok, talán a Cicero, hogy majd jobb legyen a beszédje neki. (A Trixinek.) Nem lett színésznő, legalábbis nem emlékeztem rá, hogy valahol is olvastam volna a nevét. (Ez persze nem jelent sokat: egyrészt, mert minden elfelejtek, másrészt pedig a színművészet, mint olyan, nem tartozik a fő csapásirányomba.) Na, mindegy, ez a Trixi volt, kétségtelen. De tényleg úgy is nézett ki, mint egy bukott színésznő, olyan, amelyik a postán akart elintézni valamit, nagy naivan. (Naivának készült a drágám, rövidlátó volt, de nem hor-

dott szemüveget és ettől olyan volt a tekintete, mint egy nagyon bánatos javasasszonynak.)

– Szia Trixi! – ezt mondtam neki, így, ilyen kereken fogalmazva.

– Sundám-bundám! – örült meg nekem piszkosul. (Onnan jött ez a megszólítás, hogy olyan voltam a suliban, mint a Ságvári Endre – akivel mostanság nem szokás dicsekedni – nekem is harminckét nevem volt.)

– Mi van? – adtam neki a pusztit, hogy közben azért a melleit is érezzem az esernyőmön keresztül.

– Színésznő akartam lenni...

– Tudom, mindig volt a fejedben egy kavics.

– Viszont nem lettem színésznő...

– Tudom, mert nem láttalak a plakátokon.

– Biztosítási ügynök lettem.

– Az is nagyon szép, legalább akkora szélhámia, mint a színészkedés, ha nem nagyobb!

– Akarod tudni, hogy' lettem ügynök?

– Hát, hogy a fenébe' ne akarnám, jobban érdekel, mint az összes valóság show együttvéve.

És akkor a Trixi lerogyott az esernyőmre, és elmondta, hogy miképpen lett színésznő helyett ügynök. De muszáj vagyok itten átvenni a szót, mert a sok kavics sem használt a Trixi beszédjének, meg ilyeneket mondott, hogy „már az első rostán kiestem, pedig tudtam az összes posztimpreszionistát.” (Ha jól tudom, azok festők, de ezzel nem akartam előjönni, volt elég bajunk a postával.)

Már tényleg úgy volt, hogy a Trixinek majdnem minden szavát lehetett érteni – a kavicstól – meg még kontaktlencsét is tett a szemébe, nem azért, hogy lásson, az egy színésznőnek nem követelmény, hanem azért, hogy még misztikusabb legyen a tekintete. Úgy bámult a vizsgabizottság-

ra, mint a vajákos asszonyok, szavalta a posztizéket, mégis kihajították. Így ballagott a Trixi a folyosón, látszott, hogy szomorú nagyon, mert senki sem szereti, ha az álmaikat az élet horkolása foszlatja szét. (Vagy szerte.) Ez tűnt fel, ez a mélyről jövő bánat a Géniusznak, aki egy vidéki színházban segédrendezett. (A Géniusz különben biztosra ment, önnön önmaga találta ki, hogy ő egy zseni, de még inkább egy géniusz.) Azzal állt elő a Géniusz, hogy ő vidéken éppen segédrendez egy darabot, abban a Trixinek lenne egy főszerep, amivel kiugorhatna. Hogy honnan hová ugorhatna ki, azt nem részletezte. A Trixi haza sem ment, ültek mindjárt a vonatra, másodosztályon zötyögtek a világot jelentő lécek felé. (Azért nem deszkákat mondok, mert ahhoz a Trixi még kezdő volt.) A szereptanulás folyamata már a kupében elkezdődött, a Géniusz konkrétan megdöngötte a naivát, de hogy biztosan uralja a Trixi a karaktert, a vasútállomás vécéjében újólaj átvtették az anyagot, immáron nyelvhelyességi gyakorlatokkal kiegészítve. Így, ilyen felvértezettén került hősönk a Mágus színe elé, akinek elmondott egy poszt-impresszionistát. A Mágus, aki főrendező volt, magas posztján sem feledkezett el az ifjú tehetségek ápolásáról, a Trixit is leápolta becsülettel, pedig ez nem volt kis teljesítmény, pláne ha figyelembe vesszük, hogy a részegségtől alig tudott bemászni a díszletek közé. (A tehetségek tényleges felfedezése a raktárban teljesedett ki.)

A főszerep a fentiek ellenére egy kicsit még váratott magára, a Trixi két álló esztendőn át játszottá ugyanazt a szobalányt, igaz, legalább különböző darabokban. Haladt volna azért előre szépen a művészi fejlődés, de beütött a krach. Jött egy bonviván – vagy Bonv Iván, de ezt nem tudtam kihámozni az elbeszélésből – és abba lett szerelmes a Trixi. Semmi baj, mondták egybehangzón a Géniusz mag a Mágus, az Ivánba a fél város szerelmes, miért pont a Trixi lenne kivétel, viszont a művészi felkészülést foly-

tatni kell. (Nyelvhelyességi gyakorlatokkal kiegészítve.) Ezt már a mi naivánk nem akarta, őszinte érzelmekkel viseltetett az Iván iránt. Mondták neki – a Mágus meg a Génusz – hogy eldobja magától a lehetőséget, egy olyan nagy tehetségnek, mint a Trixi, akinek olyan feszes dudái vannak, nem szabadna elkallódnia egy olyan hülyeség miatt, mint a szerelem.

Az Iván is szerelmes volt a Trixibe, hetente kétszer vagy háromszor. Annyira őszinték voltak az érzelmei, hogy elvette a lányt feleségül. De ez még hagyján: előfordult, hogy józanul dugta meg! Egy ilyen jeles alkalommal aztán a Mágus plusz a Génusz jelent meg, és közölték a segédszínésznővel, hogy nem bánják az érzelmek viharzását – még a házasságot is elnézik – viszont részt kérnek a további művészi fejlődésből is. A Trixi rángatta magára a bugyiját, de a főrendező leintette: „Láttuk már a muffodat eleget!”

Az Iván is bátorította az ifjú tehetséget – úgy is, mint boldog férj – hogy nyugodtan hagyatkozzék csak a két nagy színházi szakember tanácsaira, az ő szerelmét semmi módon nem befolyásolja, ha vezetőrendezőkkal is kefél. Eszerint jártak el. A három elkötelezett művész előlről-hátulról megtámogatta a Trixi pályafutását – nyelvhelyességi gyakorlatokkal kiegészítve – és megígérték, hogy ezért most már tényleg főszerep jár. Amikor aztán a kellékes a legközelebbi darab próbája előtt megint a szobalányi fityulát osztotta a Trixire, kibukott a szög a zsákból. Vele bukott ki a hősnőnk: felvagdosta az ereit. Még szerencse, hogy a kését a színházhoz közeli önkiszolgáló étteremből lopta, így aztán megmaradt. (A kés is meg a művésznő is.)

– Lélekben voltam laposra taposva, érted – húzta ki maga alól az esernyőt a bukott naiva – a kúrással nem lett volna semmi bajom, még élveztem is olykor.

– Hát akkor? – firtattam.

- A művészi önbecsülés...
- Ja, vagy úgy!

A Trixinek elege lett a színházi pályából, de különösen a férfiakból. Hazaköltözött a szüleihez és elhatározta, hogy magányosan él tovább. Illetve az apukájával valamint az anyukájával, akik elnézték egyszem lányuknak a művészi bohémságot. Véget is ért a könnyelműség korszaka, merthogy a Trixi szigorú, önkorlátozó szabályozást vezetett be: hetente csak egyszer dugott, mindig mással, kizárólag szexuális örömszerzési céllal. Még ő volt meglepődve piszkosul, hogy egynémely szerelme pénzt hagyott a kis sublóton.

– Nem volt ez kurvaság, csak úgy jött – magyarázta a színművészet fáradt vándora, miközben a bélyeget kaparszta az esernyőmről.

Egyszer aztán megjelent a heti viziten a Revizor, aki biztosítási csalásokat leplezett lefele, már amikor úgy adódott. (A Revizort az irodában Andersennek nevezték, mert olyan volt, mint a mese: hol volt, hol nem volt. Leginkább azért nem volt. Sokkal jövedelmezőbb foglalkozása volt neki, mint a biztosítási csalások leleplezése. A biztosítási csalókat zsarolta.) Szóval jött ez a Revizor, és második alkalommal már vitte is a fogkefáját, hogy ott alszik a Trixinél. Tiltakozott az asszony, még azt is felhánytorgatta, hogy férjnél van, egy híres színész a férje, de a Revizor nem rettent meg. A fogkefe után következett a papucs, a kisléd meg a szexújságok gyűjteménye. Ezek mind a Trixi lakásában landoltak. Hanem egy revizor nem olyan hebehurgya ám, mint egy színész. A Revizor is ragaszkodott hozzá, hogy a nője váljon el, hagyjon fel végleg a színművészettel. Onnantól lettek élettársak.

– Szép életünk van – kapta ki a telefonkártyát az undok pacák hóna alól a Trixi – csak színházba nem járunk.

– Meg tudom érteni – mondtam gyorsan, mert, csodák csodájára, én kerültem sorra.

„Pá, aranyom, pá!” Így búcsúzott a boldogtalan színésznő, akiből boldog élettárs lett. (Válófélben, de nem hivatalosan, ahogy’ azt a postáskisasszony is, nagyon helyesen, megállapította.)

Búcsúzzunk mi is egy dalrészlettel a Trixitől, mert pontosan passzentos ide.

*„Van, aki kivetkőzik magából,
Van, aki levetkőzik magától.
Van, aki képtelen,
Van, aki kénytelen.
Van, akit ösztön hajt,
És van, akit az értelem.*

Mindenki másképp’ csinálja!”

(Locomotiv GT együttes)

Gondolják meg, a Trixi éppenséggel úgy csinálta, ahogyan már elmeséltem, de belekeveredett mindegyik variációba. Szép teljesítmény egy fiatal biztosítási ügynök-nőtől. Ja! Majd’ elfelejtettem mondani, hogy a Revizor bevonta az üzletbe a Trixit, mondván: a biztosítási csalók zsarolása mégis egy komolyabb valami, mit a csepűrágás. Azért ez a Revizor is szép egy piskóta, nem tenném a tűzbe érte a kezem.

(Erről különben ne szóljanak a Trixinek, mert mostan boldog élettárs.)

Ami belefér

Kezembe akadt az újság, és hát ilyenek vannak benne:

Pedagógiai céllal verték a nőket

Több mint egy éve körözött leánykereskedőket fogtak el a kommandósok segítségével a Pest megyei rendőrök. A három férfi ellen tavaly adott ki nemzetközi elfogatóparancsot a rendőrség, miután spanyol bárokból megszökött magyar prostituáltak, illetve legális munka ígéretével külföldre csalt, majd prostitúcióra kényszerített fiatal lányok és asszonyok vallomásaiból kiderült: a banda nőket rabol, akiket külföldre csempész helyi bárok megrendelésére. Kezdetben csak a magukat az 5-ös út mentén áruló, egyedülálló – és ezért többnyire védtelen – lányokat hurcolták el. Később viszont már hirdetésekre válaszolva azzal hitegettek fiatal nőket, hogy jövedelmező munkát szereznek nekik, vagy egyszerűen csak nyaralni mennek. Volt, akit hamis útlevelel láttak el, de olyan lányról is tudnak a nyomozók, akit egy kocsi csomagtartójában csempészték ki az országból.

A magyar rendőrségtől kapott információk alapján a barcelonai hatóságok a város környékén átfogó akció-sorozatot tartottak, és átkutatták az ottani bárokat. Ekkor jöttek rá a spanyolok, hogy a helyi bárokban illegálisan foglalkoztatott magyar prostituáltak többségét az elfogott férfiak alkotta klán adta el vagy bérbe a spanyol tulajdonosoknak, akik – hogy minél hamarabb visszanyerjék a befektetésüket – méltatlan körülmények között tartották őket. A lányok útlevelet elvették, mégis akadtak köztük olyanok, akik szökni próbáltak. Őket – spanyol és magyar gazdáik együttes erővel – keményen megbüntették. A kihallgatott lányok elmondták: egyik társuknak – csak azért,

hogya a többiek okuljanak a példájából – levágták a bal mutató ujját. A nyomozók szerint – egyebek közt – ezzel magyarázható, hogy a Spanyolországból kiutasított lányok közül még azok sem szívesen válaszolnak a magyar hatóságok kérdéseire, akiket erőszakkal kényszerítettek prostitúcióra. Félnek.

Ez is egy magány, csak másféle.

Mondjuk, túl azon, hogy a bűnbanda minden tagjának külön-külön rugdosnám szét a tökeit, feltennék így néhány kérdést. Költőileg.

Vajon hol voltak a lányok szülei, az asszonyok férjei? (Persze egyik-másikukról tudom: ők maguk adták el első körben a nőket.) Vajon hol voltak a rendőrök? (Cseszegették a lányokat éjt nappallá téve, esőben, napsütésben az 5-ös vagy akárhányas út mentén, aztán amikor eltűnt valamelyikük, nem akadt egy félviselt őrmester, aki megkérdezte volna: vajon hová lett?) Hol voltak azok a pedagógusok, akik nem tanították meg ezeknek a lányoknak, hogy a plázákon túl is létezik egy világ? Hogy ott is lehet élni, talán még értelmesebben is, mint egy gyorsbűfében vagy egy diszkóban.

Hol voltunk mi, mindannyian?

Kell a pénz, szokták volt mondani ilyenkor. Mire? Holdjáró cipőre? Márkás blúzra? Kozmetikusra, fodrászra? Vagy mi a búbánat olyan fontos, hogy mindent – tényleg mindent! – feláldozzanak érte?

Ahhoz, hogy lányaink, asszonyaink ne legyenek ennyire kiszolgáltatottak – elsősorban a saját pitiáner álmaiknak – a nulladik éves kortól el kell őket kezdeni tanítani arra, hogy mi fán terem az önbecsülés.

Es szeretni kell őket nagyon! Kicsiket, nagyokat egyaránt és egyformán.

Közbevetés: (Pedig megígértem, hogy nem, de nem tudom megállni, hogy mégis.)

Az egyik fiamról már meséltem, de kettő van. Egybe számolva 26 évesek, úgyhogy rengeteg eszük van. Azt mondja a másik – nem az, amelyik a papagájos csajjal kavar – hogy ő mostan bokszoló lesz. Annak örülök, mondtam neki boldog szeretettel, mert legalább azt a csöpp agyat is kiverik a fejedből, ami még benne van véletlenségből. Aztán fölvettem, hogy minek akar bokszoló lenni. Azt hazudta, hogy tetszik neki a Tigris bokszolása, azé a goromba lengyel gyereké, aki még sosem kapott ki. (Igaz, nem is vívott még komoly meccset, mondjuk az USA-ban.) Na, aztán lebukott a csemete. Kiderült, hogy a nagymamájánál – az én anyukámnál – egy koszlott spirálfűzetbe gyűjti a bulvárlapok nőzős képeit, és bokszoló is azért akar lenni mert:

- a.) a Tigrisért is rajonganak a nők,
- b.) a saját nőit meg tudja majd védeni, alkalomadtán.

Lányok! Mit félték a magánytól, amikor ilyen elszánt férfiak, mint például az én bágyadt eszű fiam, készülődnek megharcolni a kegyeitekért?! Ha kell, ököllem.

(A gyerek különben úgy mozog, mint a Muhammad Ali, legalábbis én úgy látom. Lehet, hogy elfogult vagyok?)

És így tovább!

Megint egy újságcikk.

Megmenekültek a táncos lányok Ciprusról

Limasolban, egy főleg helyiek által látogatott bárban dolgoztak azok a magyar táncosnők, akiket eredetileg nyári munkára toboroztak Ciprusra, de a magyar nagykövetség segítségével sikerült megszökniük. A szigeten

ugyanis hamarosan kiderült, hogy prostitúcióra akarják őket kényszeríteni. A lokál fölötti szobákban tartották bezárva őket, s kamerákkal ellenőrizték minden mozdulatukat. Egyikük, a 21 éves Diana elmondta, hogy a ciprusi munkaadó gyakorlatilag éhezettette őket, és azzal is fenyegetőzött, hogy megöli őket, ha a szerződés lejárta előtt eltávoznak. A munka része volt, hogy a táncosnők elmentek vacsorázni a vendégekkel és azután a kedvükre tettek. (Dugtak velük, magyarul. S.K.)

A lányoknak végül úgy sikerült elmenekülniük, hogy a munkavállalási engedély elintézése érdekében rövid időre visszakapták a korábban elvett útleveleiket. Ezt kihasználva léptek kapcsolatba a nicosiai magyar ügyvivővel, aki közbenjárt az érdekükben.

A diplomata szerint elsősorban arra kellett ügyelni, hogy az öt magyar nő biztonságosan elhagyhassa a szigetet. Kiderült ugyanis, hogy a lányok tulajdonosa megpróbálta a szökevényeket visszaterelni a fogságba.

A ciprusi újjazdagok egyre inkább vevők a kelet-európai nőexportra. Főleg orosz és ukrán lányokat alkalmaznak, de egyre több olyan hirdetést olvasni magyar lapokban is, amelyek jól fizető ciprusi munkát kínálnak fiatal nőknek. A most hazamenekült lányok is egy újsághirdetésnek dőltek be. Diana azt mondta, azért akarta, hogy történetükről mások is értesüljenek, mert tudja, hogy a napokban újabb csoport érkezik a szigetre. Szeretné megóvni őket attól, hogy prostitúcióra kényszerüljenek.

Az öt lány szerencsés volt, a gyakorlat ugyanis az, hogy a nyelvet sem ismerő nőket az új tulajdonosok megerőszakolják, kipróbálják őket, és csak azt követően állhatnak – úgymond – munkába. A nőkereskedelemmel foglalkozó csoportok a bűnözés legkegyetlenebb osztagai közé tartoznak. A nemzetközi népvándorlási szervezet adatai sze-

rint évente közel félmillió (!) nőt és gyermeket adnak el Európában kizárólag szexuális kizsákmányolás céljából.

No comment! (Nincs hozzáfűzni valóm.)

A lélek (görbe) tükre

Bár sokan tagadják, mindenki szeretne megfelelni szűkebb és tágabb környezete elvárásainak. Hogy ez milyen erős kényszer, íme egy példa. Egy pszichológiai kísérlet. Beültetnek tíz embert egy terembe, ők mindannyian beavattottak. Egy táblán ábra: bal oldalt egy csík, jobb oldalt három. Azt kell kiválasztani, hogy a baloldalon látható csík hossza melyik jobb oldali csíkével azonos. (A méretek annyira egyértelműek, hogy csak a vak nem látja.) Behívják egy tizenegyedik embert, ő nem beavattott, nem tud semmiről. Előtte tízen elmondják a nyilvánvalóan rossz megoldást, következik a kísérleti alany. Mit gondolnak, hányan adták meg a helyes választ, és hányan mondták a többiekkel együtt a hülyeséget? Az arány 25-75%. Vagyis az emberek háromnegyede (!) inkább hitt a többieknek, mint a saját szemének. Nem mert vagy nem akart ellentmondani a többségnek, meg volt róla győződve, hogy biztosan ő a bolond. A helyzet még ennél is rosszabb. Még az épeszű (erős egyéniségű) egynegyedből is sokakat meg lehetett győzni arról, hogy tévedett, ha a többiek – a beavattottak – elkezdtek neki bizonygatni, hogy nem jól lát. A képlet egyszerű: ha valamit sokan mondanak, az úgy van. Teljesen függetlenül attól, hogy hülyeség-e vagy sem. (Ezt nevezik konformizmusnak. A többség nem szeret kilógni a sorból.)

Vegyünk egy gyakorlati példát. Picasso képeiről az emberek nagy többsége – köztük én is – azt gondolja, hogy mázsolmányok, ő maga is meg tudná festeni. Viszont senki

sem akad, aki ki merne állni a múzeumban, a kép elé, hogy a vászonra mutatva így szóljon: emberek, ez egy ökörség, ebben semmi művészi nincsen. Neki (nekem) évtizedeken keresztül mindenki azt mondta, hogy Picasso nagy művész, hát biztosan így is van. Nem mer önálló véleményt alkotni, mert különben ostobának és műveletlennek nézik, vagy más módon közösitik ki. Legalábbis nyilvánosan nem alkot önálló ítéletet. (Otthon azért azt mondja a feleségének: anyukám, ez mekkora marhaság!) A konformizmus egy viszonylag ártalmatlan formája a divat. Ha egyszer 35 kilósra kell lefogyni ahhoz, hogy szépek legyünk – hiszen a manökenek mind soványak – akkor lefogunk. Ez is marhaság, de van ennél egy sokkal nagyobb és veszélyesebb konformizmus is. Esett már szó róla, de most tudományosak vagyunk. Ha a magányos nők és férfiak társat keresnek, nem azt írják és mondják magukról, amit valóban szeretnének, hanem azt, amit elvárnak tőlük. Nézzünk meg egy felmérést, és alkalmazzuk a már ismert módszert. (Sorszámozott kiemelés, és aztán magyarázkodás.)

Az írás a Népszabadságban jelent meg, Szakály Attila tollából – 2002. december 30-án – „Gyermek, nem, akadály” címmel. Íme:

Másról álmodik a férfi, és mást gondol magáról a nő

(1) A nők esetében az anyaság nagyobb gátja lehet az ismerkedésnek, mint az életkor. Ez az egyik tanulsága annak a kutatásnak, amelyet a Magyar Tudományos Akadémia Pszichológiai Kutatóintézetében végeztek. Sándor Mónika pszichológus – a Fülöp Márta vezette versengés munkacsoport keretein belül – arra a kérdésre keresett választ, hogy társkereső hirdetésekben a nők önjellem-

zései mennyire felelnek meg a férfiak elvárásainak. Vizsgálatához az egyik legnagyobb internetes ismerkedési fórum, (2) a Randivonal több mint 140 ezer regisztrált felhasználójának üzenetei közül válogatott.

A honlap felhasználói adataik megadásán túl – terjedelmében nem korlátozott – jellemzést írhattak magukról, illetve az ideálisnak tekintett partnerről. A rendszer tulajdonképpen egy virtuális (képzeltbeli) piac, ahol mindenki szabadon kínálhatja a portékáját, a báméskodók pedig szabadon válogathatnak a felkínált választékból. Feltűnő, hogy a nők önjellemzései inkább a családi állapot, mintsem az életkor szerint különbözőek. (3) Az elvált, gyerekes nők szótárából hiányzik a „magabiztosság”, a „kedvesség”, az „őszinteség” és az „okosság”. Pedig a hajadonoknál ezek a legfontosabb hívószavak. Az elváltak – életkoruktól függetlenül – inkább azt hangoztatják, hogy gyermekcentrikusak és jó feleségek.

A 31-35 éves nők – és többnyire csak ők – gyakran hivatkoznak szakmai sikereikre. Ez feltehetően egyfajta védekezés, hogy „jó nő vagyok ám, csak a munkám miatt eddig nem volt időm társat keresni”. (4) A „csinos” – életkortól és családi állapottól függetlenül – a hatodik-hetedik leggyakrabban használt szó. Ez nagyjából megfelel a férfiak elvárásainak.

A férfiak által a legfontosabbnak ítélt tulajdonság a „vidám” volt, ezzel a kifejezéssel a nők többsége élt is. A nőtlen és a már elvált férfiak, gyerekes férfiak ideáljai között inkább hangsúlybeli különbségek tapasztalhatók. A nőtlenek a „vidám” és a „kedves”, az elváltak a „romantikus” és „szerető” nőket keresik leginkább. (5) Érdekeség, hogy szinte az összes nő fontosnak tartotta hangsúlyozni a nyitottságát. Miközben ez csupán a nőtlen férfiak számára volt némileg fontos, ám a „vidám”, „kedves”, „csi-

nos”, „őszinte” és „okos” tulajdonságokat még ők is előbbre valónak tartották.

Mind a nők, mind a férfiak a kirándulást, sportot, utazást, mozit és a zenét jelölték meg leggyakrabban érdeklődési körként. (6) Sok nő fontosnak tartotta megjegyezni, hogy úszik. A férfiak inkább a menő sportokat (például a síelést és a vitorlázást) jelölték meg. A hobbi kategória tízes listájának a végén a tánc és a kutyatartás (nőknél), illetve a számítástechnika és az autó (férfiaknál) jelzik a nemi különbségeket.

A felmérés szerint a 31-35 év közötti nőtlen, gyermektelen férfiak 38 százaléka nyilatkozott úgy: nem bánna, ha a társának lenne gyereke. Az elvált, gyerekes férfiak csoportjában azonban már 80 százalék ugyanez az arány. A gyermektelen nők egyébként hasonló arányban voltak elutasítóak a gyerekes apákkal szemben.

(Ezt – az utolsó bekezdést – lefordítom magyarra. A nőtlen, gyermektelen férfiak jóval több mint fele – 62 százaléka – nem akarja más gyerekét nevelni, saját utódot szeretne. Akinek már van gyereke – megvan a trónörökös – az nem bánja, ha még egy csemetével bővül a kör. Több mint háromnegyed részük – 80 százalékuk – úgy van vele, hogy egye fene, az enyém mellet elfér a reménybeli párom gyereke is. Ugyanígy vannak vele a nők is. S.K.)

(7) A cikkhez mellékeltek egy táblázatot is a leggyakrabban említett hobbikról. (Ha tetszik, fontossági sorrendben.) Nézzük meg ezt is.

Nők:

természetjárás, kirándulás,
sport (úszás),
utazás,

mozi,

Férfiak:

sport (vitorlázás, sí),
zene,
természetjárás,
kirándulás,
utazás,

zene,
irodalom,
színház,
tánc,
kutya,
művészet.

mozi,
irodalom, olvasás,
színház,
művészet,
számítástechnika
autó.

Hetedhét megjegyzés (III.)

Hát itten most nagy bajban valék. Arról van szó, hogy senkit nem akarok megbántani. Viszont van egy véleményem, amit nem szeretnék a véka alá rejteni. (Megbeszéltük ugyebár, hogy nem köntörfalazok.) A véka alatt pedig az van, hogy lesújtó a véleményem. Egy szóval is ki tudnám fejezni – csődtömeg – de akkor nem lenne ki az oldalszám. Előljáróban csak annyit, hogy nem a felmérés készítőinek és nem is a társkeresőknek a hibája ez a hazugságtömeg. Akkor kié, mié? Azé az álságos, sanda szemléleté, amely a szexualitást és a párkapcsolatokat övezi. Az elvárásoké. Hogy miképpen is kellene kinéznie egy vonzó partnernek, olyannak, akivel hajlandó lennék megosztani a jövőmet. A fentiekből körülbelül az derül ki (egy kissé sarkosan fogalmazva), hogy a legjobb parti egy olyan manus, aki vidáman síel. A legjobb nő meg – ugyancsak vidáman – úszik. (Hogy hogyan tudnak találkozni, amikor az egyik az uszodában, a másik meg a hegyekben nevetgél, azt most ne firtassuk.) Ej, de nagy a jókedv! Pedig nem sok okunk van rá. Legalábbis, ha egy kicsit közelebbről is megvizsgáljuk ezt a felmérést. Úgy mint:

1. „A nők esetében az anyaság nagyobb gátja lehet az ismerkedésnek, mint az életkor.”

Világos. Egy igazi anya számára semmi sem lehet fon-

tosabb, mint a gyermeke. Nem árt azonban megvizsgálni, hogy kicsoda is állította azt a bizonyos gátat az ismerkedés elé? Szerintem maguk a nők. Elfogadom, hogy nem kell olyan férfi, aki nem akarja a gyereket is. Ezzel együtt az is előfordulhat, hogy az a gyerek is megértőbb lenne – mondjuk egy szerető, egy reménybeli pótapuka iránt – ha elmagyaráznák neki, hogy az anyunak, így vagy úgy, férfira, társra van szüksége. Nem szentelheti az egész életét a gyerekeknek, bármennyire is szeretné ő az anyukát kisajátítani magának. Másfelől viszont: számoljunk egy kicsit. Ha az elvált, gyerekes férfiak 80 százaléka mondja, hogy nem bánná, ha a jövőbelijének lenne gyereke, akkor nem is olyan nagy a baj. Száz férfiból legalább negyven elvált és harmincnek van gyereke. Ennek a nyolcvan százaléka pontosan 24 férfi. Egy közepes lakótelepen él legalább ezer manus. Fentiek alapján 240 szóba jöhet, mint lehetséges partner. Oszuk az egészet hárommal – mert mondjuk ilyen arányban esnek ki az életkoruk vagy éppenséggel az alkoholizmusuk miatt – még mindig marad 80 férfi. Ez nem is olyan kis választék! Sokszor mondtam már, úgy-hogy csak ismételni tudom önmagam. Hölgyeim! Nézzenek körül a lakótelepen. (A házuk táján.) És merjenek lépni. Ne törődjenek bele abba a kurva magányba!

2. „A Randivonal több mint 140 ezer felhasználójának üzenetei között válogatott.” (Tudniillik a felmérés készítője.)

Na, ez az igazi tragédia! 140 ezer ember, az egy megyei jogú város teljes lakossága, a csecsemőtől az aggastyánig. Ez egyszerűen elképesztő. Hát még ha hozzávesszük, hogy itt egyetlen internetes ismerkedési lehetőségéről van szó. Nem a Randivonallal van a baj, az olyan amilyen. Velünk van a baj. Ugye ebben legalább egyetértünk.

3. „Az elvált, gyerekes nők szótárából hiányzik a „magabiztosság”, a „kedvesség”, az „őszinteség” és az „okosság”. Pedig a hajadonoknál ezek a legfontosabb hívószavak. Az elváltak – életkoruktól függetlenül – inkább azt hangsúlyozzák, hogy gyermekcentrikusak és jó feleségek.”

Ez egyáltalán nem meglepő. Miért lenne egy elvált nő magabiztos, amikor kudarcnak véli a házasság felbomlását, és kudarcként éli meg azt is, hogy a világhálón keresi az igazit. Hangsúlyozom: ő maga ítéli kudarcnak. Azért, mert a külvilág – például az édesanyja – mind a válást mind pedig a magányos életet a szemére veti. Az elvált nő már tanult az elromlott kapcsolatból. Úgy véli – sajnos joggal – hogy a férfiak nem örülnek túlságosan, ha egy feleség túl okos és túlságosan őszinte. (A válásig vezető út amúgy is tele van hazugságokkal.) Az elvárás tehát az, hogy egy feleségnek való nő legyen gyermekcentrikus és – természetesen – jó feleség. Azt, hogy ezek mit jelentenek, senki sem tudja. Mindenesetre egy jó feleség legyen jó feleség. Ez az eredmény. Szerintem siralmas.

4. „A „csinos” – életkortól és családi állapottól függetlenül – a hatodik-hetedik leggyakrabban használt szó. Ez nagyjából egybevág a férfiak elvárásaival.”

Megint az elvárások, ráadásul a férfiaké. De hagyjuk, gondolom, már önök is unják. Ennél is fontosabb, hogy ez egész egyszerűen szemenszedett hazugság. Mármint, hogy a férfiaknak csak ennyire lenne fontos, hogy csinos-e a feleségük vagy sem. (Mindössze a hatodik helyen.) Legfeljebb arról lehet szó, hogy sokan – a keserű tapasztalatokból tanultva – beletörődtek, hogy nekik (nekem) nem lesz már sohasem bombázó a feleségünk. Mert amúgy a legtöbben – szívünk szerint – legalább egy Pamela An-

derson szintű nővel élnék együtt. De hát ez nem megy. Akkor a feleségem legalább legyen vidám, nem baj ha nem jó nő. Keserű beletörődés ez a valóság sivárságába, és nem valódi elvárás.

5. „Érdekesség, hogy szinte az összes nő fontosnak tartotta hangsúlyozni a nyitottságát.”

Ha olyannyira nyitottak, miért nem találnak maguknak társat az életben? Miért kell egy képzeletbeli piacon keresgélniük?

Nincs több kérdésem.

6. „Sok nő fontosnak tartotta megjegyezni, hogy úszik.”

Hát az úzás az tényleg marha fontos. Ha jól értem, itten egy életre szóló társat keresnek maguknak a nők. Ebben az összefüggésben el sem tudom képzelni, hogy mit számít, hogy valaki tud-e egyáltalán úszni vagy sem. Illetve mégis. El tudom képzelni. Az úzás azt a benyomást kelti az emberben, hogy az illetőnek jó alakja van és friss, mint harmat. Ugye, hogy mégsem mindegy, milyen jó nő az, aki párt keres. Pedig mindenki úgy csinál, mintha ez nem sokat számítana. Ami mármost magát az úzást illeti: az egész országban nincs annyi uszoda, hogy abban minden – magát sellőnek képzelő – nő elférne. Szent meggyőződésemm, hogy sokan beírták az úzást, olyanok is, akik kétszer megmártóztak a Balatonban a múlt nyáron.

7. „A cikkhez mellékeltek egy táblázatot is a leggyakrabban említett hobbikról.”

A vitorlázásról körülbelül az a véleményem, mint az úzásról. Hány vitorlás hajó lehet Magyarországon? Ezer?

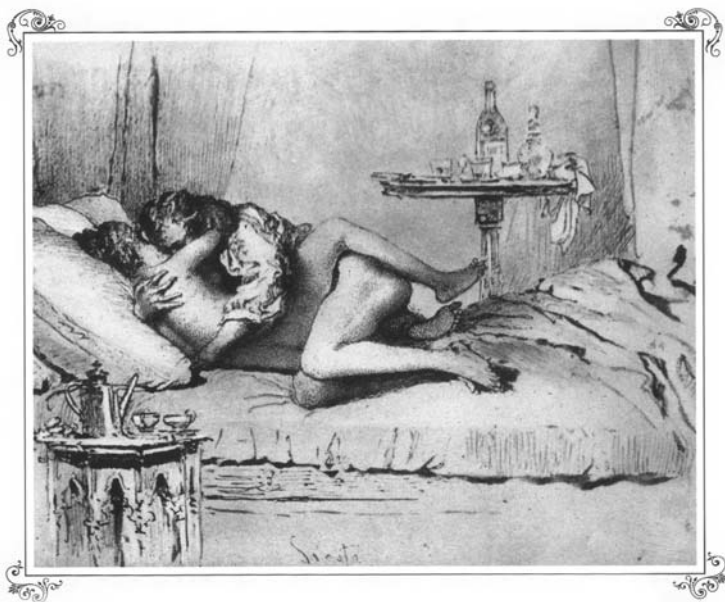
Kétezer? Egy biztos, a Randivonal hímnemű hirdetői nem férnének el rajtuk. (Arról nem is beszélve, hogy a vitorlázás igencsak drága mulatság.) De nézzük tovább, csak úgy, találomra. Azt írják – férfiak és nők egyaránt előkelő helyen – hogy művészet. Arra lennék kíváncsi, hogy ez konkrétan mit jelent a gyakorlatban. Hogy reggel felkelünk és elkezdjük szeretni a művészetet? Vagy esetleg – mondjuk háromévente – elmegyünk egy-egy kiállításra is? A művészetet egyébként – úgy általában – mindenki szereti. Éppen ezért nagyon meglepő, hogy a valóság showkat sokkal többen nézik a tévében, mint a művészeti műsorokat. (A művészfilmeket meg nem is merem előhozni.) Akkor most mi van? Csak nem az elvárásoknak tetszenek akarni megfelelni? Szomorú lennék.

Egyébiránt én magam is rajongok a művészetekért. Kedvenc művészem – vessenek bár meg érte – a Zámbo Jimmy. Isten nyugosztalja. Tudom, hogy ezért most szégyellni kellene magam, mégsem teszem. Nem vagyok hajlandó aszerint élni és ítélni, ahogyan azt elő akarják írni. Nem is voltam magányos sosem, pedig úgy nézek ki, hogy rossz rám nézni.

Tudják mi a legszomorúbb. Az, hogy leírják a nők, hogy kedvesek, okosak, vidámak, meg minden. És tényleg azok! Csak ők maguk nem akarják elhinni önmaguknak. Könnyebb beüzenni az internetre, hogy csinos vagyok, mint belső meggyőződéssel hinni benne. És ennek megfelelően élni.

Van egy ötletem. Ha valaki meg van róla győződve, hogy „nyitott”, akkor tényleg legyen az. Legalább meg kéne próbálni.

III. rész
Párnacsata

„A szexhez a nő okot, a férfi helyet keres.”

(Allan és Barbara Pease)

Első fejezet

Agyszülemény

Laboratórium a testben

Lassacskán kiderül, hogy az ember legmagasztosabb cselekedeteinek a hátterében is a kémia, de még inkább a biokémia áll. Minden különösebb kockázat nélkül kijelenthetjük ma már, hogy a szerelem is leírható egyszerű képletekkel, ugyanúgy, mint akár a tömegvonzás, a gravitáció. Biztosan furcsa ezt hallani – nekem legalábbis az – ha meggondoljuk, hogy a költők meg a romantikus művészek évezredek át egészen máshogyan látták ezt a kérdést. Remélem, ez a jövőben is így lesz, vagyis a tudományos eredmények nem rombolják szét a romantikát. Miért is rombolnák? Attól, hogy ma már ismerjük a csillagok járását, ugyanolyan boldogan bámuljuk (érzelmekkel átítatva) a nyári égboltot, mint régen, amikor a szikrázó kis bigyókról azt hittük: az angyalok lábnyomai (vagy ilyesmi).

Lényeg a lényeg: szikár megközelítésben a szerelem sem más, mint különböző vegyületek (hormonok) különös, de azért nagyon is szabályozott játéka. Legfeljebb annyit mondhatunk, hogy a szabályokat a tudósok még nem ismerik pontosan. Azért egy csomó mindent így is tudunk. Például, hogy az emberi tevékenységeket az agy irányítja. Némelyiket úgy, hogy tisztában vagyunk vele, például, ha elhatározzuk, hogy lemegyünk a közértbe. Némelyik tevékenységet anélkül, hogy arra befolyásunk lenne, például az emésztésünket. A szerelem – de mondjunk inkább szexet – is az agyban fészkel. Közelebbről a hipotalamusznak nevezett szervecskében. Ez a hipotalamusz akkora, mint egy cseresznye, de a férfiaké jóval nagyobb, mint a nőké. Jó, ha ezzel tisztában vagyunk. A hipotalamuszban alakul ki

ugyanis a szexuális vágy, amelyet egy hormon vált ki belőle. A gonosz kis vegyület neve: tesztoszteron. Lényegében tehát minden ember – férfi és nő egyaránt – egy nagy agy, merthogy a többi szervünk „csak” végrehajtja annak utasításait. Hogy messzebb ne menjek, a férfiak testében legalább tízszer annyi tesztoszteron termelődik, mint a nőkében. Innen aztán már nem nehéz továbblépni, és megérteni, hogy a férfiakban miért olyan erős a szexuális készítés. Hogy miért akarnak mindig, mindenhol és mindenkivel dugni. (Jó esetben.) Ebből adódik az is, hogy a nők és a férfiak miért nincsenek egy hullámhosszon az ágyban. (Rossz esetben.) A férfiak testét naponta öt-hét alkalommal önti el a szex-hormon (a tesztoszteron), a legtöbb hajnalban van belőle. Így hát az apuci kora reggel nekiugrik az asszonynak. Akkor, amikor az még azt sem tudja, hogy fiú-e vagy lány. Mire fel megkefélik, és akkor kiderül, hogy lány, de addigra rendszerint már késő.

Vizsgálták az agy és a szex közötti összefüggéseket más szempontból is. Nem tudom, mennyire pontosak az eredmények, mindenesetre az jött ki, hogy minél intelligensebb valaki, annál kevesebbet dug. Aztán meg: arra a következtetésre jutottak a kutatók – például – hogy a jazz-rajongók 40 százalékkal többet szeretkeznek a popzene kedvelőinél. Ezeken a megállapításokon nyilván el lehetne vitatkozgatni egy darabig, arra viszont egészen egyértelműen rámutatnak, hogy az agy működése meghatározza az érdeklődési körünket éppúgy, mint a szexuális életünket. Sőt, a kettő szoros összefüggésben van egymással. Az sem pusztá agyszülemény, hogy a szex jó hatással van az egészségre. Ezt a tényt is kutatások bizonyítják, bár mi magunk is tisztában vagyunk vele. Hiszen jól tudjuk, hogy a kielégítetlen nő szinte elviselhetetlenül undok tud lenni. (A férfi is, de ő könnyebben – és lelkiismeret-furdalás nélkül – segít magán.)

Az ágyban rejlik tehát a különbség, amely a két nem

szexuális vágyai között mutatkozik. Nem tehetünk ellene semmit – szerintem nem is kell – mert így van és kész. Viszont nem árt, ha tisztában vagyunk vele. Segít ugyanis a másik megértésében, abban, hogy ne hibáztassuk örökké egymást. Ugyanúgy, ahogy nem teszünk állandó szemrehányást a nőknek, hogy miért nem növesztenek szakállat. (És viszont.)

A férfiak a nőkéhez képest túlfűtött nemi vágya tehát nem azért van, mert mi gonosz pernahajderek vagyunk, hanem azért, mert a természet így akarta, és képtelenek is lennének másmilyenek lenni. Hogy maradjon a gondolatmenet végére egy kis líra is. Petőfi Sándor az összes tudósnál szebben fogalmazta ezt meg: „A virágnak megtiltani nem lehet”.

Az, hogy a férfiak és a nők agya ennyire különbözik egymástól – természetesen – nem a véletlen műve. Évmilliók alakítottak bennünket ilyené.

Ádámnak a lehető legtöbb Évát kellett megdugnia, a lehető leggyorsabban. A törzs fennmaradása és a keféző pár életben maradása volt a tét. Ádámék állandón háborúba vonultak, meg különben is, vadászat közben sok férfi hagyta ott a fogát. Ebből következően mindig kevesebben tértek haza, mint ahány asszony várta őket otthon. Minthogy erkölcsök még nem léteztek, Ádám csinált gyereket a többi – árván maradt – Évának is, gyakorlatilag háremet tartott. (Mint ahogyan háremet tart a főemlősök döntő többsége. És háremet tartottak a férfiak az eddig létező emberi társadalmak 80-90 százalékában.) A világ legnevesebb szexualitást kutató intézete az egyesült államokbeli Kinsey. Ők hozták nyilvánosságra azt a kutatási eredményt, amelyet nélkülük is tudtunk. Jelesül: ha nem lennének társadalmi kötöttségek – mondjuk például az erkölcsnek nevezett valamik –

gyakorlatilag minden férfi poligámiában élne, vagyis egynél több feleséget tartana. (Ez persze szigorúan a szexre vonatkozik, senki sem szívesen fizetné ugyanakkor a sok nő ruházkodási költségeit.)

Ádámnak muszáj volt nem csak sokat, de gyorsan is dugnia. Gyakorlatilag állandó veszélyben éltek, bármikor támadhatott egy vadállat vagy az ellenség. A barlangbeli férfi rákényszerült, hogy megtanuljon koncentrálni a kefézésre, és amilyen gyorsan csak lehet, végezzen vele. Ennek is máig ható következményei vannak, kérdezzék csak meg a nőket. A legtöbbször az a gondja, hogy a férje – a partnere – túl hamar végez, nincs türelme. Hogyan is lehetne, amikor arra van programozva, hogy „belespiccelem, kész”? Sok-sok éven át nem értünk rá tökéleszteni az előjátékkal, mert jött a tigris, a dugás előtti maszatalás (az előjáték) csak mostanság lett divat. Csak hát nehéz átállni. Egy faj fejlődésének a történetében 50-100 év gyakorlatilag egy pillanat. Márpedig nem lehet hosszabb ideje annak – és akkor még nagyon optimista voltam – hogy az asszonyok egyáltalán kifejezésre juttathatják igényeiket a hancúrozással kapcsolatban. Szóval egy kis türelem hölgyeim. De még ennél is fontosabb, hogy ne hagyják békén Ádámot. Magyarazzák meg neki, hogy most már nem kell figyelnie a tigrisre, figyeljen inkább önkre. Menni fog, meglátják.

A nőknek sokkal könnyebb hűségeseznek maradni, mint a férfiaknak. Szó volt már a kisebb hipotalamuszról meg a kevesebb tesztoszteronról, de ezek csak következmények. Annak a következményei, hogy Évának a legfontosabb mindig is a kis Ádám felnevelése volt. A törzs fennmaradása szempontjából ugyanolyan fontos, mint Ádámnak a gyors baszás. Márpedig hosszú időbe telt, mire a kis Ádám önállóan képes gondoskodni magáról. Legalább nyolc-tíz év kellett ahhoz, hogy a trónörökös életben tudjon maradni akkor is, ha árvaságra jut. Éva tehát olyan Ádámot keresett –

és keres ma is – aki képes legalább addig nyugton maradni, amíg a kis Ádám felnő. Éva mindig hosszú távon gondolkodott. Ez sem változott. Ma is azt mondják a nők, hogy „előbb ismerjük meg egymást”. A férfiak meg nem értik, hogy mi a fenének kell megismerni ahhoz valakit, hogy egy jót dugjanak vele. Aztán amikor Éva ráakadt az általa megfelelőnek tartott Ádámra, akkor hűséges volt hozzá, illetve: muszáj volt hűségesnek lennie. Különben ki hordta volna haza az ennivalót?

A ma Évája is a gyerek felnevelését tartja a legfontosabbnak. Ezért nincs kedve dugni, amikor a kis Ádám beteg vagy intőt hoz az iskolából. A ma Ádámja ezt persze nem érti, hiszen joggal véli úgy, hogy a gyerek előbbutóbb úgyis meggyógyul, az intő meg egyáltalán nem is érdekli, ő is kapott annak idején. Amióta beköszöntött a monogámia – az egynejtőség – a fenti ellentétek (a férfiak csapodársága és a nők hűség iránti vágya) állandó zűrzavart okozott és okoz a tartós kapcsolatban élő párok mindennapjaiban. Ez az állandóan zajló párnacsata egyik legfontosabb oka. (Van több is, de azokról majd később.)

Csillagok, csillagok

Hétköznapi kis történet ám ez, csak annak fontos, aki benne evickél. Nem is írnám le, ha nem olyan lenne, mint az a bizonyos állatorvosi ló, amelyen megtalálható minden betegség. Az volt, hogy volt nekem egy barátom, a Tamajkó. Annak volt egy felesége, a Csillag. Mindkettőjüket ismertem régről, még a levegő feltalálásának az idejéből. (Ők viszont – a sors szeszélyéből kifolyólag – csak később ismerkedtek meg. De bár sose látták volna egymást!) Na szóval, kezdjük a Csillaggal, aztán úgyis összefutnak a szálak.

A Csillag egy jó nő volt és megfelelt a várakozásoknak. (Most már tudjuk, hogy ez milyen fontos körülmény.)

Eljárt iskolába, mert azt mondták, hogy az jó. Jól is tanult, mert a szülei arra is azt mondták, hogy jó. Nem ragozom tovább: a Csillagnak eszébe sem jutott, hogy ne feleljen meg a várakozásoknak. Az élete nyílegyenes vonalat írt le, példának okáért lefeküdt egy manussal, amikor annak eljött az ideje. Mondjuk ennek a szülei nem örültek volna – ha tudják – mert nekik az volt a koncepciójuk, hogy egy nő szexuális vágyai abban a pillanatban lobbannak lángra, amikor a házasságlevelet kézhez kapta. Ez tehát nem is érdekes, a dugás megtörtént, de a Csillag nem lelte benne semmi örömét. Olyannyira nem, hogy még egy szépen kifejlett nemi betegséget is sikerült összeszednie. Hát nem csoda, hogy hősnőnk nem volt elájulva a szextől, de ugye a környezetében mindenki dugott, ő is kísérletezett tovább. Mondjuk volt fél tucat pasival, de egyikkel sem volt jó. Ekkor döntött úgy a Csillag, hogy ő nyilvánvalóan frigid. Ráadásul, soha senki nem mondta neki – leszámítva a nagymamáját – hogy ő egy jó nő. El lehet képzelni, hogy csak úgy dagadt a keble az önbizalomtól. Pláne, hogy nem értette a helyzetet. A helyzet ugyanis az volt, hogy látta a filmekben: mennyire bele lehet szakadni a szerelembe. Sőt, a dugós jeleneteknél neki magának is bizsergett a puncija. Akkor most frigid vagyok vagy nem? – kérdezgette magától a Csillag, de sehogyan se bírt dülőre jutni. Ez eddig nem is lenne olyan nagy gond, ha egy nő – egy kislány – ilyesmiket érez úgy nyolcadik osztályos korában, akkor az úgyszólván kötelező. Csakhogy hősnőnk már jócskán elmúlt húsz, amikor a fentebb vázolt kelepében vergődött. A szexuális élete arra korlátozódott, hogy álmában – amikor azokat a vágyva vágyott nagy keféleket látta maga előtt megelevenedni – önkéntelenül magához nyúlt, és arra ébredt, hogy kielégült. (Spontán maszturbáció. Így mondják azok, akik értenek hozzá.)

Ebben a lesújtóan szomorú állapotban találkozott a Csillag a Tamajkóval, aki nős volt. Az volt a szokása, hogy

megnősül. Az ágyban – legalábbis ami a lányt illeti – nem sok változás történt az ismerkedés után sem. Annál is inkább, mert a párocska ritkán dugott ágyban. Egyáltalán: ritkán dugtak. A Tamajkónak viszont volt egy előnye a többiekhez képest. Azt mondta ugyanis, hogy az ő házassága már úgymint annyira megromlott, hogy nemsokára feleségül veszi a Csillagot. Ezt a Csillag el is hitte, mert a nők gyakorlatilag mindent elhisznek egy férfinak, amit el akarnak hinni. (Főleg, ha közös jövőről, pláne, ha házasságról van szó.) Mindenesetre a Tamajkó további három vagy négy röpké esztendőig vergődött még az amúgy rettenetes házasságában. Végül a felesége rúgta ki. Ha a Tamajkóné ezt a szíveséget nem teszi meg a Csillagnak, a Csillag sohasem lett volna második – vagy ki tudja hányadik – Tamajkóné. Mind-egy, végül az lett. A helyzet csak akkor fordult válságosra igazán, amikor összeköltöztek. Heti két-három alkalommal ugyanis bárkit el lehet viselni, de együtt élni vele, az már egészen más. Ráadásul köztudomású, hogy a férfiak nagy többsége sokkal jobb szerető, mint amilyen férj. A Tamajkó is rendesebb volt a Csillaghoz, mint a Tamajkónéhoz. Egészen addig, amíg a Csillagból is Tamajkóné nem lett.

Hősünknek, a Tamajkónak, egyébiránt soha eszébe sem jutott, hogy a dugással külön is foglalkozzon, vagy akár csak gondoljon rá. Elégségesnek tartotta – mint a legtöbb férfitársa – hogy bedugja a farkát a Csillagba (a mindenkori nőjébe), ki-be húzkozza, aztán annyi. Az volt a téves előképzete, hogy ez a nőnek éppen annyira jó, mint neki. (Miért is lenne másképpen?) A Csillag egyre nehezebben tudta elviselni a Tamajkót, egy idő után a hideg is kirázta, ha az csak hozzáért. Mert most már nem csak arról volt szó, hogy nem elégítették ki: még a bűdös zoknikat is mosnia kellett. Ez még mindig nem lett volna nagy gond, a Csillag – mint annyi más csillagok – régen beletörődött abba, hogy neki már csak a hajnali maszturbálás meg a fil-

mek bizsergető nézegetése jut. Hanem a lány összeakadt a Tökössel, aki szintén nős volt. Neki is az volt a szokása, hogy megnősül. Ezen felül a Tökös majd' húsz évvel volt idősebb a lánynál, úgyhogy amikor a férfi elkezdett udvarolni neki, egy álló esztendőn át csak nevetett rajta. A Csillag ugyanis ebben a kérdésben is megfelelt a várakozásoknak, vagyis: esze ágában sem volt megcsalni a férjét, mert mindenki azt mondta neki, hogy azt nem szabad. A Tökös viszont tökös gyerek volt, nem adta fel a reménytelennek tűnő küzdelmet. Egy év után sem. Ahányszor csak találkozott a Csillaggal, közölte vele hogy meg akarja és meg is fogja dugni. A lánynak persze tetszett ez az állhatatosság, és a fantáziáját is elkezdte birizgálni a kérdés, hogy: „vajon milyen lehet a Tökössel az ágyban?”. Hát, úgy alakult, hogy nagyon jó volt. A férfi figyelt rá! Figyelt arra, hogy a Csillagnak is jó legyen. Nyíltan, felszabadultan beszélt a szexről és arra is kíváncsi volt, hogy mi a jó a lánynak. A Csillag előben kezdte el megcsinálni azokat a dolgokat, amelyeket addig csak a filmekben vagy az álmaiban látott. A Tökös is kezdte szépen lassan felfedezni a lány testét. Ráakadt a csiklójára is, és volt türelme megvárni, amíg a Csillag elélvez. Eleinte nehezen ment, de aztán belejött. Ez lett a lány nagy szerelme. Pedig első ránézésre a kapcsolat ellentmondott minden józan észnek. A Tökös a Csillag apja lehetett volna, ráadásul nős és nem is egy szép ember. Mégis ő volt az igazi. Mindössze annyival tudott többet a többiekénél, hogy egy nőt soha (!) nem szabad addig kiengedni az ágyból, amíg ki nem elégült. Nem egy bonyolult képlet, mégis sokkal kevesebben hasznosítják, mint az elvárható lenne. Mindenesetre a Csillag ráakadt végre arra a férfira, aki ezzel tisztában volt, és onnantól kezdve tökmindegy volt, hogy mit sugall a józan ész.

A csikló diktál, nem pedig az agy. Tetszik, nem tetszik, ez a helyzet.

Ugye most sokan hiszik, hogy ráismertek a barátnőjükre, a sógornőjükre vagy éppen a szomszédasszonyukra. Tévedni tetszenek. Azért van ez az „ismerem” érzés, mert nagyon-nagyon sok Csillag él közöttünk. Annyian vannak, mint az égen.

És íme egy másik történet, Allan és Barbara és Pease könyvéből. (Tudják: Miért nem képesek többfelé figyelni a férfiak és miért nem tudnak eligazodni a térképen a nők?) Ha lehet, ez az eset még a Csillagénál is erőteljesebben rámutat arra, hogy mi is a helyzet voltaképpen. Igaz, teljesen más szempontból. Itt az érintettek az első időszakban élvezték a szexet, a végére maradt a konfliktus.

„Stella és Norman egy közös barátjuk buliján ismerkedtek össze. Azonnal kölcsönös vonzalom ébredt bennük, és a vonzalomból tomboló kapcsolat kerekedett. Egymásba habarodtak, és a szex terén egyszerűen nem tudtak betelni egymással. Kedvencük a Házi-Szex volt, csinálták mindenütt: a nappaliban, a hálóban, a konyhában, a fürdőszobában, a lépcsőn és a garázsban. Norman nagyszerűnek találta a szexet Stellával. Úgy érezte, Stella az igazi. Stella is szerette a szexet, és úgy gondolta, ez a szerelem. Elhatározták, hogy együtt élnek, amíg világ a világ.

Szerelmi életük két évvel később is vonzó és tomboló volt. Norman vonzódott, Stella tombolt. Stella ugyanis beírta volna heti kétszeri alkalommal, Norman viszont naponta akart szeretkezni. Végére is agglégényi szabadságát adta fel ezért a kapcsolatért, és szerinte joggal tekintette tisztas cserének. Minél többet hárfázott a kérdésen, Stellának annál kevesebb kedve volt a szexhez, és hamarosan csak a Hálósobai-Szexre szorítkoztak. Apróságokon vesztek össze, napjaikat már nem édesítették meg csókok és ölelések, és egykettőre már csak a negatívu-

mokat látták egymásban. Lassanként más-más időben bújtak ágyba, és igyekeztek kerülni egymást. Maradt az Előszobai-Szex: amikor elmentek egymás mellett az előszobában, odaszóltak egymásnak: „baszódj meg!”. Norman szexuális játékszernek érezte magát: valahányszor felhozta a témát, Stella visszautasította. Aztán egy magányos este valamelyikük elment egy közös barátjuk bulijára, és megismerkedett valakivel. Azonnal kölcsönös vonzalom ébredt bennük, és e vonzalomból tomboló kapcsolat kerekedett. Egymásba habarodtak, és szex terén egyszerűen nem tudtak betelni egymással...”

Ez is ismerős, ugye? Nem véletlenül.

A szerelemnek égnie kell

Ja! Majd' elfelejtettem. Ha azt írom, hogy a nők így, a férfiak úgy, akkor mindig az átlagra, az általánosra gondolok. Ezt két dolog miatt tartom fontosnak megjegyezni. Az egyik: most olvastam vissza az előző részt. Márpedig abban le van írva fehéren-feketén, hogy az intelligens emberek kevesebbet szexelnek, mint a buták. Én is – mint mindenki – nagyon okosnak tartom magam, és az ágyban is bírom még az iramot. (Úgy, ahogy, de bírom.) Szóval, szerintem én egy kivétel vagyok. És egy csomó más megállapítás kapcsán érezheti a kedves olvasó, hogy ő kivétel. Valószínűleg igaza is van. Mégis: a kutatási eredmények a döntő többségről, ahogy már mondtam, az átlagról szólnak. És ez semmit sem von le az értékükből. A másíkok, amiért ez úgyben most szólok az, hogy az alább következő részre különösen igaz ez az eszmefuttatás.

Megint egy – illetve két – kutatási eredmény. Ausztráliában a párok 80, Amerikában a házások 70 százaléka vallotta azt, hogy szexuális életük kifogástalan. Olvastuk

Varró Szilvia cikkét, eleinte ott is majdnem mindenki úgy kezdte, hogy a dugással minden oké. A kutatóknak is gyanúsán rózsás volt ez a kép. Először is: a válási statisztikák ennél sokkal rosszabb arányokra engednek következtetni. Ha ugyanis a párok 80 százaléka meg van elégedve a szexuális életével, miért bomlik fel minden második (50 százalék) házasság? Oké, tétélezzük fel, hogy egy részük a nagymamán vagy éppen a tapéta színén vitatkozik annyit, hogy már nem bírják tovább. De a 80 és az 50 százalék közötti fajsúlyos különbség mégsem magyarázható ezzel. Mert senki sem hiheti komolyan, hogy egy amúgy kifogástalan házaseletet élő pár elválik apró-cseprő hülyeségek miatt. (Legalábbis tömegesen nem.) Sőt. Ennek inkább az ellenkezője figyelhető meg. Vagyis: együtt maradnak akkor is, ha az ágyban már rég nem találnak örömet. (Mondjuk a gyerek meg a vagyon miatt.)

A másik ok, amiért sehogyan sem akart összeállni a kép a biológiában, az emberi természetben rejlik. Hiába szeretnénk ugyanis azt hinni, hogy a párok szexuális élete úgyszólván automatikusan harmonikus, amikor ez nem így van. Azért, mert más a nő és más a férfi nemi vágya. Annak az ereje.

A férfiak többsége 19-20 éves korában éri el teljesítő-képességének a csúcst. A szex iránti érdeklődése persze megmaradhat akár százéves koráig, de fizikailag a húszas éveire – tetszik nem tetszik – eléri a maximumot. A nők ezzel szemben 19-20 éves korukban igen erőteljesen érdeklődnek a szex iránt (azért, mert összefüggésben van a szerelemmel, a romantikával), de biológiailag a harmincas éveik végén érnek a csúcsra.

Ha magunk elé képzelünk egy – a nők és a férfiak nemi készletéről készült – grafikont, azt látjuk, hogy egy 20 éves srác nemi vágya leginkább egy 40 éves nő számára kielégítő. Házasságot mégsem köthetnek. Részben az előítéletek miatt – „az anyja lehetne, nem szégyelli magát” –

részben pedig azért, mert az ifjú titán nem volna képes eltartani a gyereket. Ezzel együtt, amióta lazultak a társadalmi kötöttségek, egyre több fiatal srác, idősebb nő felállással találkozunk. És ugyanígy fordítva. Egy 40 körüli férfi nemi vágyának ereje leginkább egy 20 éves nőéhez passzol. Ezért nem kell meglepődni az idős pasi, fiatal pipi felálláson. (Emlékezzenek csak vissza, a Csillag is egy olyan férfi mellett találta meg a boldogságot, aki az apja lehetett volna.) Amikor a grafikon két görbéje – egy rövid szakaszon – metszi egymást, az a harmincas évek közepétől a negyvenes évek elejéig tart. Ez pompás, gondolhatnánk. Íme, megteremtődött a kiegyensúlyozott házaselet biológiai alapja. Csakhogy a házasságok elsöprő többsége nem ebben a korban kötötték. Amennyiben egy 25 éves fiú elvesz egy 20 éves lányt, legalább 10 évet kell (kellene) várniuk arra, hogy a biológiai órájuk együtt ketyegjen. Egy évtizeden át folyton vitatkoznak a szexen. A nő úgy érzi, hogy a férje állandóan zaklatja, örökké csak „azon” jár az esze. A férfi úgy gondolja, a felesége hideg és elutasító, nyilván frigid. Ugyanakkor van az életnek egy rövid időszaka, a negyvenes évek eleje, amikor a nők szexuális készítése erősebb a férfiakénál. Ekkor a férj úgy érzi, hogy a felesége megbolondult, és neki parancsra kell teljesítenie. Kiszolgáltatott szexuális játékszernek képzelet magát (és nem is alaptalanul!), pedig ehhez egyáltalán nem szokott hozzá. Röviden úgy lehetne fogalmazni, hogy átmenetileg a nő viseli a nadrágot.

Azt, hogy miért van mindez így, külön nem részletezem, hisz' már úgyis tudjuk: a hormonok állnak a háttérben. Összefoglalva: a nők nemi vágya lassabban éri el a csúcst, mint a férfiaké. Allan és Barbara Pease nagyszerű képpel érzékeltették ezt. Ha a férfi a gáztűzhely, a nő a villanyrezsó. A gáztűzhely pillanatok alatt lángra lobban, és ugyanilyen gyorsan ki is alszik. A villanyrezsó lassabban hevül, és kikapcsolás után csak nagy sokára hűl ki.

Az a legrosszabb az egészben, hogy ez nem csak hosszú távon, vagyis életre szólóan igaz. Így áll a helyzet egyetlen konkrét dugás esetében is. A férfiaknak átlagosan 3, a nőknek átlagosan legalább 15 percre van szükségük az orgazmus eléréséhez. (Hogy miért, azt már tudjuk az előző részből.) Ebből adódik aztán, amit már mi is sokszor emlegettünk, hogy a nők nagy része türelmetlennek tartja a férfiakat. Például: nem szánnak megfelelő időt az előjátékra. Én is kitaláltam ám egy mondást ezzel kapcsolatban. Idézem, mert legjobban mégis csak a saját gondolataim szoktak tetszeni. Íme: „A férfiaknak sürgősebb a szerelem, a nőknek fontosabb.”

Ezt bizonyítja egy másik felmérés is. Eszerint a férfiak több mint egyharmada gondol félóránként a szexre, de csak egy pillanatra. Ugyanez az arány a nőknél csak egytized. Vagyis, minden tizedik nő gondol félóránként a szexre, de akkor percekgig.

Láttuk tehát, hogy a biológiai óránk nincs szinkronban, nők és férfiak másképpen képzelik el a szexet. Nem azért, mert így akarjuk, hanem azért, mert így akarta a Teremtő. Sajnos a helyzet még ennél is rosszabb. A nők szerelmi vágyait egy csomó minden befolyásolja, a hormonok gonosz játékán túl. Nekik meghittsége, érzelmekre, romantikára – meg ilyesmikre – van szükségük ahhoz, hogy a testükben a szerelmi bájjal kikeverődjék. A férfiak számára mindez érdektelen, kizárólag a farkuk után mennek.

Nézzük meg közelebbről. Ha egy nőnek rossz napja volt, elcseszték mondjuk a frizuráját, semmi kedve este dugni. Egyetlen vágya, hogy ágyba bújhasson, de nem kefélni, hanem aludni. Ha egy férfi megy át hasonló gyötrelmeken, teszem azt, elromlik az autója, ez nem zavarja este abban, hogy nekimenjen a feleségének. Sőt, a feszültségek levezetőjének, egyfajta altatónak tekinti a szexet.

(„Ha már tönkrement a kocsi, legalább hadd dugjak egy jót.”)

Azt kérdezik ezek után, hogy a rengeteg feszültség ellenére, miért akarnak egyáltalán párt maguknak az emberek? Fogalmam sincs. Talán azért, mert jó, hogy tartozunk valakihez, bármennyi gonddal jár is. Vagy talán azért, amit a Gazella mondott még a könyv elején: hogy legyen kiért felkelni. Egy biztos, bármennyire is ellentmond ez a biológia törvényszerűségeinek, az ember szeret szerelmes lenni. És meg akarja találni az igazit. De jó, ha nem is az igazit, legalább valakit. Nem jó egyedül.

Friss hús (Nem a hentesüzletben)

A Böhöm egyszer, egy szépnek csak nagy jóindulattal nevezhető napon, lent fabrikált a garázsban. (Szerettem elnézegetni, amint a Böhöm fabrikál, mert akkora ujjai voltak neki, mint a lókolbász. Azokkal csavargatta az óráiban a tűhegynyi csavarokat. Esküszöm – a saját szememmel láttam – hogy olykor sikerült is neki.) Szóval ott babrált a Böhöm, de úgy gondolta iszik egy kávé. Utólag persze könnyű azt mondani, hogy inkább maradt volna egy kicsit álmos. Mert az a kávé alaposan felkavarta a kedélyeket. (Nem véletlen, hogy az orvosok, meg ezek a fitness-izék örökké azt hajtogatják, hogy a kávétól felmegy az ember vérnyomása. Na, most megláthatják, hogy mennyire így van.) Ballagott tehát a Böhöm a kávéért, de a lépcső sem csikorgott úgy, mint szokott. Ebből adódott, hogy a Böhömné Lujza meg a barátnője, a Pipi nem hallották, hogy Böhöm érkezésben van. Éppenséggel kávézni, de ez most mindegy is.

A Böhömné Lujza tehát folytatta az eszme-futtatást, amelynek nagy részét – a lényegét – a barátunk a lépcsőfordulóban hallgatta végig. Hallgassuk most mi is.

– Ez a Böhöm állandóan a hancúrozással nyaggat – ke-

sergett a Lujza – még a vizsgaidőszakban se' hagy békén. (A Böhömné valami iskolába járt, a Böhöm se tudta, hogy hova. Úgy a tizedik esztendeje koptatta ugyanannak az iskolának ugyanazt a padját. Pénz az ablakban.)

– Bár az én Lajosom lenne egy kicsit virgoncabb – sóhajtott álszerényen a Pipi.

– De azért megértesz, ugye? – húzta fel a szemöldökét egy kicsit megsértődve a Lujza.

– Hát persze drágám – nyugtatott megfele a barátnő.

Így sopánkodtak egy darabig a nők. És – szavamra – a Pipinek viszonylag könnyű volt megérteni a Lujza helyzetét. Ez abból következett ilyen világosan, hogy jómaga is megtapasztalta a Böhöm fene nagy virgoncságát. Abból kifolyólag, hogy a szeretője volt. (A Pipi nyilván tartotta: 24 hónapja és 9 napja.)

Képzelnék magunkat a hősünk helyébe. Azt hiszem, úgy kell mondani, hogy legyen empatikus készségünk. Márpedig ha van, akkor igazán megérthetjük, hogy a Böhöm mérges lett. Ott szidja őt az ő felesége a legjobb barátnőjének. Aki viszont nem veszi védelmébe, pedig éppenséggel ugyancsak az ő szeretője. Hát, nem egy könnyű helyzet, az biztos. A Böhömnek – akit egyébiránt ugyancsak Lajosnak neveztek – jól felment a vérnyomása. De még tartotta magát. Leszállt az este, és a mi Lajosunk – nem a Pipi férje – szokásához híven álló dáköval közelítette meg a hitvesi ágyat, de ezúttal a mérreg is hajtotta, nem csak a bujaság. A Lujza meg is volt rémülve, hogy ezután már mindig így lesz, a férje ugyanis úgy megdöngötte, hogy az már klinikai esetnek számított.

– Jó volt drágám? – búgta a mis Lajosunk a szerető hitves fülébe.

Az meg csak nyögött: jó hát...

És akkor robbant a Böhömben a bomba.

– Hazudsz – kiabálta teli torokból, a Lujza először nem is értette, hogy mi van.

- De hát drágám...
- Ne drágámozz itt nekem – fortyogott tovább hősünk – hallottam, hogy panaszkodtál a Pipinek.
- Azt csak úgy mondtam – legyintett a Lujza, mert azt hitte, jót mond.
- Miért mondtad?- feszegette a mi Lajosunk.
- Hát mert a Pipi állandóan panaszkodik a Lajosára, hogy nem akar rendesen dugni.
- És?
- És azzal akartam vigasztalni, hogy az se jobb ám, ha az embert állandóan hajkurásszák, mintha csak a tyúkudvarban lenne.
- Ez jó – hümmögött a Böhöm – mert egyáltalán nem értette.
- A hiba a most következő mondatban volt. A Böhömné Lujza ugyanis azt találta mondani, hogy „amúgy nem hiszem, hogy a Pipi annyit nélkülözne az ágyban, ahhoz túl vidám”.
- Persze, hogy nem – bólogatott a mi Lajosunk – nem kell a Pipit félteni.
- A hangsúlyból a Böhömné rögtön rádöbbsent hogy mi az ábra.
- Te kúrogatod, mi?! – támadt szegény jó barátunkra.
- Még körülbelül harmincszor megismételte a Lujza ezt a magasztos kérdést, mire fel a Lajos (nem a Pipié), nagy nehezen kibökte, hogy „mi tagadás”.
- Hogy tehetted ezt velem – sikítózott a Lujza – a legjobb barátnőmmel!
- Ezt most nem értem – köhécselt a Böhöm – hát nem éppen te mondtad, hogy neked sok az, amit az ágyban művelek.
- Tényleg sok, de akkor is... (Zokogás.)
- A Pipi meg hiányban volt, miért nem segitettem volna ki, amikor neked felesleged keletkezett belőlem?
- Ez az egyébként gyémánt keménységű érv sem hatotta

meg a Lujzát, pedig – ha jobban belegondolunk – nem is akkora hülyeség.

– De pont a legjobb barátnőmmel? (Zokogás.)

– Arra gondoltam, hogy ha neked is szimpatikus, akkor nem olyan nagy bűn. Te is kedveled a Pipit, nem?

– A legjobb barátnőm volt – hajtogatta a Lujza – mert nem tudtam, hogy ekkora kurva.

– Várjál csak anyukám – torpant meg a mi Lajosunk – ha jól emlékszem, amikor mi összegabalyodtunk, neked is volt férjed, nekem is volt feleségem. Te nem voltál kurva?

– Az más. Én szerelmes voltam beléd.

– És honnan tudod, hogy a Pipi nem szerelmes belém?

– Az a kis cafka, ne röhögtesd már – vonyított fel keserűen a Lujza – csak a pinája viszket, nem bír a vérével.

– Várjál csak anyukám – torpant meg ismét a mi Lajosunk – amennyire emlékszem, neked is viszketett a pinád, amikor még csak kefélni jártunk össze. Állandóan nyugattál, hogy mikor találkozunk legközelebb.

– Az más...

– Miért más? – érvelt a Böhöm.

– Más – érvelt a Böhömné.

A mi Lajosunk ekkor felbátorodott. Gyűlt benne már régről a harag (24 hónapja és 9 napja), mert a Pipit is ugyanúgy kezdte unni, mint a feleségét. Dugni persze megdugta őket rendesen, annyira még nem volt lelombozódva, de mégis... Kiszámolta, hogy a két nője összesen már több mint hatvanéves. És ezt soknak találta. Éppen a kávézás előtti napokban szemelt ki magának egy büféslányt a munkahelyén.

– Elválok tőled – szeppent meg a Lujza, de ezzel már nem ízélte fel a Lajos idegeit.

– Én meg elválok tőletek! – rikkantotta vidáman, mert felszabadult benne a gátlás.

– Hogyhogy tőlünk? – szeppent meg újra a Lujza.

– Hát a Pipitől meg tőled. Aztán basszatok magatokban. Ekkor következett, hogy a Böhöm elköltözött otthonról, nekivágott a harmadik házasságának is. Láttuk, hogy a vesztébe rohan, de nem lehetett értelmesen beszélni a fejével.

– Olyanokat élvezek, hogy még a nyúltagyam is kifolyik – lelkendezett a mi Lajosunk, amikor az új büfésnőjéről esett szó.

Te hülye – mondogatták neki a szívbéli barátok, közöttük jómagam is – a Lujzát is meg a Pipit is meguntad, ezt a büfést is meg fogod unni. Minek feleségül venni? Hogy egy újabb házat hagyjál valami spinének?

– Szerelmes vagyok – hülyült meg teljesen a mi barátunk.

– Hagyjátok – mondta az egyik cimbora – friss hús, friss pinaszag. Nem lehet ellene tenni semmit.

Eltelt három év.

Úgy két hete hívott a Böhöm Lajos. Pénzt akart kölcsönkérni válóperre. (Miből?)

Az élet nem lányregény

„Micsoda erkölcsök! Ezek a mai fiatalok!” Így méltatlankodunk sokan, én magam is. És valóban. A fiatalok egyre korábban kezdik a nemi életet. Ámde ennek csak egyik oka az úgynevezett erkölcsi züllés (valójában a társadalmi kötöttségek lazulása). A másik ok mélyebben gyökerezik, és biológiai természetű. A modern kor gyermeke – köszönhetően a jobb körülményeknek, például a vitaminbőségnak – fizikailag gyorsabban érik, mint mondjuk fél évszázaddal ezelőtt. Gyakorlatilag a fiúk is és a lányok is készen vannak 14 éves korukra: tudnak is, szeretnének is dugni. És – hiába ágálunk ellene, meg is teszik. De a párnacsata már serdülőkorban elkezdődik. Ha egy gimnazista osztály tagjainak felteszik a kérdést, hogy szívesen részt

vennének-e egy többszereplős orgián, a fiúk elsőpró többsége azt feleli, hogy igen. (Lelkesen.) A lányok elsőpró többsége viszont ugyanerre a kérdésre nemmel válaszolna, mondván: a tömeges szex undorító. A legszebb az egészben, hogy – ezzel egyidejűleg – a szebbik nem képviselői is rengeteget foglalkoznak a szerelemmel, a szexualitással. De elsősorban párt, megértő kedvest keresnek, nem pedig tenyészcsoőröket. Erre fel születtek a lányregények. Tele vannak fojtott erotikával, a baszás konkrétan mégsem jelenik bennük. A lányregények a romantikára helyezik a hangsúlyt, tökéletesen kielégítve ezzel a csitrik igényeit. De az élet nem lányregény.

Merthogy a fiúk ugyanebben az időben már javában bújják a pornómagazinokat, szobáik fala – vagy a titkos fiók – tele van meztelen nők képeivel. Említettem volt, hogy a férfiak – biológiai hajlamaikat tekintve – poligám természetűek. Vagyis szívesen tartanak – ha módjukban áll – több szeretőt, szívesen élnének öt-tíz, vagy akár ezer nővel. Sajnos a helyzet még ennél is rosszabb, legalábbis a nők nem fognak örülni az alábbi kijelentésnek. A férfiak gyakorlatilag – és szívük szerint – bárkit szívesen megdugnának, ha a szívük szerint cselekedhetnének. És persze, ha az a nő, jó nő. A szexmagazin és a lányregény lényege és alapja persze ugyanaz – a dugás – de más és más módon érnek célba, hatnak a közönségükre. Mindezeknek ellentmondani látszik, hogy a lányok ugyanakkor egyre korábban veszítik el a szüzességüket. Minden bizonnyal azért, mert már ebben a fiatal korban is szeretnének megfelelni a férfiak elvárásainak. Érzik, hogy tán jobb lenne várni még egy kicsit, de közben attól félnek, hogy a szeretett kedves elhagyja őket, ha nem állnak – illetve fekszenek – kötélnek.

A férfiak csapodárságának a szimbóluma a kakas. Ha rájön a roham, minden elébe kerülő tyúkot megbúbol,

azért, hogy gondoskodjon az utánpótlásról. Ha viszont jobban megfigyeljük, a kakas egy tyúkot „csak” hat-nyolc alakalommal támad le, utána elveszíti az érdeklődését. Az ember is pontosan így van vele. Egy férfi – mondjuk a mézeshetekben – képes egy nap ötször szeretkezni ugyanazzal a nővel, hatodikra viszont általában csütörtököt mond. Ha azonban az ötödik numera után új nőt engednének – persze nem engednek szegénykémnek – az ágyába, újra fellángolna az érdeklődése. (Megeshet, hogy kefélni már nem tudna, de megpróbálná, az biztos.)

A férfinak – a hímnek – egyetlen biológiai feladata van (lenne). Hogy minél több nővel (nősténnyel) párosodjon. Részint a törzs (a faj) fennmaradása, részint pedig a saját örököseinek (génjeinek) fennmaradása érdekében.

A nők döntő többsége ezt nem képes elfogadni, feldolgozni, megérteni. (És így tovább.) Még foglalkozni sem hajlandóak vele. Hallani sem akarnak róla!

Hölgyeim! Ha tetszik, ha nem, ez az igazság.

Mármost a fentiekben – ha tetszettek figyelni – következetesen hajlamokról beszéltem. Ez fontos. Úgy tűnhet ugyanis, hogy én a fenntartások és kötöttségek nélküli szabad szerelmet hirdetem. Azt, hogy mindenki élje ki a vágyait, nem számít semmi más. Ez persze nem így van, én nem állítok ilyesmit. Mégpedig azért nem, mert az embernek jogában és módjában áll eldönteni, hogy melyiket választja. A szabad szerelmet vagy a családi melegséget. A gyermekek biztonságát vagy a féktelen lepedőakrobatikát. A megértő társat vagy a buja szeretőt. Pontosán attól vagyunk különbek az állatoknál – ha különbek vagyunk – hogy módunkban áll mindezeket elgondolkodni, és meghozni a – jó esetben – megfelelő döntést.

Azt azonban továbbra is kénytelen vagyok tartani, hogy biológiai hajlamai szerint mást akar a nő, és mást a férfi. Ezért vitatkoznak annyit.

Már amennyiben egy nőnek egyáltalán módjában áll vitatkozni. Gyakori ugyanis, hogy „az asszonynak kuss a neve”. Nyilván már meg sem lepődnek, ha azt mondom: ez sem a véletlen műve.

Menjünk most vissza megint egy kicsit a barlangunkba. Ádám hordja haza a kaját, Éva pedig hálás és húséges ezért. Húséges mindaddig, amíg Ádám életben van, továbbá megfelelő számú Ádám áll rendelkezésre. A húséget Ádám el is várja. Jó oka van rá. A legfontosabb, hogy a saját génjeit szeretné tovább örökíteni, nem pedig a szomszédét. Másfelől: biztos akar lenni abban, hogy amikor hazaér, a barlangban nyugalom várja. Éppen elég neki a vadászat izgalma és fáradtsága, nem akar még otthon is galibát. (Változott valami? Ki szereti, ha a gyerek gyanúsán hasonlít a postásra? Elvárja-e a férfiak döntő többsége, hogy hazaérve meleg vacsora várja? Költőileg kérdezem ám csak.) Namármost. Innentől már csak egy ugrás, hogy Ádám a tulajdonának tekintse Évát. Ugyanúgy, mint a medvebundáját vagy a kőbaltáját. Ezt a jogát természetesen ki kell vívnia a törzsben, de ha elég erős hozzá, képes rá. Csakhogy a törzsfőnök egy idő után megelégedi a nők miatti csetepatékat. Úgy határoz, hogy elismeri Ádám tulajdonjogát Éva felett. Ezzel megszűnik a törzs belső viszályainak legfőbb forrása. A tulajdonlás, a birtoklás vágya máig sem szűnt meg a férfiakban. Gondoljuk csak meg. A Föld lakosságának legalább harmada (!) él olyan törvények szerint, amelyek egyszerű adásvétel tárgyának tekintik a feleséget. (Most mindegy, hogy az ára egy teve, vagy ezer hold föld.)

A férfiak ma is elvárják a nőktől a teljes odaadást, hogy

ne mondjam az alávetettséget. Más kérdés, hogy az intelligensebbje úgy tesz, mintha egyenrangú félként, partnerként, barátként tekintene a nőre. Magában viszont egészen másképpen gondolkodik. (Mert nem tehet mást.) Minden lelkiismeret-furdalás nélkül – legfeljebb egy kicsit megjátszva a sopánkodást – csalja meg a feleségét. És ebben nem is talál különösebb kivetni valót. Ugyanakkor „megölöm az asszonyt, ha félredug”.

Alapvetően a férfiak birtoklási ösztöne az oka a házasságon belüli erőszaknak.

Ez a magyarázat, de senki ne tévessze össze a felmentéssel. Ugyanaz a helyzet, mint a nemi vágyak kiélése esetében. Egy gondolkodó ember, egy érző szívű, netán romantikus férfi (mert ilyenek is vannak szép számmal) nem emel kezét a feleségére. Odaáll a mosogatóhoz, ha kell, és nem kezd el ordibálni, ha a vacsora éppenséggel még nincs kész, amikor hazaér. Elviszi a gyereket az óvodába, de még az orvoshoz is. Sőt, továbbmegyek. Az épeszű férfi valóban társnak, barátnek, egyenrangú partnernek fogadja el a kedvesét, a feleségét. Tudják, miért? Mert úgy szebb. Emberi.

Egyedül nem megy (Ketten se' nagyon)

Pedig ki volt írva, hogy „Kérem, ne kopogjon!”. A Tömpe mégis kopogott. Ez onnan jött neki – ez a kopogtatási kényszer – hogy még ahhoz képest is különösen hülyén érezte magát, hogy amúgy el volt törve neki a lába. Negyedik órája ücsörgött a váróteremben, és már az se' nagyon vigasztalta, hogy tízpercenként megvigasztalta valaki, mondván: „mindjárt maga következik”. A lelki gondozók között volt a Bella is. Az ő támogatását a

Tömpe különösen jó néven vette, mert a Bellának akkora mellei voltak, hogy kettőt kellett lépnie ahhoz, hogy a dudái is meginduljanak vele. De akkor már a Bella sem tudott segíteni. A négy óra, az négy óra (plusz a fájdalom), a Tömpe tehát kopogott. És pontosan hogy a Bella nyitott ajtót. Már kezdte is a begyakorolt szöveget, hogy „nem tetszik látni?“, de egy idő után, mintha megbicsaklott volna a hangja. Mindegy, a doktor közölte a Tömpével, hogy meg lett mondva a kopogtatás körüli helyzet. Örüljön, hogy van lába. Ami aztán fájhat neki.

A mi kis betegünk lassan épülgetett azért felfele, de – legnagyobb bánatra – a Bella eltűnt. A Tömpe gondolkodott rajta, hogy valamilyen úton-módon előkeríti, de a sors ezt nem akarta. Azért volt a sors ilyen morózus, mert házasság közeledett. A Tömpe akarta elvenni az Andidit, a leendő Tömpénét. (Illetve, dehogya akarta. Úgy lett kikényszerítve belőle.) Ez – a házasság – már önmagában is elég súlyos teher egy férfiember számára, hát még a barátunknak! A Tömpe ugyanis már kilenc éve volt együtt az Andival, abból hármát élesben. Vagyis együtt éltek. Innentől könnyű belekalkulálni az unalmat. Mindegy, az Andidi már hozzánőtt a Tömpéhez. Olyannak érezték egymást, mint valami nem különösebben érdekes, mégis nélkülözhetetlen testrészt. Mint, mondjuk, a fülcimpát. A házasság vágyát tehát nem a lírai lobogás fűtötte. Hanem az, hogy örökölte egy házat. Meg, hogy lassan egy (esetleg kettő) gyerekre is kellett gondolni. Ez így szokás, punctum. Hát, ha esküvő, legyen nászút is. Ezt az Andidi mondta. Mit mondta?! Követelte! A Tömpe belegondolt, hogy két hétig egy vadászházban – vagy mi a fenében – mulatja az időt a Tömpénével (se haverok, se semmi) de egyidejűleg bele is borzongott. Azt nem lehet kibírni – gondolta, és szerintem, igaza is volt neki.

Ez a vágy hajtotta – a rettegés foka! – hogy, valami köz-

bülső megoldással, a kecske is jóllakjon, de a káposzta is megmaradjon. Azt találta ki a Tömpe, hogy akkor menjenek nászútra négyesben. („Nehogy félreértsd, anyukám!”) Az Andidi húzta ugyan a száját, tudta, hogy a Tömpe előle menekül, de aztán azt mondta, jó. A száját is inkább csak megszokásból húzta. Lelke mélyén az Andidi sem hitte, hogy ki lehet bírni a Tömpével két hetet. Még akkor sem, ha az ember újdonsült Tömpéné. Kilenc év, az kilenc év. Nászút viszont kell, hisz’ így szokás. Punktum.

Lényegében tehát a Tömpe megkereste a haverját, a Zakót. Akiről azt hallotta, hogy hamarosan megnősül. (Nem is haverok voltak, inkább jó ismerősök.) Elővezette a tervet, hogy négyesben mennének nászútra. Mire a Zakó azt mondta, hogy „legalább az asszonyok sem unatkoznak”. Igaz, ő még „csak” a hetedik évét taposta a leendő Zakónéval, de az is nagyon sok. Ugyanabban a pácban ült nyakig a két házaspár. Úgy hívják: unalom.

Na, erre föl, tényleg mondta az Andidi, hogy „az jó lesz, hogy négyesben megyünk, de előtte legalább hozd el őket bemutatni”. Erre pedig, erre a bemutatkozásra, nem is nagyon volt szükség. A Tömpéné ismerte régről a Zakót, egy időben, még a középiskolában, meg is állapotdakt, hogy majd dugnak. (Senki nem emlékezett rá, hogy miért maradt el a megállapodás végrehajtása.) Kiderült továbbá – mindjárt az első pillanatban – hogy a Tömpe is ismeri a Zakónét. Még-hozzá az orvosi rendelőből. Ő volt az, a Bella!

Bármiben lefogadom, hogy innen már mindenki tudja a folytatást. Elmesélem mégis, hátha azért nem teljesen érdektelen.

Az ismerkedési esten kezdődött.

Az volt, hogy elég sokat ittak. Úgyhogy mire a hideg sültekre került a sor, a Bella, az asztal alatt átnyúlva a harisnyás lábaival, elkezdte simogatni a Tömpe farkát. Az

Andidi ebből nem vett észre semmit, végig a Zakót bámulta, mert felébredt benne a nosztalgia a középiskola iránt. Ennek megfelelően, úgy táncolt a Zakóval, hogy az végig a seggét markolászta. Ovatlan pillanatokban olymódon, hogy a bugyi alá is be tudjon nyúlni. Ekkor viszont kávé kellett főzni. A Bella felajánlotta, hogy – bár ő a vendég – szívesen megfőzi a feketét, szegény háziasszony már így is eleget szorgoskodott. Óriási meglepetés nem volt, amikor a Tömpe – nagy önfeláldozásról tanúbizonyosságot téve – kijelentette, hogy akkor most ő csatlakozik a Bellához. Mégis, hogy veszi az ki magát, hogy a vendég főzi a kávé? Mindenki egyetértett, hisz' udvariasság is van a világon. Ebből keveredett ki az alább ismertetett helyzet.

A konyhában a kávé még el sem kezdett melegedni, de a Tömpe már birtokba vette a Bella hatalmas csöcseit. (Éppen elég hosszú ideje sóvárgott utánuk...) A Bella sem érte be a harisnyás lábával, marokra ragadta a Tömpe farkát, és – szó szerint – kezelésbe vette. Ezzel egyidejűleg, a szobában, az Andidi lehajolt, hogy kicserélje a CD-t. A Zakó hátulról furakodott oda, dőngette a háziasszony fenekét, de sajnos csak bugyin keresztül. Senki sem lett kész, csak a kávé. A helyzet fokozása egyelőre váratott magára. Annál is inkább, mert nyíltan senki sem akart beszélni. (A helyzetről.) Mindenki úgy gondolta, hogy nagyon megbántaná az éppen házasság előtt álló párját, ha éppen most csalná meg. Nem akartak bánatot okozni. Így hát abban maradtak (az Andidi a Zakóval, a Tömpe pedig a Bellával), hogy a nászúton majd sort kerítenek a helyzet fokozására. Persze titokban.

– Gyanút fognak – sopánkodott ennek kapcsán a Bella.

– Ne viccelj – nyugtatgatta a Tömpe – ki gondolna arra, hogy friss házas létünkre éppen a nászúton állunk neki félredugni!?

Körülbelül erre a megállapításra jutott a másik két érintett is...

Nem tudom, igaz-e, de a Tömpe megesküdt rá, hogy napokig nem vett észre senki semmit. Vagyis, hogy a Zakó a Tömpénével, míg a Tömpe a Zakónéval (is) kefél.

– Elmentünk sétálni az erdőbe – magyarázta a Tömpe – azt gondoltam, hogy az Andidinek eszébe sem jut, hogy megcsalhatom. Merthogy ő is kapott rendesen. Meg aztán az erkölcsök!

Kiderült, hogy a Belláék is ugyanezt gondolták. Annyi különbséggel, hogy nekik még sétálni sem kellett elmenni. Elég volt, hogy a Zakó átosont a Tömpénéhez, amíg a felesége meg a barátja távol voltak. Séta – címszóval. (Körülbelül talán a gondnok lehetett az, aki világosan látta, hogy mi van. Egy gondnokot azonban még az inkvizítorok sem tudtak volna szóra bírni annak idején. Nem hogy most, magától elkezdjen beszélni.)

A helyzet azonban tovább fokozódott.

Egy ízben – séta közben, de dugás előtt – eleredt az eső. Bánatosak voltak a Belláék, mert már nagyon belelovalták magukat a kefélésbe. Nem baj, gondolták, otthon, a házi készletből pótolják a mulasztást. Így, ebben a felállásban, már nem is volt olyan unalmas. Hazatértek tehát, éppen azért, hogy ne ázzanak el. Hanem a Bella üresen találta a szobát. Éppen ment át a Zakóékhoz, hogy nem tudják-e véletlenül, hol van a férje. Véletlenül tudták. Az Andidi azért, mert a zuhany alatt állt a keresett személlyel, és nem is olyan régen még együtt élvezték a nemi életet. (A zuhany miatt nem hallották az esőt.) A Tömpe meg azért, mert mindennek a végkifejletét – közelebről: amint a Zakó éppen elélvez a felesége háta mögött állva, vizesen – a saját szemével látta. (Különben soha nem hitte volna el.)

Nagy patália keveredett. A nők lekurvázták egymást, a férfiak majdnem összeverekedtek. Erkölcsi (!) felelősségre vonások hangzottak el, nem is akármilyen hangnemben. Csak nagy sokára jutott az eszükbe, hogy voltaképpen

mind a négyen tök ugyanazt csinálták. („Más szemében a szálkát, sajátoméban a gerendát sem...”)

Megszületett az egyetlen épeszű megoldás. Mindenki dughat mindenkivel. Ha úgy adódik – és adódott – akár négyesben is.

Hiszem, ha látom

Közhelyszámba megy, hogy manapság nem az van, ami van, hanem az, amit a televízióban látunk. (Mediatizált társadalom.) És való igaz. Soha nem merültünk még száz méter mélyen a tengerbe. Nem jártunk Borneo szigetén, és soha nem láttuk a valóságban az ENSZ székházát. Mégis, bármelyikről viszonylag pontos leírást tudnánk adni, ha sor kerülne rá. Mai tudásunk tehát nem a tapasztalatra épül, hanem arra, amit megmutatnak nekünk. Márpedig a látvány a legfontosabb észlelés. Egy magyar és egy japán mondás erről. „Hiszem, ha látom”, illetve „Inkább egyszer mutasd meg, mint ezerszer magyarázd el.” A médiumok pedig alaposan kihasználják ezt a helyzetet, gyakran visszaélnek a kiszolgáltatottsággal. (Például azzal, hogy nem áll módunkban ellenőrizni a látottakat.)

A televíziós és újságszerkesztők, a filmproducerek – de főleg a reklámszakemberek! – tisztában vannak azzal, hogy mit akarunk látni. És hogy ebben a látványtengerben milyen kitüntetett szerepe van a szexualitásnak. Itt vannak mindjárt a házasságban vagy tartós párkapcsolatban élő férfiak. Tudjuk, hogy hajlamaink szerint milyen csapodárok vagyunk, igazából mégsem tehetünk kedvünk szerint. („Mindenkit nem lehet megdugni, de törekedni kell rá.”) Az agyunknak mégis változatosságra van szüksége, és ezt a változatosságot a médiumok készséggel meg is teremtik. Kézenfekvő módon, elsősorban a pornóipar. De nem kell mindjárt a közepébe trafálni, elég a sejtetés. Egy jó autó és egy bombázó csaj

a képernyőn, biztos találat. Azt a képzetet kelti ugyanis a férfiakban, hogy amennyiben megvásárolják a „mellékelt” autót, olyan jó nőket hódíthatnak meg, mint amilyen ott a képernyőn is látható. És a várakozás nem is teljesen alaptalan. A nők szeretik azokat a férfiakat, akik jó kocsikkal járnak. Nem biztos – sőt, biztos, hogy nem a technikai részletek nyugözik le őket. Attól ájulnak el, hogy az a férfi, aki jó autóval jár, az erős (ha nem is mindig fizikai értelemben), társadalmilag megbecsült és gazdag. Képes volt megteremteni ezt a gazdagságot. Tehát: el tudja tartani a nőt, és el tudja tartani a gyereket is.

Ugyanez a helyzet az érzelmes szappanoperákkal. Figyeljék csak meg. Az ilyesfajta „műremekekben” másfél percenként sírva fakad valaki, de a rövid szünetekben is igen látványos érzelmek dúlnak. Úgyszólván mindenki mérges és kiabál, aztán pedig állati szerelmes. A gesztusok, a hangszínek eltúlzottak, és a mozdulatok is nagyon megragadók. Egyszóval: árad az érzelem. Az életben ilyen nincsen. Egyszerűen azért nincs, mert beleőrülnénk. A nők nagy többsége viszont vágyódik rá, hogy érzelme gazdag élete legyen. Ezért aztán meg is mutatják nekik. Mindenki azt kapja, amit vár, amit a szíve mélyén az élettől is remél.

A változatosság persze nem csak a tévénézéssel teremthető meg. Az okos nők megpróbálnak önmagukban is változatosak lenni. Érzik, tudják, hogy egy férfit be lehet csapni, képes elhíttetni magával, hogy más és más nővel van együtt. A kos nem ilyen hülye. Ötször megdugja az eleje vezetett jerkét, de hatodszorra már semmi szín alatt sem. Csinálhatnak bármit – beparfümözhetik például a szerencsétlen állatot – a kos nem megy neki hatodszorra. (Bezzeg, ha új csajt hoznak neki!)

Egyébiránt változatosnak lenni egy személyben nem könnyű. Először is: én vagyok én, és nem más. Másodszor: fárasztó. Harmadszor: a nők gyakran érzik megalá-

zónak. Például, ha a kedvesük kurvának akarja öltöztetni őket. („Micsoda dolog az, hisz’ mégsem vagyok kurva!”) A férfiak nagy elszántsággal ajándékozzák meg kedvesüket szexis fehérneművel. A nők ugyanilyen lendülettel viszik vissza a boltba a tenyéryninél is kisebb, csipkés bugyikat és a lila harisnyakötőket. („Hogy néznék én ki ebben a maskarában?”)

A helyzet persze lassacskán változik. A modern női magazinok már egészen részletes és konkrét tanácsokat adnak az olvasóiknak arra vonatkozólag, hogy miképpen kell dugni. Hogyan tehetnek a férfiak kedvére. A szexlapokban egyre gyakoribb a kifakadás, hogy miért nem mutatnak szép testű, nagy farkú és csinos férfiakat is. Egyre több nő nézegeti otthon a pornófilmeket. Viszont sohasem látni egyedülálló nőt a kölcsönzők 18 éven felülieknek fenntartott részlegén. („Nehogy azt higgyék, hogy rá vagyok szorulva.”)

A nők elsőprő többsége szégyelli a magányosságát, és ezért nem szívesen – vagy egyáltalán nem – beszél az önkielégítésről. Ha magukhoz kell nyúlniuk, az óhatatlanul azt a képzetet kelti bennük, hogy ők már nem kellene senkinek, nekik nem jut kan. (Egy férfi sohasem filozofálgat ilyesmin, kiveri és kész. Könnyít magán.) Pedig a nők elsőprő többsége ugyanúgy maszturbál, mint a férfiak gyakorlatilag száz százaléka.

Ráadásul, magukban könnyebben megy nekik. Nem ritka, hogy ugyanaz a nő, aki csak nagy nehezen élvez el a partnerével, pillanatok alatt eljut a csúcsra, amint magához nyúl. Az ok kézenfekvő: tudja pontosan, hogy mit kell csinálnia a kiejzés kialakulásához. Ráadásul már maszturbálni is úgy kezd, hogy a motor be van melegedve, a vágyai már felkorbácsolták az ösztönöket. (És viszont.)

Ugyanakkor másképpen maszturbálnak a nők, és másképpen a férfiak. Az eddigiek ismeretében ez nyilván már

senkinek sem okoz különösebb meglepetést. A női fantázia általában személytelen. („Egy csomó pasi élvezett a mellemre, de az arcukat nem láttam.”) Vagy nagyon is személyes: általában a jelenlegi, esetleg valamelyik régebbi kedvesükkel képzelik el. Talán valami híres emberrel. Mégis, a nőkre inkább a személytelen nemi vágy a jellemző önkielégítés közben.

A férfiak nagyon is tudják, hogy éppen mire gondolkodnak, amikor „kiverik”. Pontosan látják maguk előtt a szomszédasszonyt, a csajt a kisboltból vagy éppen a címlapfotó nagymellű sztárját. És halál pontosan meg is tudnák mondani – ha nem félnének az asszony haragjától – hogy kivel mit csináltak. Milyen pozitívában és meddig. Egyszóval: részletesen.

A nők többsége nem csak a fentebb már említett okokból szégyelli az önkielégítést. Hanem azért is, mert a „hűtlenségüket” látják bizonyítva azzal, hogy nem a szerető kedvességgel csinálják. Még gondolatban sem akarják megcsalni a partnerüket. Vagy egyáltalán: hogy nem a férjtől, a szeretőtől kapják a vágy beteljesülését.

A nők még álmukban is hűségesekek akarnak maradni, bár ez gyakran nem sikerül nekik.

„Tele van a tököm az egésszel” – szoktuk mondani, ha már elégünk van. Nem szép, de találó mondat. Ha ugyanis a férfinak „tele van a töke”, azaz felgyülemlett benne a spermium, akkor ideges és feszült. Ezért muszáj maszturbálnia vagy szeretkeznie. Ha tetszik, ha nem: a geci nem folyhat ki a fülén. A tököknek – a heréknek – egyébként is meghatározó szerepük van a férfi viselkedésében. Minél nagyobbak, annál tettekre készebb egy férfi. Testében ugyanis annál több a már sokat emlegetett tesztoszteron. (Így van ez az állatvilágban is. Testméretükhöz képest a bonobo csimpánznak a legnagyobb a heréje. Meg is hág minden nőtényt, amelyik csak a szeme elé kerül.)

„Tökös gyerek” – mondjuk a belevaló férfira. És ez is fején találja szöget. Minél nagyobb valakinek a heréje, annál nagyobb a teljesítő képessége. És nem csak az ágyban. Nagyon úgy néz ki, hogy a sikeres férfiak döntő többsége egyúttal „tökös” is. A szó minden értelmében.

Az meg most már megint a sors fintora, hogy a tökös gyerekeket választjuk meg vezetőinknek. Aztán meg elvárjuk tőlük, hogy úgy éljenek, mint egy szerzetes. Gondoljanak csak Bill Clinton esetére. Az Egyesült Államok elnöke volt, a világ legnagyobb hatalmú embere. Pontosan tudta, hogy mit kockáztat, mégis képtelen volt ellenállni a kísértésnek, leszopatta magát egy gyakornoklánnyal. Lett is nagy botrány. De azért az álszemérmesség egyik legszebb példája, hogy az elnök népszerűsége semmit sem csökkent az ügy kipattanása után. Sőt. A fiatal nők és a középkorú férfiak körében még emelkedett is a tetszési indexe. Közben a kongresszusi bizottság meg vizsgálódott piszkosul, és az erkölcsöket emlegette.

Aztán jött egy másik botrány. Az egyik szenátor nagyon szidta az elnököt. Megbélyegezte, mert sárba tiporta a család szent eszmeiségét. Ezt követően eltűnt a szenátor barátnője, aki történetesen szintén gyakornok volt a Fehér Házban. Annyit az érintett már elismert, hogy a nő a szeretője volt. Azt egyelőre még nem vallotta be, hogy meg is ölte.

Mondom: ez a pasi szidta legjobban a Clintont. Erkölcsök, óh!

Autó, gén

Várakozó álláspontra helyezkedtem. Nem valami elvi kérdésben, hanem a buszmegállóban. Ekkor érkezett a Halápiné, éppen a bérletét kereste a kis táskát rejtő nagy táskában. Gondoltam, hogy sose' lesz meg az a bérlet, úgyhogy nyugodtan mondtam a Halápiné Arankának,

hogy aszongya „de jól nézel ki még mindig”. Mosolygott, de nem szívderítőn. Meglett az utazási okmány, nyugodtan mondhatta hát az Aranka, hogy „olvastam ám!”. Ez nem szokott jó jel lenni, ezután mindig az következik, hogy én csak arra tartom jónak a nőket (De, hisz’ tudják. Éppen eleget panaszkodtam ez ügyben.) Most viszont nem ez következett, a Halápiné felelősségre vont, hogy őt miért nem írtam bele a könyvembe.

– Annyira rossz volt? – kérdezte, de még azt sem lehetett eldönteni, hogy mit akar ezzel.

– Nem, egyáltalán nem volt rossz – bólogattam őszintén, merthogy a busz rázta a fejemet.

– Akkor beleírsz?

– Mibe? – bólogattam ez előbbinél is meggyőzőbben, kátyús részhez értünk ugyanis.

– Hát a következő könyvedbe – konkrétizált a Halápiné, mintha ez olyan kézenfekvő lenne.

– És az mire jó neked? – méltáztam félig neki, félig magamnak.

– Az ember mégiscsak belekerül az örökkévalóságba.

Kedves Halápiné Aranaka! Te, aki osztottál egy ideig velem az ágyban, te nem lehetsz ennyire naiv. (Hogy finoman fogalmazzak.) Az én könyveimmel legfeljebb azt éred el, hogy kurvának néznek, ha rád ismernek. Mint ahogy engem is érzéketlen tahónak néznek, és hétszentség, hogy rám ismernek, mert ki van írva a nevem. A halhatatlanság eléréséhez talán be kellene költöznöd az egyik valóság show-ba.

Mindezeket felsoroltam az Arankának, de ő a végállomáson is ragaszkodott hozzá, hogy bekerüljön egy könyvbe. Annyit azért nagy ravaszul kikötött, hogy „aztán ne-hogy felismerjenek ám”. (Akkor meg minek?- gondoltam akkoriban, de most már egyáltalán nem is gondolkozom semmin.) Legyen meg a te akaratod, Halápiné Aranka!

A fiatalabbak kedvéért el kell mondanom, hogy a '80-as évek elején kopasznak lenni, nem ugyanazt jelentette, mint manapság. Jelentette mindenekelőtt a szocialista eszme elárulását. (Hogy miért, azt ne kérdezzék, élő ember meg nem tudná mondani.) Jelentette továbbá azt, hogy valakinek teljesen elment az esze, esetleg idegösszeomlást kapott. Magyarán: nem volt divat egyáltalán. Jómagam mégis rákényszerültem, hogy tar fejjel éldegéljek egy darabig. A fodrász ugyanis először befestette, majd – ugyanazzal a lendülettel – be is bongyorította a hajam. (Nem kell őt ezért bántani, szegény csak azt hajtotta végre, amit megrendeltem tőle.) Lényeg, hogy a szőkének szánt hajam vöröses árnyalatot vett fel. Ugyanakkor a bongyorok is eresztettek a tartásból, égnek állt minden szál. De – komolyan mondom – mind a tízmillió hajam, külön irányt vett fel. Még édesanyám is azt mondta, hogy ezt nem lehet kibírni, hogy valakinek az egy szem gyermeke (akit pedig a szíve alatt hordozott) így nézzen ki. Túlestem a holtponton, kopaszra nyiratkoztam.

Meg voltam győződve róla, hogy ebben az állapotban nőzéről szó sem lehet. Akkoriban még fogalmam sem volt arról, hogy a nők egy része éppen azért szereti a kopasz pasikat, mert sok bennük a tesztoszteron. És pontosan ettől férfiasak. A Halápiné Arankának is csak megszőkásból szóltam be – „megdughatnálak?” – tényleges eredményt nem vártam. Eleinte nem is volt. De, ahogy nődögélt a hajam, lassacskán visszatért az önbizalmam is. Újólag feltettem tehát a kérdést az Arankának, de akkor ő már megbonyolította a dolgot. Azt mondta, hogy lefeküdni ugyan semmi pénzért nem fekszik le velem, de egy ebéd keretében szívesen elmagyarázza, hogy miért nem. Akkoriban még fogalmam sem volt arról, hogy a nők azért szeretik a közös étkezéseket, mert a barlangbéli sikeres vadászra – az Ádámra – emlékezteti őket. Azt azonban

tapasztalatból nagyon is tudtam, hogy ez az ebédes duma nem rossz jel. Ebből mindig ki szokott kerekedni valami disznóság. Vagy egy horribilis számla vagy egy kefézés.

A Halápiné Aranka ragaszkodott hozzá, hogy ebéd előtt kocsikázzunk egy keveset. A '80-as években ugyanolyan ritka volt egy húsz körüli srác autóval, mint az önkéntes kopaszság. Akkoriban még fogalmam sem volt arról, hogy a nők azért szeretik az autós pasikat, mert azok erőt, gazdagságot sugároznak. (Mondjuk, az én Skoda S 100 típusú gépjárművem nem annyira, de mégis.)

Autóval mentünk tehát ebédelni. Akkor az Aranka azt mondta, hogy semmiképpen nem fekszik le velem, mert nemrégiben ment férjhez. Igaz, a házassága nem valami jó, de az erkölcsi – mármint az Arankáé – nem engedik meg neki, hogy félrelépjen. Akkoriban még fogalmam sem volt róla, hogy a nők csak akkor hűségesek a férjeikhez, ha otthon megkapják a betevőt. A hormonok ugyanis – amint azt már többször megállapítottuk – előbb-utóbb legyőzik az erkölcsöket. Amint végeztünk az ebéddel, és annak megtárgyalásával, hogy a Halápiné miért nem fekszik le velem, elindultunk sétálni. Akkoriban még fogalmam sem volt arról, hogy a nők azért szeretnek sétálni a kiválasztott partnerükkel, mert közben fel tudják mérni az áldozat erejét (genetikailag).

Akkor a Halápiné azt javasolta, hogy menjünk be a közeli termálfürdőbe. Akkoriban még fogalmam sem volt róla, hogy a nők többet leselkednek az uszodában, mint a férfiak. És, hogy melegben jobban megjön a kedvük a dugáshoz. Bementünk tehát a fürdőbe. Az Aranka továbbra is magyarázta, hogy miért nem akar lefeküdni velem, de közben már a fürdőnadrágom madzagját igazgatta. Aztán magát a nadrágot. Végül azt, ami benne volt. A Halápiné Aranka akkor már remegett. Megmagyarázta viszont, hogy most már nem a dühtől remeg – mint elő-

ször, amikor olyan pofátlanul leszólítottam – hanem a vágytól.

Ebben a remegős állapotban hajtattam a barátom lakására, amit – előrelátón – kölcsönkértem aznapra, pedig csak egy ebédről volt szó. A tethelyen azonban csődöt mondtam. Az Aranka annyira felidegesedett ezen, hogy elkezdett kiabálni, elmondott mindenféle gaz csábítónak. Hiába mondtam neki, hogy akkor lennék igazi csábító, ha most nem mondtam volna csődöt. Hisz’ akkor konkrétan megcsálná a férjét, így meg csak álmodozik róla. Mindez nem nyugtatta meg. Addig-addig variált – nem részletezem – amíg aztán már nem mondtam csődöt. Akkoriban még fogalmam sem volt róla, hogy a nők nehezebben szánják rá magukat a hűtlenségre – egyáltalán: a dugásra – mint a férfiak. De akkor nagyon. Akkor már kikövetelik maguknak a járandóságukat. Különben mi értelme lenne az egésznek? A csőddel otthon is szembesülhetnek, úgyszólván naponta. Annyira sikerült a váltás – csődből gögbe – hogy a Halápiné Aranka több mint egy esztendőn át nagyon sokszor kihagyta az ebédet az ebédidőben. Jött hozzám a betevőért. Pedig eredetileg arról volt szó, hogy csak enni akar velem.

Évekig nem találkoztunk. Aztán egyszer megláttam őt egy áruházban. Odasiettem hozzá és felkértem, hogy folytassuk az ebédelgetést.

– Elváltam – mosolygott az Aranka – és most otthon is minden rendben van.

Ja! Akkor tényleg nincs esély, gondoltam egy kicsit szomorúan. Ennek jó sok éve, de – örömmel látom – hogy a Halápiné azóta is boldog. Mindenkinék így a legjobb.

*„A férfiak jobban szeretik a látványos
külsőt, mint az észet. Mert a legtöbb férfi
jobban lát, mint gondolkodik.”*

(Allan és Barbara Pease)

Második fejezet

Vágyom egy nő után

Nézzük csak!

Az alábbiakban megint egy hosszabb részletet olvashatnak Allan és Barbara Pease könyvéből. (Utána természetesen kidumálom.) Darab ideig hezitáltam rajta, hogy nem lesz-e sok. Mármost a idézgetésből. A szóban forgó részlet azonban annyira találó – minden sora tízes – hogy képtelen voltam kihagyni. Ha elolvassák, megértik, miért. Íme:

A férfiak és a gusztálás

A férfit a szemén, a nőt a fülén keresztül éri erősebb erotikus inger. Beidegződéseinek köszönhetően – ha akarja, ha nem – a férfi szemügyre veszi a nő alakját. Ezért vannak olyan nagy hatással rá az erotikus képek. A nők érzékszervei kifinomultabbak. Emiatt elsősorban kedves szavakat akarnak hallani. (1) Annyira fogékonyak az elbűvölő bókokra, hogy sok nő a szemét is lehunyja, amikor kedvese édes csacsiságokat sugdos a fülébe.

A szépségversenyeket, ahol a világ legszebb nőit választják meg, rengeteg férfi és nő nézi. De a televíziós felmérések szerint, mégis több férfi, mint nő kíváncsi rájuk. A férfiakat ugyanis jobban vonzza a nő alakja, és a versenyek jó alkalmat nyújtanak a szem legettetésére. A férfi szépségversenyek ezzel szemben szinte senkit sem vonzanak, és ritkán közvetít ilyesmit a tévé. Ennek az az oka, hogy sem a nők, sem a férfiak nem vonzódnak a passzív férfitesthez. (2) A férfi igazi vonzereje ugyanis a szerelmi képességeiben, és a fizikai bátorságában rejlik.

Amikor egy formás nő elsétál egy férfi mellett, a jó periférikus látással nem rendelkező férfi utána fordul, egészen megigézi a látvány. Nem pislog, nyálelválasztása megindul, és abba az állapotba kerül, amit a nők úgy neveznek: "csorog a nyála". Ha egy pár sétál az utcán, és a túloldalon feltűnik egy miniszoknyás tünemény, a nő – rövid távú perifériás látása segítségével – hamarabb felfigyel rá, mint a férfi. (3) Villámgyorsan összehasonlítja magát a lehetséges vetélytárssal, és általában negatív véleményt alkot önmagáról. Amikor a férfi végre meglátja a másik nőt, alapos leszúrást kap a gusztálásért. Ebben a helyzetben a nőben a következő két negatív gondolat fogalmazódik meg. Először is: tévesen azt hiszi, hogy a férfi inkább akar a másik nővel lenni, mint vele. Másodszer: rosszul képzei, hogy a másiknál fizikailag kevésbé vonzó. A férfiakat fizikailag a domborulatok, a láb hossza és a formák vonzzák. Bármilyen nőre felfigyel, akinek számára vonzó alakja és arányai vannak. Nem arról van tehát szó, hogy a férfi ott és azonnal ágyba bújna a másik nővel. Csupán arról, hogy a nő látványa emlékezteti rá, hogy férfi. És szerepe szerint meg kell találnia a törzs létszámának növelésére nyíló minden lehetőségeket. Hisz' végtére is, nem ismeri azt a másik nőt, és hosszú távú kapcsolatot ténylegesen nem fontolgathat vele. Hasonló a helyzet, amikor a férfi egy magazin középső, kinyitható oldalát nézegeti. (4) Amikor egy meztelen női test fényképét bámulja, nem az jár a fejében, hogy ez a nő tud-e főzni, kellemes-e az egyénisége, és jól zongorázik-e. A formáit, domborulatait, a fizikai megjelenését csodálja, semmi több. Annyi, mintha a boltban közszemlére tett szép sonkát csodálná. Szó sincs róla, hogy az egyes férfiaknál tapasztalható durva és közönséges fixírozást próbálnánk mentegetni, csak azt magyarázzuk, hogy amikor egy férfit más nők gusztálásán kapunk, ez nem azt jelenti,

hogy már nem szereti a partnerét. Egyszerűen csak a biológiai énje kerekedik felül egy kis időre.

(5) Mellesleg: a strandokon és az uszodákban végzett felmérések szerint nem is annyira a férfiak, mint inkább a nők bámészkodnak.

Mit tehet a férfi?

Az egyik legnagyobb bók, amit a férfi a nőjének mondhat, ha nem illetlenül, s kivált nem nyilvánosan gusztál egy másik nőt: „Igaz, hogy remek lába van, de lefogadom, hogy a humorérzéke meg sem közelíti a tiédet... Egyszerűen egy napon sem lehet említeni veled, drágám.”

Ha mások előtt, főként baráti társaságban így közelítjük meg a kérdést, az a férfi, akinek bátorsága van hozzá, biztos nem jár rosszul. A nő meg kell, hogy értse: a férfit biológia kényszer vezette arra, hogy más nők formáit, domborulatait bámulja és az nem jelent számára fenyegetést. A nő úgy segíthet a férfinak, ha ő figyel fel hamarabb a másik nőre, és megjegyzést tesz rá. Azt viszont a férfiaknak is be kell látniuk, hogy nincs az a nő, aki örülne az illetlen bámészkodásnak.

Amit hosszú távon szeretnénk

Az alábbi táblázatot több mint tizenötezer, tizenhét és hatvan közötti nő körében végzett felmérés alapján állították össze. Fontossági sorrendbe szedve mutatja, mit keresnek hosszú távon a nők a szexuális partnereikben. És hogy mit gondolnak ugyanerről a férfiak.

(6) Első táblázat:

Mit keresnek a nők?

1. egyéniséget
2. humorérzéklet,
3. érzékenységet,
4. okosságot,
5. jó testet.

Mit keresnek a nők a férfiak szerint?

1. egyéniséget,
2. jó testet,
3. humorérzéklet,
4. érzékenységet,
5. jóképűséget.

Annyi világosan kitűnik a fentiekből, hogy a férfiak elég közel járnak az igazsághoz. Elég pontosan meg tudják ítélni, hogy mit is keresnek bennük a nők. A férfiak a „jó testet” magas helyre tették, jóllehet a nők igényei között nem kapott ilyen kiemelkedő jelölést. A férfiak 15%-a vélte úgy, hogy a nők számára fontos a nagy méretű pénisz, a nőknek viszont csak két százaléka nyilatkozott úgy, hogy ez meghatározó. Néhány férfinak olyan erős meggyőződése, hogy a pénisz mérete sorsdöntő, hogy mostanában a szexboltokban pénisz hosszabbítót is lehet kapni.

Most pedig, lássuk, mit keresnek partnerükben hosszú távon a férfiak. És mit gondolnak ugyanerről a nők.

(7) Második táblázat:

Mit keresnek a férfiak?

1. egyéniséget,
2. szépséget,
3. okosságot,
4. humorérzéklet,
5. jó testet.

Mit keresnek a férfiak a nő szerint?

1. szépséget,
2. jó testet,
3. formás mellet,
4. jó feneket,
5. egyéniséget.

Láthatjuk, hogy a nők nincsenek annyira tisztában azokkal az ismérvekkel, amelyek szerint a férfiak a hosszú távú partnereiket kiválasztják. Ennek az az oka, hogy a nők a férfiak viselkedése alapján ítélnék. Vagyis aszerint, amit látnak és hallanak: a gusztálás, vagy éppen a vaskos viccek alapján. A nők azt gondolják, hogy a férfiak rövid távra is ugyanazon ismérvek alapján választanak, mint hosszú távra. Pedig ez nem igaz. A férfinak bőven elég egy futó kalandhoz a jó test, de a feleségétől már egyéniséget – lehetőleg színes egyéniséget – vár.

Eddig a könyvrészlet, most pedig visszaveszem a szót.

Heted hét megjegyzés (IV.)

1. „Annyira fogékonyak az elbűvölő bókokra, hogy sok nő még a szemét is lehunyja, amikor kedvese édes csacsiságokat sugdos a fülébe.”

Most (megint) írhatnám, hogy „na, ugye!”. (Nem írom, mert már így is elég nagyképűnek tartanak.) Az azonban egészen bizonyos, hogy a Nőt akarok! című – tudományosnak aligha nevezhető – elmélkedésemben szinte szóról szóra ugyanezeket írtam. Vagyis, hogy a nők imádják a bókokat. És korántsem csak akkor, ha azokat a kedvese sugdossa a fülébe. Mindig, minden szituációban. És úgyszólván mindegy, hogy ki mondja, és mikor. A bók megnyitja a titkárságok ajtóit. Kiemelt figyelmet lehet vele elérni a boltban, a szerelőműhely munkafelvételi irodájában. Egyszóval: csodafegyver. Még akkor is, ha a férfi nyilvánvaló hülyeségeket hord össze bók címén. Vagy látszólag méltatlanul, netán sértő módon bókol. Amikor egy nő panaszkodik a strandon, hogy „nem értem, miért kell ennyire bámulni”. Vagy sopánkodik, hogy „mit képzelsz, leszólsz az utcán!”, akkor voltaképpen dicsekszik. Hogy

miért van ez így, az kiderül majd a 3. pontból. Most legyen elég annyi, hogy ez a helyzet.

Tudományosan!

2. „A férfi igazi vonzereje szerelmi képességeiben, és fizikai bátorságában rejlik.”

Ne feledjük, ezt Allan és Barbara Pease annak kapcsán írta le, hogy a nők miért nem néznek férfi szépségversenyeket a tévében. Ez fontos, mert a fizikai bátorságot – a testi erőt – napjainkban helyettesítheti a szellemesség, a humorérzék, a gyengédség, meg ilyesmik. (Persze jobb, ha a pasi „kisportolt”). A szerelmi képességet azonban nem helyettesíti semmi. Hosszú távon legalábbis nem. Ha a nő havonta egyszer akar szeretkezni, akkor számára az a jó partner, aki ugyancsak havonta szánja rá magát a párnacsatára. Ha azonban naponta többször... Nem is folytatom. Lényeg, hogy a férfi szerelmi képességeinek meg kell felelnie az elvárásoknak, a szó szoros értelmében: kielégítőnek kell lennie. Mennyiségileg és minőségileg egyaránt. Így kellene lennie, de tudjuk, hogy nem mindig így van.

Nézzék el nekem, hogy megint magamat idézem, de körülbelül tizenöt éves lehettem, amikor először megfogalmaztam magamban, hogy „egy szexuálisan jól működő kapcsolat majdnem szétverhetetlen”. Csak majdnem, mert azért ivással, csapodársággal meg ilyesmikkel azért sikerülhet kiharcolni a szakítást. De még ezekkel sem könnyen.

De, igaz ennek a fordítottja is. A férfi kényszerű távolléte – katonaság, börtön, hosszú külföldi kiküldetés – tönkretesz bármilyen, amúgy tökéletesen működő szerelmet. Erre szokta mondani az én legendás híri barátom, a Pocak: „Mindig az győz, aki ott van.” (Nagyon logikus különben. Az ugyanis nem tudja jól megdugni a nőjét, aki nincs ott.)

3. „Villámgyorsan összehasonlítja magát a lehetséges vetélytárrsal, és általában negatív véleményt alkot önmagáról.” (Így tesznek a nők, miközben a férfiak egy másik nőt bámulnak.)

Íme, itt van a bók lebíráhatatlan erejének a magyarázata. A nők ugyanis állandóan hallani akarják – megerősítést várnak – hogy ők különbek a többinél. De legalább nem rosszabb nők. Ezért aztán a „te más vagy, mint a többi” kezdetű duma a világ leghatásosabb bókja. A férfiak is vetélkednek. Azért, hogy minél több utódot nemzzenek. A nők is vetélkednek, némileg más okból, de a harc közöttük is dúl. Ajaj, de mennyire! Menjünk vissza megint a barlangba.

Ádámék éppen egy háborúból jönnek vissza, feleannyian, mint ahányan elindultak. Minthogy a törzs női már a harc előtt is többen voltak, mint a férfiak, Ádámra most nagy hirtelen három Éva ellátása (etetése, védelmezése) és megtermékenyítése vár. Mind a három azt szeretné, ha Ádám neki adná a leghúsosabb falatokat, és őt dogná meg a legtöbbször. (Hogy biztosan legyen kis Ádám. Még hozzá neki, vagy neki is legyen.) Akaratlanul is megindul a vetélkedés. Hármójuk közül az lesz Ádám kedvence, aki a legkívánatosabb, a legfiatalabb, a legcsábítóbb. És persze – ugyanakkor – a legtisztábban tartja a barlangot, és a legbiztosabban őrzi a tüzet. A nők tehát folyton és akaratlanul is összehasonlítják magukat a másik nővel, és a kishitűség (a félelem, hogy Ádám a másikat választja) arra a megállapításra vezeti őket, hogy az ellenlábás jobb nő, mint ő. Persze akadnak lányok – legfeljebb 25 éves korig – akik meg vannak róla győződve, hogy ők mennyire ellenállhatatlanok. De ez az érzés hamar elmúlik. Egy-két megcsalás, aztán már annyi is. („A legjobb nőt is unja valaki.”)

Fentiekből mára két látványos valóság maradt. Az egyik: olyan munkahelyen, ahol sok nő dolgozik együtt, sok a veszekedés, az áskálódás is. A másik: az elhagyott nő – amikor már végképp’ nem tud mit felhozni a vetélytársával szemben – azt mondja (vagy inkább, felháborodottan kérdi): „az a kis cafka!?”. (Esze ágában sincs bevallani, hogy a másiknak jobb az alakja és/vagy nagyobbak a mellei. Egyáltalán: hogy jobb nő.)

4. „Amikor – a férfi – egy meztelen női test fényképét bámulja, nem az jár a fejében, hogy ez a nő vajon tud-e főzni, kellemes-e az egyénisége, és jól zongorázik-e.”

Nagyon így van! Megmondom konkrétan, hogy ilyenkor mi jár a férfiak fejében: „De megdugnám!” Ez jár benne, bármit mondanak is. Az idők változásával, ebben a tekintetben a nők is kezdenek felzárkózni. Egyre többen nézegetik a szép férfitesteket – akcióban! – és egyre többen álmodoznak arról, hogy ledönti őket a neves pornósztár. A nagy különbség abban van, hogy – hajlamaikból adódóan – a férfiak könnyebben szánják rá magukat arra, hogy meg is valósítsák az álmaikat. A nők is megteszik ezt – hiszen különben nem lenne kivel paráználkodnia a férfinak – csak nehezebben jutnak el a végrehajtásig. Ha otthon megkapják a betevőt, akkor szinte soha. Akárhogyan is, az ösztönök működnek. Ha valakinek azt mondja a párja: „soha eszembe se’ jutott, hogy megcsaljalak”, az egyszerűen nem mond igazat. Mondom, más kérdés, hogy ténylegesen ki teszi meg és ki nem. Akarva-akaratlan felmerül ugyanis a kérdés, hogy megéri-e. A bujkálás kellemetlenségei, a lebukás következményei, és így tovább, meggátolhatják az embert abban, hogy a tettek mezejére lépjen. Ha azonban nem lenne semmi következménye, még a mostaninál is többen csálnák meg a

partnerüket. A különbség talán csak annyi, hogy a férfiak gyakrabban, a nők ritkábban. Mindenesetre a gondolat ott van az eszük ágában.

„Eszem ágában sincs...” Dehogynem.

5. „Mellesleg: a strandokon és az uszodákban végzett felmérések szerint nem is annyira a férfiak, mint inkább a nők báméskodnak.”

Mínthogy az egész életemet uszodákban és strandokon töltöttem, tanúsíthatom, hogy ez igaz. A nők azonban sokkal ügyesebben csinálják. Merthogy a fejüket nem kell elfordítani ahhoz, hogy utánanézzenek egy izmos pasinak. Jobb a közeli periférikus látásuk. A nőknek más az indítékuk is. Azért báméskodnak, mert elsősorban tényleg a szépséget keresik. („Jó ránézni.”) A szexualitás, vagy pláne, a „de jó lenne, ha megdugna” érzése esetükben csak másodlagos. (De azért létezik!)

Aztán meg. A nők nem csak magukat hasonlítják össze más nőkkel, hanem a partnerüket is más férfiakkal. Nagy boldogság a számukra, ha ebből az összehasonlításból az imádott partner gyakran kerül ki győztesen. Persze az sem tragédia, ha nem. A legfontosabb ugyanis, hogy egy férfi biztonságot és kielégülést nyújtson a nőnek. Hogy szép-e vagy sem, az nem különösebben érdekes.

6. Első táblázat. (Mit keresnek hosszú távon a partnereikben a nők, és mit gondolnak ugyanerről a férfiak?)

Mit keresnek a nők?

1. egyéniséget,
2. humorérzéklet,
3. érzékenységet,
4. okosságot,

Mit keresnek a nők, a férfiak szerint?

1. egyéniséget,
2. jó testet,
3. humorérzéklet,
4. érzékenységet,

5. jó testet.

5. jóképűséget.

A legérdekesebb talán az, hogy a férfiak azt hiszik: a nők sokat adnak a külsőségekre. Pedig a nők listáján a jó test csak az ötödik, a jóképűség pedig egyáltalán nem is szerepel. („Ha egy férfi csak egy fokkal szebb az ördög-nél...”) Nem véletlen az egyéniség vezető helye sem. Szerintem két oka van. A első: ez elég homályos fogalom, mindenki azt ért alatta, amit akar. A „durva” is egy egyéniség, meg a „jólelkű” is. A „zsugori” is az, és a „nagyvonalú” is. Lényegében mindenkinek van egyénisége, úgyhogy helyesebb lenne talán úgy fogalmazni, hogy „erős egyéniség” és/vagy „különleges egyéniség”. A másik ok: tényleg fontos, hogy a partner „más legyen, mint a többi”. Azaz, legyen karakteres egyénisége. Mert ez jó esélyt kínál arra, hogy a férfi – a társ – valamiben kiemelkedő teljesítményre (lesz) képes. Következésképpen kiemelkedő társadalmi rangot vív ki magának. És/vagy jó az ágyban.

A férfiaknál az erős egyéniség nem más, mint a testben keringő tesztoszteron hormon átlagosnál magasabb szintje. Ez pedig egy nő számára nagyon vonzó tud lenni.

Fontos emlékeztetni rá, hogy itt a hosszú távú kapcsolatokról van szó. Rövid távon ugyanis nyilván sokkal fontosabb szerep jut, mondjuk a jó testnek vagy éppen a jóképűségnek, mint az a fenti táblázatból kikövetkeztethető volna. Azt már csak mellékesen jegyzem meg, hogy minden hosszú távú kapcsolat rövid távon kezdődik. Mégsem árt tehát, ha az ember eljár a edzőterembe...

7. Második táblázat. (Mit keresnek hosszú távon a partnereikben a férfiak, és mit gondolnak ugyanerről a nők?)

Mit keresnek a férfiak?	Mit keresnek a férfiak, a nők szerint?
1. egyéniséget,	1. szépséget,
2. szépséget,	2. jó testet,
3. okosságot,	3. formás mellett,
4. humorérzéklet,	4. jó feneket,
5. jó testet.	5. egyéniséget.

Bármilyen meglepően hangzik is, a két táblázat azt bizonyítja, hogy a férfiak jobban ismerik a nők elvárásait, mint viszont. („Ki hitte vóna?” Mindig az a duma megy, hogy a női lélek kiismerhetetlen. Lehet, hogy nem is annyira?) A nők szerint a férfiak majdnem kizárólag a külső alapján válogatnak. Szépség, jó test, formás mell és jó fenék. Összekeverik a jó nők nézegetését a magazinokban a házassággal. A dugást az együttéléssel. A nők azt is elfelejtik, hogy bármennyire jó is a feneke valakinek, bármilyen jók is a mellei, egy idő után meg lehet unni. Ezért keresnek a férfiak (is) inkább egyéniséget. Különleges egyéniséget. Olyant, aki változatosságot nyújt. A jó test csak akkor ér valamit, ha kielégíti a férfi változatosság iránti igényét, ha abban valódi egyéniség lakozik. Ha új meg új variációkban jelenik meg. (Lásd még: szeretkezési pózok változtatása és izgató alsóneműk.)

Hosszan akartam elmélkedni azon, hogy mindkét táblázaton fontos helyet foglal el a humorérzék. Aztán rájöttem, hogy ezen nincs mit magyarázni.

Ami ezen a világon zajlik, azt tényleg csak röhögve lehet kibírni!

Csak nyugi!

Képzelnének el egy fiatalembert, akinek a haja fekete. Fekete volt mindig is, már úgy született. Aztán, egyszer

csak, jön valaki, és azt mondja neki, hogy „te, Géza, a te hajad fekete”. Hát persze, hogy fekete, vonja meg a vállát a barátunk.

– De mi úgy gondoltuk – mondják a mi Gézánknak – hogy mostantól te legyél inkább szőke. Növessz szőke haját!

Hősünk persze nem érti – hisz’ tudja, hogy képtelen megparancsolni a hajának, hogy szőküljön be – de addig-addig magyarázzák neki, hogy gondolkodóba esik. Aztán befesteti szőkére a haját, de megint fekete lesz, amint újrano. Két variáció van. A Géza élete végéig festegeti a haját, mert azt mondták neki. Vagy elküldi a szőke haj pártfogóit melegebb éghajlatra.

Képzelnék el egy fiatal lányt, aki egy kissé molett, és rövidke a lábai. Egy szép napon közlik vele, hogy jó lenne, ha megjavítaná a magasugrás világcsúcsát, mert különben senkinek sem hívják. A lány elkezd fogyózni, megpróbálja még a lábait is megnyújtani, de egy méternél magasabbra az istennek se sikerül neki felugrani.

Kérdezem én: eszébe jutna-e bárkinek is olyasmit kérni egy nőtől vagy egy férfitől, amire genetikailag amúgy nem képes? Ugye, hogy nem. Márpedig a szerelemben állandóan olyasmiket követelünk a partnereinktől, amire egyszerűen nem képes, mert nem olyanak született. Ebből vita szokott kerekedni. Olyasmi, mintha azt ordibálnánk: „A rohadt életbe, Géza! Képtelen vagyok megérteni, hogy miért nem növesztess végre szőke haját!? Amikor pedig ezerszer megmondtam.” Áldatlan és végeláthatatlan viták, olyanok, amelyekben az érintettek már előre fújják a másik érveit, annyiszor hallották. És újra, és újra nekikezdünk.

Jobb lenne talán, ha nem meggyőzni, hanem megérteni akarnánk egymást.

Például azt, hogy a férfiaknak is szükségük van a szerelemre, de azt csak a szexen keresztül, a szex által érhetik el. Vagy például azt, hogy a nők számára a szex csak egy része a szerelemnek. Ugyanolyan fontos, mint a meghitt simogatás vagy a beszélgetés.

Egyszerűen el kell fogadnunk a másikat, mert megváltoztatni úgysem tudjuk. És tanulni kell. A férfiaknak türelmet és gyengédséget. Vagy éppen az előjáték, a csikló vagy a mellek szerepének fontosságát. Hogy egy szál virággal „hegyeket lehet megmozgatni”. Ilyesmiket. Azt, hogy miképpen tehetjük boldoggá a párunkat. Merthogy akkor mi magunk is boldogságot kapunk cserébe.

A nőknek meg kell tanulniuk néha hallgatni. El kell fogadniuk, hogy a férfi olykor „csak úgy lerohanja”. Aztán – amikor úgy adódik – össze kell bújni, fogni egymás kezét, és elmagyarázni a kedvesnek, hogy milyen jó is az, amikor egy órán át csak cirógatja. Vagy csak beszél hozzá kedvesen.

Először meg kell tanulni a másik nyelvén. Aztán adni. Melegséget, szeretetet.

É sakkor majd kapunk is. Ugyanezeket.

„Erről ennyit bírok mondani.”

(Micimackó)

Harmadik fejezet

Ásó, kapa (Esetleg nagyharang)

Nász, induló (Azaz: bevezetés.)

Sajnos, semmi jót nem ígérhetek a továbbiakra nézvést. Mégpedig azért nem, mert innentől még az eddigiéknél is zavarosabb lesz a helyzet. Ebből fakadóan pedig az iromány is. Akik eddig tudtak követni, most esetleg azok is elbizonytalanodnak. Nem azért, mert csökkent volna a szellemi kapacitásuk. Hanem azért, mert én is kezdek belegabalyodni a mondandómba.

A házasság ugyanis a modern emberi társadalom egyértelműen legbonyolultabb intézménye.

Nézzük, milyen elvárásoknak kell(ene) megfelelnie. (Csak néhány példa.) Legyen – egyben és egyidejűleg – kupleráj és apácázárda. Kisdédóvó és szexklub. Iskola és – fülledt erotikával teli – nászágy. Kifőzde és kórház. Ezek a jobb esetek. Ha egy kicsit elromlanak a viszonyok, a házasság legyen – egyben és egyidejűleg – detoxikáló és meleg családi fészek. Zárt osztály és birkózóterem. Bevásárló automata és pénzverde. Mindez elvárható egy helyelközzel normálisnak mondható házasságtól. Persze, hogy alig látunk ilyet. Ezért is tettem a fejezetcímbe zárójelbe a nagyharangot. Azzal ugyanis nem lehet hatékony közelharcot vívni. Sem a házastárssal, sem pedig a gyerekekkel.

Láttuk már, hogy milyen eredendő különbségek vannak férfiak és nők között. Ehhez jönnek még a fentebb vázolt ellentmondásos elvárások, nem csoda tehát, hogy a házasság – mint említettem volt – az emberiség legnagyobb kalandjai közé tartozik. Azt hiszik, bárkit is visszariasztanak a baljós előjelek vagy a rossz példák? Egy csudát!

Bár a válások száma szaporodik, a házassági hajlandóság mit sem csökkent az utóbbi évtizedekben. Felmérések szerint a mai kamaszok is társas kapcsolatban – legalább élettársi viszonyban – képzelik el a jövőjüket. (Talán, mert jobbat nem tudnak kitalálni.) Mindenesetre a lányok 90, a fiúk 80 százaléka mondja azt ma is, hogy férjhez akar menni, illetve meg akar nőszülni. Vajon, mi lehet ennek az oka? Mit várunk a házasságtól?

Az már kiderült, hogy Ádámék korában a törzsfőnöknek – az akkori államnak – miért volt szüksége a családra: hogy egymást segítsék, és ne háborgassák a bajaikkal a hatalmat. Ehhez jött néhány ezer évvel ezelőtt a zsidó-keresztény kultúra elvárása: a vallási toborzás. Két felnőtt embert rá akartak venni (általában sikerrel), hogy utódait az isten elvárásai szerint – az isten szerelmére! – neveljék fel. (Persze, a mindenkori istenség gyakorlatias parancsai gyanúsan egybecsengtek az állam elvárásaival, de ezt most ne feszegezzük.) Lényeg a lényeg: a házasság ez idő szerint kiirthatatlan intézménynek látszik. Ellentmondva a biológiai törvényszerűségeknek és a józan észnek.

És ismét csak fel kell tennünk a kérdést: mi lehet ennek az oka?

A nők esetében még viszonylag egyértelműnek látszik a helyzet. A házassággal a férfi kinyilatkoztatja, hogy különlegesnek, hogy kiválasztottnak és kiválasztandónak tartja a jövődöbelijét. Ez az érzés – a kiválasztottság érzése – pedig olyan testi-lelki folyamatokat indít el a nőben, amely valóban csodákra képes. És érthetővé teszi, hogy miért ragaszkodik a nők többsége még akkor is a házassághoz, amikor amúgy már évek – esetleg évtizedek – óta együtt él egy férfival. Hogy messzebb ne menjek: a „szerelek” és az „igen” szavak kimondása után a nők orgazmusainak száma jelentősen megnövekszik. (Nem az újjamból szoptam, ez is kutatási eredmény.) Legékeőbb

bizonyítéka ez annak (is), hogy a nők mennyire képtelenek elválasztani a szexet a szerelemtől.

Hogy mit akarnak a férfiak, mit várnak egy házasságtól? Ezt már nehezebb meghatározni. (Nem is igen próbáljuk meg.) Legtöbbünknek ugyanis valami ködös elképzelése van az egészről: gyerekek, tiszta ruha, meleg otthon, főtt étel, ilyesmik. A legtöbb férfi az anyja és egy házicseléd keverékét szeretné feleségnek. Kiegészítve természetesen egy szakképzett gésa szerelmi ügyességével.

A nők ugyanakkor és mindenekelőtt hűséget várnak el a férjeiktől. Ez a biztosítéka ugyanis annak, hogy az utódok nyugodt körülmények – ha vannak ilyenek – között nőhessenek fel. Aztán – ahogy haladunk előre az időben – a feleségek is belátóbbak. Harminc alatt még a felük azt mondja, hogy azonnal kirúgná a férjét, ha hűtlenségen kapná. Ugyanez az arány a negyvenesek között már csak egyharmad, a hatvanasok között pedig mindössze egytized. Tehát: hatvanéves korban csak minden tizedik nő mondja azt, hogy fel is út, le is út, ha nem vagy hűséges. (Más kérdés, hogy még a fentebb említetteknel is kevesebben teszik meg ténylegesen az általuk megfelelőnek vélt lépést, a szakítást. Hogy miért, arra most nincs idő kitérni.)

A tapasztalatok és a megfelelő hormonok csökkenése szervezetben. Ez az oka annak, hogy az idősebb nők elnézőbbek. Kezdi megérteni – kénytelenek – hogy olyasmit várnak el a férjeiktől, aminek a legtöbb férfi nem tud – vagy eleve nem is akar – megfelelni. Partnernek ugyanis széles vállú, izmos, a szó legszorosabb értelmében férfias férfiakat választanak maguknak. Sajnálatos módon, éppen ezek a „hímek” a legkapósabbak a vetélytársnők körében is, hisz’ ők is egészséges génállományú utódokat szeretnének. A legtöbb nő arról álmodozik, hogy férje jóképű, gazdag, okos. Hogy amúgy döglenek érte a nők,

de a férfi csakis őt választja, magyarul: minden jó tulajdonsága mellett – vagy ellenére – hűséges. Lássuk be: ez majdnem a csodával határos elvárás.

Ahogy telnek-múlnak az évek, úgy csökken a szexuális hűség iránti igény, és felváltja az általános hűség elvárása. (Merthogy ez utóbbi a fontosabb.) A férfi – a férj – legyen ott és álljon helyt a bajban. Lehessen számítani rá, amikor nehéz idők járnak. A szerelem és a szexuális vonzalom idővel átalakul – jó esetben – szeretetté és megbecsüléssé. Ez annyira közhelyes, hogy szinte szégyellem leírni. Csak az okokat próbáltam meg összegezni. Ráadásul, nem is biztos, hogy igazam van.

Az azonban egészen biztos, hogy a házasság csak eleinte épül a szexuális vonzalomra, legfeljebb évekig képes összetartani a párokat. Ennek ellenére a jó házasság alapja mégis a jó dugás. Tudniillik, anélkül nem is kezdődne el a kapcsolat, nem alakulhatna ki a szerelem. (A férfiban semmi esetre sem.) Következésképpen, a szerelem nem alakulhatna át szeretetté.

Felvilágosultabb – és egymáshoz őszinte – párok ezért próbálják meg (még hozzá elképesztően sokan) úgymond felfrissíteni a szexuális életüket. Anélkül, hogy elválnának. Üssenek csak fel nyugodtan egy társkereső magazint a „Párok, házaspárok” rovatnál. Hosszú oldalakon át olvashatják a vonatkozó hirdetéseket. Nem kis bátorság kell ám egy ilyen tartalmú szöveg nyilvánosságra hozatalához. Először is: be kell vallanunk önmagunknak, hogy a társsal már nem az igazi az ágyban. Másodsor: be kell vallani a másiknak. Az meg kell, hogy értse, el kell, hogy fogadja. Egyszerűen benne kell, hogy legyen a dologban. Egyáltalán nem állítom, hogy ez az egyetlen megoldás. Sőt, még csak azt sem mondom, hogy követendő példa. Azt viszont igenis állítom, hogy – ha már úgy alakult – akkor jobb, mint a megcsalás, a félredugás.

Nem elmélkedek tovább. Szorítkozzunk a tényekre. A partnerkereső hirdetések legalább egyharmadát olyan párok adják fel, akik amúgy boldogok egymással, eszük ágában sincs elválni. Most pedig idézek néhányat a válaszból. (A könyv címe: LEVÉLTITKOK, avagy rejtett vágyaink.) Íme.

Kedves „húszéves”!

40 éves 170/75 és 180/77-es házaspár vagyunk, vagyis mostanában inkább csak jó barátok szexuális téren. Az évek folyamán sajnos egy kissé megszokottá vált a nemi életünk. Egymással már mindent kipróbáltunk, de rájöttünk, hogy nagyon nagy szükségünk van egy kis segítségre. Ez a segítség lennél te! Szeretnénk, ha adnál egy randevút, és akkor fehéren-feketén kiderülne minden. A feleségem egy kicsit vonzódik a leszbikus nőkhöz, bár ő maga nem az (?), legalábbis még nem próbálta ki. Minden formáját szeretjük a szexnek, kérjük, jelentkezz, nem bánod meg. Részemről nagyon szeretem a szexis fehéreműket, remélem te is így vagy vele, mert én egy szép mellel, ami szép melltartóban van, órákig el tudok játszani.

Kedves Hirdető!

Már régóta szeretném valami különleges dologgal meglepni a barátomat. Bár nem nagyon beszél róla, látom, hogy amikor a pornófilmeket nézzük, nagyon tetszik neki a két nő egy férfi felállás. Titokban én is sokszor gondolkodtam már azon, hogy milyen lehet egy nővel? Úgy érzem, itt az alkalom, ha te is úgy akarsz. Magunkról csak annyit: 34 és 38 éves átlagos pár vagyunk, tizennégy éve házасok. Egy kicsit már belefásultunk a szexbe, pedig

mind a ketten nagyon szeretjük minden formáját. Arra gondoltam, hogy a barátomat és magamat is meglephetném a születésnapjára – veled! Kérlek, mielőbb jelentkezz, már el is képzeltem, amint egyszerre nyalom a barátom farkát és a te puncidat.

Kedves „csinos lány”!

Nagyon megörültünk a hirdetésednek, mert már megbeszéltük a feleségemmel, hogy fel akarjuk frissíteni a házáséletünket. Először arra gondoltam, hogy kipróbáljuk a párcserés szexet, de – legnagyobb meglepetésemre – a feleségem azt mondta, hogy inkább egy harmadikat szerezzek neki. Egy nőt, mert azt is szeretné kipróbálni! Negyvenes pár vagyunk, de a korunk ne riasszon el, mindketten nagyon fiatalosak és sportosak vagyunk, a feleségem után megfordulnak az utcán a fiatal férfiak is. Imádjuk a szex minden formáját, de egymással sajnos már nem az igazi. Pedig amúgy szeretjük egymást. Talán te segíthetnél egy kicsit megújítani a kapcsolatunkat. Kérlek, küldjél fotót, mi is küldünk.

Kedves „egymást szerető pár”!

Azért gondoltuk, hogy válaszolunk a hirdetésedekre, mert mi is úgy vagyunk, mint ti. Szeretjük egymást, de a szex terén már nem vagyunk a régiiek. (Különösen a férjem, de ennek biztosan én is oka vagyok, én sem kívánom már vele annyira szexet, mint régen.) Őszintén megbeszéltük a problémát, és be is vallottam a férjemnek, hogy szívesen kipróbálnám több mint tíz év után mással is. Ő beleegyezett, sőt, örült neki. Azért kérlek benneteket, hogy jelentkeztek, mert először kipróbálhatnánk külön-külön, aztán – ha jó – akkor akár négyesben is. Nem

tudom, hogy ti hogy vagytok velem, de én el tudom képzelni, hogy egymás előtt vagy együtt csináljuk.

Kedves „fiatalos pár”!

Egy kicsit megkésve válaszolok, de ez azért van, mert meg kellett beszélnem a feleségemmel. Sokáig azt hittem, hogy ez csak a mi problémánk, de most már látom, hogy sokan vannak vele így. Mi is régóta boldog házasságban élünk, de hiányzik, nekem is és a feleségemnek is, a változatosság. Ezt eddig nem mertük bevallani egymásnak, mert nem akartuk megbántani egymást. Most viszont kiderült, hogy a feleségem is ugyanígy érez, csak nem merete megmondani. Jó lenne, ha tudnánk találkozni, mert akkor személyesen is megbeszélhetnénk, hogy ti hogyan képzelitek. Mi nyitottak vagyunk minden iránt, ami jó, a feleségem a nagyfarkú férfiakat, én pedig a nagymellű nőket szeretem. Ha ilyenek vagytok, akkor biztosan nem fogunk csalódni egymásban. Szó lehet esetleg női biszexről is, de ezt majd meglátjuk. Nagyon várjuk a találkozást, már a gondolat is felizgat bennünket. Írjatok hamar, ha lehet, fotóval, amit – természetesen – mi is küldünk.

És így tovább. Hosszú, hosszú oldalakon át. Még egyszer: senkit nem akarok buzdítani semmire. Csak mondom, mi a helyzet. És nem csak én mondom. Hanem a szakemberek is! Megbeszéltük ugyebár – már az elején – hogy nem hagyatkozhatom pusztán a saját véleményemre. Egyrészt, mert nem hisznek nekem. Másrészt pedig: nem is biztos, hogy igazam van. Hallgassuk hát ismét a valódi, tudományos hozzáértőket. (Még mielőtt megint engem baltáznának le a magukat mániákusan boldognak hazudó széplelkek.) Egy rövid, de annál velősebb írás az [origo] című internetes újságból. (Megjegyzés: lesz még további

három ilyen írás, mindegyik az [origo]-ról származik. Vagy, ha úgy tetszik, onnan loptam. Természetesen, amint odaérünk, jelölni fogom. Ez fontos. Részben azért, mert a forrás megjelölése nélkül idézni legalábbis pofátlanság. Részben pedig azért, hogy lássák: ezeket az elméleteket nem én találok ki. Tudom, ezt már említettem. Mégsem árt újra és újra leszögezni: ha valami gondjuk van, ne engem birizgáljanak érte.

Szóval, az első írás.

A lelki közelség a szex elrontója lehet

Amint lelkileg közel kerültünk párunkhoz, mert ismerjük már egy jó ideje, a fantázia átadja helyét a realitásoknak – vallják sokan – ami, bár kissé ellentmondásos, sok esetben zavarttá és félnékké tesz a szexben. A jó szex nem lesz automatikusan életünk része, az izgalmakért dolgozni kell.

A helyzet az, hogy én és a párom már túlon túl régen ismerjük egymást – hangzik el sokak szájából. Aranyos, segítjük egymást az élet minden területén, megosztjuk a mindennapi teendőket, csak vele szeretem megbeszélni a gondjaimat. A szex azonban leszűkült a hálószobai ágyra, a vasárnap reggelekre, akkor is bizonytalan gyakorisággal.

A pszichológusok szerint nagyon sok boldog párkapcsolatban élő, egymást megbecsülő pár fejezi ki egymás iránti szeretetét minden egyéb területen, csak éppen a szex lesz egyre ritkább vendégük. A leggyakoribb ez a harmincas párok esetében, ugyanis ezek a legelfoglaltabb éveink. A munkahelyen már előrehaladottabb, tehát felelősségteljesebb beosztásban vagyunk. Szüleink idősebb-

bek, emiatt nagyobb figyelmet igényelnek. Rengeteg nehézz helyzet tanúi vagyunk a környezetünkben (válások, válságok). Esetleg gyerekeink vannak, és minden anya tudja, hogy ez milyen következménnyel jár a szexualitására. Megecsik, hogy több figyelmet szentelünk az egészséges életmódnak – vagy más hobbinak – és annak, hogy nagyszerű étkeket varázsoljunk az ebédlő asztalára. A szerető kivész belőlünk, vagy elhanyagoltttá válik. Ez az egyik ok.

A másik, leglényegesebb dolog azonban az, hogy a hosszú együtt töltött évek alatt túlon túl megismertük egymást ahhoz, hogy eljuttassuk a szexre éhes, forrongó szexualitástól kiobbanni akaró szeretőt anélkül, hogy ne kacagnánk el magunkat. A vad, buja, játékos szex bizonyos mértékig a fantáziától függ. Csakhogy minél többször főzünk vacsorát együtt, minél többször megyünk együtt bevásárolni és használjuk közösen a fürdőszobát, annál közelebb kerülünk egymáshoz. Következésképpen egyre nehezebb megtalálnunk magunkban a vad, buja idegent. Ironikus, de így van: az egyenlőség a szexben és az igazi érzelmi közelség, gyakran a fantáziadús szex ellenségei lehetnek.

Amikor egy olyan párkapcsolatban élünk – amilyenre mindannyian vágyunk – ahol egymás legjobb barátai, társai és hálótársai vagyunk, a játékos valahogyan elmúlni látszik. Már nem vagyunk állandóan kiéhezve a többre (több együtt töltött időre, több odaadásra, több elkötelezettségre), ezáltal a szex, mint a kapcsolat mozgató ereje, semlegesítve lesz. A lelki intimitás, az „egy csapat vagyunk” érzése – a sors fintoraként – mind lagymatag szexuális energiát eredményeznek. Amikor házasságot kötünk vagy tartós párkapcsolatba lépünk, valahol üzletet kötünk. A modern, egyenlőségen alapuló párkapcsolat üzletét. Ez azonban megnehezíti a férfi dolgát például abban, hogy a

szexuális erőtlől hajtva ráparancsoljon asszonyára: Dólj az asztalra! Most!

Kínosan és kicsit természetellenesen hatna. A kialakult gyakorlatba, a szexuális megszokások közé beilleszteni új és új elemeket ijesztőnek tűnik a megszégyenüléstől való félelem miatt. Amikor két ember kedvesen, de összeszokottan szereti egymást, nehéz vad fokozatra kapcsolni az ágyban.

Szakemberek szerint a legjobb, ha nem hagyjuk idáig fajulni a dolgokat. A kapcsolat elejétől oda kell figyelnünk arra, hogy a szex ne váljon rutinná, unalmassá és kínosan rendszeressé. Ha azonban már kialakult a fenti helyzet, akkor legalább az egyik félnek meg kell törnie a jeget, és kezdeményeznie kell a változtatást. Fel kell fedeznie önmagában az elveszett, szenvedélyes szeretőt. Újra kell éleszteni a lángot. Ehhez pedig nagyon oda kell figyelnie a párjára. Úgy figyeljünk oda a másikra, hogy az felkeltse az ő figyelmét is irántunk. Felejtsük el a tévé közös bámulását, egymással szemben ülve étkezzünk, és ne az étel miatt legyünk ott, hanem egymás társasága miatt. Próbáljuk kitalálni, mi játszódik le a másikban, mit forgat a fejében. A legfontosabb pedig az, hogy ne azért szeretkezzünk, mert akkor éppen időnk van, és mert este van és kevés a ruha rajtunk.

Akkor szeretkezzünk, amikor feltámad bennünk a vágy.

Azt szokta mondani erre az én barátom, a Cseles Csávó, hogy: „Amikor a feleségem a közepén nyomja meg a fogkrémes tubust, meg tudnám ölni. Márpedig ez nem tesz jót a férfiasságomnak.”

Mire a Cselesné Gizi meg azt szokta mondani: „Az én libidóm se’ veri az eget, amikor a bűdös zoknijaidat, meg a csoki csíkos alsógatyáidat mosom.”

Erről szól a fenti írás, csak sokkal bonyodalmasabban. (Ezt nevezik szakszerűségnek.)

A kalandor nem kímél (De őt sem kímélik)

Még jó, hogy eszembe jutott a Cseles Csávó, mert pont ideillik az ő esete. Át is adom én most őnéki a szót, némi-
leg megjegyezve kettőt:

1. Az Adriano Cseles Csávó beszámolója is legalább olyan fontos ebben a megunásos szexuálpszicho-izében, mint a szakértőké, azzal a meghagyással, hogy konkrét tényeken alapszik az ő elmélete.

2. Minthogy az érintett a történetek óta nagyon-nagyon fontos pártember lett – gondolhatják: a családügyek a szakterülete – muszáj vagyok némely ponton alaposan megváltoztatni a mondandóját. De csak azért, nehogy véletlenül ráismerjen valaki. Különbén minden szó úgy igaz, ahogyan itt most következik. A veleje, az tényállás.

Következzék tehát Adriano Cseles Csávó beszámolója.

Az nekem meg sem fordult a fejemben, hogy hűséges legyek. Nemhogy a feleségemhez, de akárkihez is. Még azt sem mondhatom, hogy szűkében lettem volna a nőknek, ha a te könyvedet veszem alapul, azt mondhatom: bizonyára jó a génállományom. Merthogy sok nő hagyta, hogy megtermékenyítsem. Legalábbis az ahhoz elengedhetetlenül szükséges aktust hagyták magukon elvégezni. Egy idő után még így is untam a dolgot. A szeretőimet is. Akkor jutott eszembe, hogy ad egy: hirdetési újságokon keresztül fogok újabb nőket magamnak. Ad kettő: eljáró kurvákhöz is. Mindkettőt hobbi jelleggel, kíváncsiságból és a változatosság kedvéért.

A hirdetésekben az volt a jó, hogy már a böngészésük is felizgatta a fantáziámat. Volt, hogy egész napokat azzal töltöttem, hogy kiválogattam a szóba jöhető nőket, különböző csoportokba raktam őket. Például aszerint, hogy az országon belül hol laktak, vagy aszerint, hogy mekkora mellük volt. Legalábbis, hogy mekkorát hazudtak maguknak. Volt olyan is, hogy megvettem egy szexújságot és minden egyes hirdetésre válaszoltam, kivéve persze a melegeket. Nem mintha bajom lenne velük, csak nem az én műfajom. Nagyon szerettem ezekkel a válaszolatásokkal foglalkozni, egész nap állt tőle a farkam. Annak volt aztán szerencséje, akit éppen az irogatás után vettem kezelésbe.

Minthogy nagyüzemben ment a hirdetések feldolgozása, muszáj volt valami rendszert belevinni. A munkahelyemen nyitattam postafiókot, csináltattam magamról vagy százötven képet, és kidolgoztam néhány formanyomtatványt is. Egy idő után már tudtam, hogy melyik jelentkezőnek melyik választ küldöm. A „C” jelű volt például a középkorú magányos nőké, az „F” meg azt hiszem a házaspároké. Egy idő után bővítettem a tevékenységi kört, én magam is adtam fel hirdetéseket. Azt vettem észre, hogy a legnagyobb sikerem akkor volt – akkor jött a legtöbb válasz – ha a farkam és/vagy az autóm kivételes méreteire hivatkoztam. Mindent egybevetve, nagyon izgalmas volt az egész. Képzeld el, hogy levelezel – esetleg telefonon beszélsz – egy nővel, aztán meg várod, hogy percekben belül megkeföld. Amikor, teszem azt, már a lépcsőházban jársz.

Felnőtt férfi létemre kiszáradt a szám, olyan izgatottan vártam a fejleményeket, mint egy kiskamasz az első randevúján. De, ugyanígy voltam a kurvákkal is. Hiába magyaráztam magamnak, hogy pénzért csinálják, és teljesen mindegy nekik, hogyan nézek ki, azért én nekik is tetszeni akartam. Erről bővebben majd később.

Namármost. Természetesen a rengeteg befektetett energia meghozta a gyümölcsét. Sajnos, nem vezettem naplót, de körülbelül ötven vagy hatvan hirdetéses randevút bonyolítottam le. Ebből kábé húszat nevezhetek kifejezetten sikeresnek. Ez nem tudom, hogy jó aránynak számít-e, nem ismerem a nemzetközi statisztikákat. Én mindenesetre elégedett voltam az eredménnyel, nem is beszélve a vadászat gyönyöréről, de ezt már mondtam.

Pedig nem valami jól kezdődött. Az első találkára egy olyan kövér kalauznő jött el, hogy a szó szoros értelmében úgy kellett megkeresni rajta a különböző lyukakat. Ez még nem is lett volna baj, de volt neki egy kis bajusza is, úgyhogy már majdnem azon voltam, hogy fel is adom ezt a mókát. Inkább a bélyegekkel kezdek foglalkozni. A rengeteg levélhez úgyis sok kellett belőlük. Szerencsére nem tettem, mert másodszorra már bejött. Választ kaptam egy telt idomú, ifjú hölgytől. Felhívtam a mellékelt telefonszámot és elkezdtem valami távoli időpontra egyezkedni vele. Mire azt kérdezte, hogy akkor most dugni akarok-e vagy sem. Mert, ha igen, akkor még ma – sőt, azonnal – odautazik hozzám. Hatvan kilométer neki nem számít, ha egyszer bizsereg a puncija. És tényleg jött! Nem volt bajusza, azon túl viszont mindene a helyén volt. Különben ő volt az egyetlen, akivel többször is találkoztam, ha jól emlékszem még két vagy három év után is felkutatott, pedig az nem volt kis teljesítmény akkoriban. Mellesleg elmondta, hogy őt is a változatosság hajtja, amikor ilyen hirdetésekre válaszol. Szereti ugyanis a férjét, de el sem tudja képzelni, hogy csak vele feküdjön le. Annál is inkább, mert biszexuális, szereti a lányokat is. Képzeld, megígérte, hogy egyszer elhozza a barátnőjét. Sajnos, ezt az ígéretét nem tartotta be, pedig azt mondta, hogy úgy szereti a legjobban csinálni, amikor a férfi a barátnőjét hátulról dugja, ő meg – alattuk fekvé – egy-

szerre nyalja a puncit mag a farkat. Ezt ki bírtam volna próbálni, de – mondom – nem lett belőle semmi.

Előfordult aztán, hogy – legnagyobb megdöbbenésemre – egy férfi hívott fel. Elmondta, hogy ő nem homokos, vagy ilyesmi, csak a barátnőjének keres egy nagyfarkú férfit, mert örömet akar szerezni neki. Én meg nem akartam akadály lenni, semmi jónak az elrontója. Még szerencse, hogy a nőt már megkeféltam, mire a pali beért a fürdőszobából – képzelheted, hogy fel voltunk tüzelve – mert hármásban már nem tetszett. Zavart a másik férfi látványa. Gyorsan megdugtam még azért hátulról – miközben ő a barátját szopta – aztán el is hagytam a terepet. Megbeszéltük persze, hogy még találkozunk, de soha többé nem láttam őket. Pedig ők is változatosságnak akartak engem szerződtetni, de a 2+1 felállás engem csak akkor érdekel, ha a nők vannak számbeli fölényben. Ilyen is volt, méghozzá a hirdetések révén. Lehet, hogy a hob- bim nélkül ez az élmény kimaradt volna az életemből. Már megérte! Eleinte azt gondoltam, valaki át akar verni a palánkon. Ugyanis két nagyon jó csaj fényképe esett ki a borítékból, amikor a szokásos postámat bontogattam. Aztán meg, azt írták, hogy ők nem leszbikusok, de szeretnek együtt kefélni, anélkül, hogy egymáshoz érnének. Csak annyi az egész – írták – hogy, ha van egy jó pasi, akkor egyszerűbb és időtakarékosabb is, ha mindjárt egyszerre dognak vele. Legalább szegény manuskriptnek is megtakarítanak egy randevúnyi időt és energiát. Ilyen nem létezik, gondoltam. De létezett! Ráadásul pont úgy volt, mint a filmekben: egy szőke nagymellű és egy vékonyabb fekete. Mindenesetre itt is belevetettük magunkat a küzdelembe. Mire a nagycsöcsű bejött – természetesen a fürdőből – addigra mi a feketével már javában dugtunk. Csak védekezésül mondom: ő vetette rám magát. Azt mondta kíváncsi, hogy tényleg akkora farkam van-e, mint

amekkorát írtam. Őszintén bevallom: csak egy centivel írtam hosszabbat, de nem méricskéltek. Azt már hozzá sem kell tennem, hogy mindketten férjnél voltak, csak a változatosság kedvéért... Most már bánom, hogy nem kérdeztem meg: miért nem egymás férjeivel manővereznek? Vagy lehet, hogy azon is túlvoltak már!?

Aztán volt egy másik emlékezetes esetem is. Eleinte ez is házaspár-hirdetés volt, de a férj sosem ért rá. Valami marha fontos helyen dolgozott, mert hetekig nem volt képes egy szabad délutánt kiszakítani magának. Vagy nem akart? Mindegy. A lényeg, hogy egyszer a telefonban felvettem az asszonykának: jöjjön egyedül. Azt mondta, azt nem lehet, mert a férje nem engedi, pedig már neki is eszébe jutott ez a megoldás, és beszélt is az érintettel. Ha nem, hát nem. Azért még hozzátettem, hogy nem muszáj erről a férjnek is tudni. Igaz, hogy trióról volt szó, de hátha megleszünk kettesben is. Hát megvultunk. Azon lepődtem meg a legjobban, hogy a nő még csak két éve élt együtt a férjével, de az ágyban már úgy unta – a saját bevallása szerint – mintha együtt töltötték volna az időt a mohácsi vész óta. Pedig a pasi jó volt az ágyban, de az asszonyka az átlagosnál is jobban szerette a változatosságot.

Egy másik duci nőre meg azért emlékszem olyan élénken, mert különleges volt a magyarázata, amit a hirdetés kapcsán előadott. Azt mondta, hogy férje állandóan birizgálja a „kövérsége” miatt. Azt vágta a fejéhez, hogy „egy ilyen tehén már úgysem kell senkinek”. Ő csak azt akarta kipróbálni, hogy igazat beszél-e a férje. Vagyis, hogy tényleg: most akkor kell-e ő valakinek vagy nem? Nekem pont jó volt.

Voltak persze nagy bukták is – egyszer például átutaztam az egész országot, de fel sem állt – összességében mégis nagyon szerettem ezeket a randevúkat. Az a tudat,

hogy egy vadidegen nővel dughatok, még azokat is széppé és kívánatossá tette a szememben, akik pedig – ha reálisan nézzük – egyáltalán nem voltak azok. Megmondom őszintén, nem egy akadt köztük, aki után nem fordultam volna meg az utcán. Aztán előfordult, hogy egy tanárnő kikérte magának: mégis, mit képzelek. Hogyan gondolom, hogy őt csak úgy – az első találkozáson – lerohanom.

– Nem azért hirdettél?- kérdeztem tőle.

– De igen, csak meg kell egy kicsit ismerni egymást.

Akkor ugyanott vagyunk, ahol a part szakad – gondoltam – és megígértem neki, hogy legközelebb már egy csokor virággal érkezem.

Mondanom sem kell, hogy nem volt legközelebb. Mindegy. Még ezek is izgalmas találkozások voltak

Ugyanez az izgalom űzött a kurvák ölébe is. Persze, az is igaz, hogy egy idő után – gondolom, az üzleti felállás miatt – már korántsem olyan rejtelmes az egész, mint eleinte. Vagy, mint a hirdetéses nők. Három – nyugodtan mondhatom: életre szóló – élményem még így is volt a rosszlányokkal.

Az első (feledhetetlen élményem) egy tizenéves kislány volt, akit hazaküldtem a szállodai szobámból, anélkül, hogy hozzáértem volna. Látszott rajta, hogy én vagyok a neki az első kuncsaft, de legalábbis az első egyike. Szabályosan könyörgött, hogy csináljak már vele valamit, mert különben kirúgják még ebből a nyomorúságos állásából is. Pedig ő mindenáron szeretné elvégezni az egyetemet, a szülei meg nem tudnak neki pénzt küldeni. Nagyon sajnáltam őt, és szégyelltem magam. Remélem, kicsi lány, azóta már megvan a diplomád. A „szakmát” meg ne sajnáld. Tanítani vagy gyógyítani sokkal szebb, még akkor is, ha sokkal kevesebbet fizetnek érte.

A másik lány, akire élénken emlékszem, már vérbeli profi volt. Pontosan ezért lepett meg, amikor azt mondta,

hogy „néha nekem is élveznem kell”. Ezt akkor közölte, amikor elszakadt a gumim, márpedig anélkül egy igazi kurva sohasem dug. Ő viszont már annyira belemelegedett, hogy nem érdekelte ez sem. Nem tudom, mivel érdemeltem ki a megbecsülését, mindenesetre jól érezhetően élvezte a kefélest. Két vagy három orgazmusa is volt, és biztos vagyok benne, hogy nem tette. Ezt onnan tudom, hogy amikor legközelebb felhívtam, és közöltem vele, hogy a szokásos tarifánál csak kétezer forinttal kevesebbet tudok fizetni, egy kis habozás után fogadott. Azt hiszem, egy kicsit fejembe szállt a dicsőség, mert harmadszorra már ingyen akartam (volna) menni. Akkor tett lapátra. Egy hivatásos örömlány csak nagy ritkán engedheti meg magának, hogy szerelmes legyen. Pláne néhány jóleső numera miatt!

A harmadik, akit sohasem fogok elfelejteni, igazi nagy-
menő volt. Üzleti kötelesség szólított (komolyan!) egy kupiba. Amíg a főnökre váraoztunk, beszédbe elegyedtem egy lánnyal, aki – miután befejeztem a tárgyalást – azt mondta, hogy jöjjenek máskor is. Üzleti fogásnak gondoltam ezt is, de egy másik lány – a társai közül – felhívott azzal, hogy a barát-és munkatársnője nem úgy gondolta, hogy pénzért. Hanem, hogy tetszem neki. Ez aztán az igazi siker! Akkoriban azt gondoltam, nagyon nagy menő vagyok. Pláne, amikor megláttam a lány fotóját az egyik – nemzetközi! – szexmagazin címlapján. Komolyan mondom, a fellegekben éreztem magam. Nem sokáig tartott, mert az én tündérem belevetette magát a pornóiparba. Hónapokig volt külföldön, egy darabig még mindenholnan küldözgette a képeket.

Néhanap még ma is látom a filmjeit a videókölcsonzókban, és akkor nagyon fiatalnak érzem magam. Nem túlzás, arra a kapcsolatra ma is nagyon büszke vagyok. Tucat szám kefélték a nőmet a férfiak, de ő belém volt szerelmes. Vagyis: győztem.

Régi szép idők... A hirdetések feladását és megválaszolását különben rég abbahagytam. Az ember a kisvasútját is megunja előbb-utóbb.

Ha nem megy, hát erőltessük!

A házasságot – a párkapcsolatot – fenyegető szélsőséges, ám annál nyilvánvalóbb veszélyforrás az impotencia, a férfiúi teljesítőképesség hiánya. Azt javaslom, térjünk vissza a régi módszerhez: elolvassuk együtt, utána pedig mondom a magamét.

Íme tehát a második írás az [origo]-ról.

Az impotencia még mindig tabutéma

(1) Hiába az elmúlt századvég szexuális forradalma, a csodatabletták adta reménykeltő lehetőségek, a „tetterő” hiányát a férfiak többsége még mindig csak némán tűri.

(2) Az impotencia (erektilis diszfunkció) a kimutatások szerint minden tizedik (!) férfinak problémát okoz, és ez az arány az idősebbek között még magasabb. Talán a szégyenlősség az oka, de az érintettek közel fele nem is próbálja meg orvosolni a baját. Sokan akár évtizedekig is csak némán szenvednek a teljesítőképesség zavarai miatt.

Pedig nem árt, ha tudjuk: az esetek 95 százalékában ez a betegség gyógyítható!

(3) „Az impotencia nagyon rossz hatással van a beteg lelkivilágára: nyugtalanná, szorongóvá, kishitűvé válik” – számol be a probléma hatásairól Ann Taylor, a nagy-britanniai Impotencia Társaság (Impotence Association) igazgatója. (4) „Néhányan ahhoz hasonlítják a dolgot, mint-

ha elvesztették volna az egyéniségüket, mintha már nem lennének igazi férfiak.”

Az impotencia, illetve az erekciós zavarok tehát többet jelentenek pusztán szexuális komplikációnál. Kihatnak természetesen a magánéletre, a munkára és az emberi kapcsolatokra is.

Taylor, aki hét éve vezeti az Impotencia Társaságot, munkája során több ezer impotenciával küszködő férfival beszélt. Sokukon már annyira úrrá lett az elkeseredés, hogy az öngyilkosságon gondolkodtak.

A társaság háromezer impotenciára panaszkozó férfin elvégzett felmérésének előzetes adataiból kimutatható, hogy a férfiak átlagosan két-három évig titkolják problémájukat, mielőtt segítségért szakemberhez fordulnának. Akadnak olyanok, akik még partnerüknek sem merik bevallani gondjukat.

A megkérdezettek közel 70%-át – elmondásuk szerint – komolyan aggasztotta betegsége, 60%-ánál a helyzet depressziót okozott, 9%-uknak pedig még a munkájára is kihatással volt. (5) A felmérésben résztvevők csaknem félénék a párkapcsolatára is hatással volt a problémája, 9%-nál pedig a kapcsolat felbomlásához vezetett.

Új gyógyszerek, régi hozzáállás

Az impotencia elleni kék csodatabletta megjelenése, illetve az azt övező médiakampány óta a szervezet névtelen segélyvonalán beérkező napi ezer telefonhívás megnégyszereződött. Az igazgató szerint ez mindenképpen a kérdéssel kapcsolatos nyitottság, a tudatosabb magatartás kezdetének jele.

Mielőtt azonban a túlzott optimizmus hibájába esnénk, le kell szögeznünk, hogy a helyzet korántsem ilyen ke-

csegetető. Az érintettek hozzáállása mit sem változott; az impotencia továbbra is tabutéma, nem illendő beszélni róla.

„Bár a férfiak még mindig személyes kudarcként élik meg impotenciájukat, most már legalább azzal tisztában vannak, hogy létezik számukra segítség.” – mondja Ann Tailor.

Aki rászánja magát, hogy kezébe vegye a sorsát, az számos lehetőség közül választhat: gyógyszeres kezelés, sebészeti beavatkozások, pszichoterápia. Jó hír, hogy 2003 elején néhány olyan gyógyszer kerül forgalomba, mely a „kék tablettához” hasonló eredményeket ígér a fogyasztóknak.

Az okok

(6) A fáradtság, a stressz, a szorongás, a depresszió, illetve bizonyos orvosi kezelések mellékhatásai ugyan eredményezhetnek impotenciát, ám a vizsgálatok szerint a probléma hátterében az esetek 70 százalékában fizikai elváltozás áll.

„A legfőbb cél az, hogy az érintettek szakemberhez forduljanak, hisz’ az impotencia a legtöbb esetben gyógyítható” – véli Tailor.

A felmérésben – és az azzal párhuzamos kezelésben – résztvevő háromezer férfi kivétel nélkül arról számolt be, hogy a szakszerű kezelés hatalmas változásokat hozott az életükben. Első lépésként a lényeg tehát ennyi: (7) beszélni kell róla!

Heted hét megjegyzés (V.)

1. „Hiába az elmúlt századvég szexuális forradalma.”

Szerintem az elmúlt század végén nem volt szexuális forradalom. Legalábbis nem abban az értelemben, ahogyan azt a '60-as évek hasonló jelensége kapcsán szoktuk gondolni. Akkor ugyanis a szellem kiszabadult a palackból, hosszú évszázadok után megváltozott a szex megítélése. A szemlélet. Például: sokaknak jutott eszébe, hogy „jé, hát mi lenne, ha a dugást a nők is élveznék?”. És ez a lényeg (a szemlélet). Merthogy, ami most már a múlt század végét illeti, „mindössze” annyi történt, hogy felfedeztek egy (vagy nem tudom, hány) tablettát. Állítólag állít. Még ha igaz is – azaz, elfogadjuk, hogy a kék tablettá, a Viagra valóban csodaszer – szemléleti változást nem hozott. Amint azt fentebb is láthattuk.

Ugyanis – szerintem – a szexuális problémák legtöbbször lényege nem abban rejlik, hogy feláll-e a férfiak farka vagy sem. (Hiába kemény a szerszám, ha azt valaki nem tudja jól használni.) A Viagra sokaknak jelent segítséget, másoknak szórakozást (elindulhatnak a „ki tud többet dugni?” versenyen), de forradalmi változásokat a kefélsről való gondolkodásmódunkban nem hozott. Ha hozott volna, akkor ennek a cikknek sem lehetne az a címe, hogy „Az impotencia még mindig tabutéma”. Ha itt bármilyen forradalom lezajlott volna – mint ahogy előbbutóbb bizonyára be is következik majd – akkor semmi sem lenne tabu, mindenről bátran beszélünk. Mert úgy (lenne) természetes.

2. „Az impotencia (erektilis diszfunkció) a kimutatások szerint minden tizedik (!) férfinak problémát okoz, és ez az arány az idősebbek között még magasabb.”

Nagyon mérges tudok lenni, amikor ilyeneket olvasok. Mielőtt elmondanám, miért, számoljunk. Magyarországon – az egyszerűség kedvéért – él ötmillió férfi. Legkevesebb a fele aktív szexuálisan, az két és félmillió. Ennek a tíz százaléka – „minden tizedik” – kétszázötvenezer. Legyünk megengedők és mondjuk azt, hogy Magyarországon ma legalább százezer férfi küszködik potenciazavarokkal. Ez óriási szám! Ha bármely más betegségben ennyien szenvednek, akkor valaki előbb-utóbb feláll a Parlamentben, és kormányprogram elindítását kezdeményezi a gondok megoldására. El tudják képzelni?

– Tisztelt képviselőtársaim! Százezer honfitársunk nem képes kefélni, mert beteg. Gondoljanak csak bele, nem pusztán a közvetlen érintettek szenvednek, hanem a feleségek, a szeretők is. Magyar lányok, magyar asszonyok. Valamit sürgősen tennünk kell!

Ugye, hogy ez elképzelhetetlen. Kérdezem én – újólá – miért elképzelhetetlen? Miért nem foglalkozunk az impotenciával éppen úgy, mint a tüdőrákkal vagy az asztmával?

Dugni majdnem olyan fontos, mint lélegezni. Amíg ezt nem látjuk be, nem lesz változás.

3. „Az impotencia nagyon rossz hatással van a beteg lelkivilágára: nyugtalanná, szorongóvá, kishitűvé válik.”

Ezt tanúsíthatom. Nem mintha impotens lennék, de előfordult már, hogy „nem jött össze”. Mindenkivel előfordul, csak nemigen beszél róla. Úgyhogy némileg felül kell vizsgálnom az eddigieket. Ostoroztam ugyanis mindazokat, akik nem mernek nyíltan beszélni a szexuális problémáikról. Ha jobban belegondolok, én sem merek. Nagyon nem szívesen vallja be az ember – még önmagának sem – hogy csődöt mondott a férfiassága.

Az átmeneti üzemzavarnak az a legnagyobb csapdája,

hogyan az ember elkezd kételkedni: vajon tényleg csak átmeneti-e a gond? Ha most nem jött össze, mi a biztosíték arra, hogy legközelebb összejön? Hogyan létezik az, hogy azt a nőt, akiért megevett a fene, és álmaimban százszor megdugtam, a valóságban nem sikerült?

Aztán meg. Az ember minél inkább bizonyítani akar, annál nagyobb az esélye az ismételt kudarcnak. Mert „szorongóvá válik”.

Irtam már róla, úgyhogy nem ragozom: az impotencia rettenetes érzés egy férfi számára. Majdnem – hangsúlyozom: majdnem! – olyan rossz, mint amikor egy nő nem tud gyermeket szülni.

(Itten most – engedelmükkel – megállnék egy lélegzetvételnél. Mivelhogy a Kantáregon esete pontosan jó lesz példának. Különben, ha valakit ténylegesen Kantár Egonnak hívnak, az se keseredjen el, a mi Egonunk ugyanis pillanatnyilag a földgolyó más felén él. Ha innen, a Tolnai utcából, átfúrnánk a Földet, pont a Kantáregonék konyhájában jönne ki a fűrófej. Tehát ő a mi emberünk, nem lehet egy másik Egon. Most, hogy a személyazonosságot emígyen tisztáztuk, hallgassuk meg magát a Kantárt:

Volt nekem egy nőm – több is, de most az nem számít – aki egy darabig nem is volt egészen a nőm. Elmagyarázom. Abban az időben direkt hozzá voltam szokva, hogy csak szólnom kell („Te, ne izélj már! Keféljünk, jó?), és máris mehetek a találkára. Az Elvirának is csak szóltam. Mondtam neki, hogy akkor nemsokára jön, ugye, a Húsvét. Így hát én elmennék őhozzá, hogy meglocsoljam. Még hülyén hunyorogtam is a „locsolás” szónál. Merthogy annak – nagy viccesen – kettős az értelme. A döntő pillanatban meg is jelentem egy lengyel kölnivel, de a márkának az

adott esetben tényleg semmi jelentősége nem volt. Kivéve, hogy az ember ott fogja meg a pénzt, ahol tudja. Tehát ott voltam konkrétan az Elviránál, és már dugtam is volna. Mire föl bejelentette, hogy menstruál. Ez nekem már lejárt lemez volt, nem szoptam be. De az Elvira vitathatatlanul menstruált, ráadásul szűz is volt, hogy semmi se stimmeljen. Ennek megfelelően, félig-meddig megdugtam, de nem ténylegesen. Hadd ne részletezzem.

Nem baj, gondoltam, megvárom, amíg „rendbe jön”, aztán gyerünk. Csakhogy az Elvira többé nem állt kötélnek. Sőt, ennél is rosszabb, kötélnek állt, de nem egészen. Elmagyarázom. Például: bevittem egyszer egy öltözőbe, teljesen levetkőztettem és még le is szoptott. Megdugni viszont nem engedte magát. Más. Felvittem a barátom lakására – a „kúrókérő”-ra – és két vagy három órán át gyömszöltük egymást (még a számra is ráült), de megdugni nem engedte magát. Nem tudom, szórakozott-e velem vagy sem. Mindenesetre, elgondolkoztam, hogy most akkor, mi lenne, ha egy ilyen jeles alkalommal egy kis erőszakot alkalmaznék? Tényleg csak egy icipicit. Akkor az most erőszak lenne-e valójában vagy sem? Az hétszentség, hogy az Elvirának épeszű ember nem hinné el, hogy közvetlenül a kinyalása után követtem el rajta erőszakot.

Na, mindegy. Ezek után, gondolom, nem csodálok, hogy az egyik mániám lett, hogy az Elvirát végre konkrétan is megdugjam. Nem adtam fel. Több mint tíz éven át! Azért, az nem semmi. Aztán bejött...

Ugyanabba az öltözőbe vittem, mint az előbb említett alkalommal. Akkor aztán ráült a csapra, hátra vetette a fejét, és várta, hogy alávágjak. Nekem viszont nem ment! Ezt el sem tudod képzelni. Tíz évet vársz egy nőre, aztán amikor meg ott van, akkor nem tudsz mit csinálni vele. Érted ezt? Rájöttem, hogy lelkiismeret-furdalásom volt. A feleségem miatt, mert akkor már nő voltam. Arra is gon-

doltam aztán, hogy ez a lelki izé csak egy elmélet, egyszerűen nem tudok dugni. Viszont otthon – a feleségemmel – nem volt semmi gond. Tehát nem vagyok impotens, nyugtattam meg magam. Ugyanakkor elhatároztam, hogy az Elvirát megint megdugom, de most már tényleg ténylegesen. Ugyanaz a sztori: a nő csak ült a csapon, én meg csak szégyenkeztem. Így kerültem lelki válságba. Mi a rosseb ez? Hogy mindenkit meg tudok tömíteni, kivéve azt, akit a legjobban kívánok. Most akkor beteg vagyok vagy nem?

Megint eltelt vagy két év. Lehet, hogy már az Elvira is unta, de azért haromszorra is nekiveselkedtünk. Annyit változott a helyzet, hogy az érintett öltözőt időközben egyszer kifestették. Lehet, hogy ez volt rám jó hatással, mert életem egyik legnagyobb élménye következett ezután. Pont azon a rohadt csapon, amit pedig már annyira utáltam. Még annak ellenére is jó volt, hogy – amint az lenni szokás – még ránk is kopogtak mindenféle alakok, akik csak öltözködésre tudnak elképzelni egy öltözőt.

Hanem akkor meg otthon nem voltam spiccen! Nem, nem az volt a baj, hogy lefáradtam. Hiába is csóválod azt a hülye fejed. Nem akarok dicsekedni – illetve mégis: akarok – de nekem négy-öt menet nem okozott gondot soha. A lelkiismeret-furdalás. Ezt találtam ki magamnak kibúvónak. Jobb azóta sem jutott az eszembe, ennyire szegényes a fantáziám. Lényeg, hogy részlegesen impotens lettem. Ha az Elvirát sikerült megdugni, otthon mondtam csődöt, és fordítva. Na, azt kéne megfejtteni, hogy ez most betegség vagy mégse'. Ez szerinted impotencia?

Ezt mesélte a Kantáregon, de én nem tudtam neki válaszolni. Úgyhogy felteszem önöknek is kérdést: az Egon impotens volt-e a tárgyidőszakban vagy csak hülye?)

Most pedig, nézzük tovább az elméleteimet a cikkről.

4. „Néhányan ahhoz hasonlítják a dolgot, mintha elvesztették volna az egyéniségüket, mintha már nem lennének igazi férfiak.”

Azért érzik így, mert így is van. Az a férfi, aki nem tudja rendszeresen megdugni a nőjét, az valóban elveszíti az egyéniségét. Ne szépítsuk: még a partnere előtt is, nemhogy a saját maga szemében. Azt kellene megértenünk – még a kutatóknak is – hogy ez nem pusztán egy érzés, hanem maga a valóság. Ha valaki nem tud dugni, az nem igazi férfi. (Eltekintve talán az öregedéssel természetesen együtt járó lankadástól.)

Ez az egész csak újabb bizonyítéka annak, hogy a szexualitás mennyire fontos az ember életében. És, hogy – ehhez képest – mennyire keveset és őszintétlenül beszélünk róla.

5. „A felmérésben résztvevők csaknem felének a párkapcsolatára is hatással volt a problémája, 9%-nál pedig a kapcsolat felbomlásához vezetett.”

Megmondom őszintén, ezek a számok felemás érzéseket keltenek bennem. Először is: nem nagyon hiszem, hogy igaz lenne. Mármost, hogy az impotens férfiak mindössze felének lenne kihatással a párkapcsolatára a betegség. Szerintem ez száz százalék, vagyis, mindenkinek kihatással van a kapcsolatára, legfeljebb nem beszélnek róla. Sem a beteg, sem a partnere. Nagyon sok olyan nővel találkoztam már, aki a barátnőinek vagy egyenesen nekem panaszkodott, hogy otthon nincs rendesen letömítve. („Miért nem neki mondod?”)

Továbbá. Az, hogy a feleség nem szól, még nem jelenti

azt, hogy nem is érdekli a probléma. Nem akar szólni, mert – teszem azt – nem akarja megbántani a kedvesét, a férjét. Vagy nem mer szólni, mert az „illetlenség”. De olyan nem létezik, hogy nem is foglakozik vele. Legfeljebb ugyanolyan némán tűr, mint maga a beteg. Jó (vagy rossz?) esetben. Mert különben fogja magát, és elmegy mással kefélni. Emlékeznek ugye a barátomra, akinek tizenkilenc nőjéből tizenhat volt férjes asszony? Azok a nők nem véletlenül dugtak félre. Biztos forrásból tudom, hogy közülük négynek vagy ötnek volt impotens a férje. Otthon mégsem szólt egyikük sem. Ez a tragédia!

Végezetül. Az a 9% végképp' gyanús, nagyon kevésnek találom. Talán úgy lehetne pontosítani, hogy 9%-nak ment tönkre nyilvánosan és egyértelműen a kapcsolata az impotencia miatt. A többi tönkremenetel rejtve maradt.

Közbevetés: Mondjuk, ennek az égardta világon semmi köze sincs az impotenciához. (Sőt!) Muszáj vagyok mégis közbevetést eszközölni, mert a nagybetűs Élet így akarta. Hogy az időrendet ne tévesszem szem elől. Bár – mint mindenki, aki írásra adja a fejét – én is meg vagyok győződve róla, hogy a műveimet előbb-utóbb kőbe vésik (vagyis: az örökkévalóságnak írok) fontos, hogy az események sodrása is érződjön a könyvön. Most fog érződni. Az volt ugyanis, hogy valamelyik újság végképp kifogyott a témákból. Olyannyira nagy volt a baj, hogy rólam akartak cikket írni. És meg is írták! Legnagyobb meglepetésemre a cikk majdnem teljesen azt tartalmazta, mint amiket elmondtam. Ez manapság teljesen szokatlan, úgyhogy örömmel ragasztottam a kis remekművet a naplóm-ba. (Az unokák okulására.) Hanem itt nem volt vége. A jelek szerint még olyan is akadt, aki az egészet végigolvasta. Valamitől ez a képtelen helyzet – hogy rólam mi- ket olvasott – annyira felbuzdította a hölgyet, hogy felhí-

vott telefonon. A hangjából ítélve kedves, harmincas nő lehet. Viszont szomorú. Pont a bánatát akarta velem megosztani. Azt gondolta ugyanis – gondolom én – hogy ezekhez a szexes izékhoz én jobban értek, mint ő. Ez persze nem igaz, de most már igyekszem majd mindenkinél okosabbnak látszani. (Még olvasószemüveget is vettem a benzinkúton. Nem mintha nem látnék, de nagyon tudálékos fejem van, ha felveszem.)

A lényeg. Azt mondta a hölgy, hogy neki van egy története, ami talán érdekelhetne engem. Minden történet érdekel, mondtam, mire figyelmeztetett, hogy ez nagyon különleges történet. Ki ne ejtsem a telefont a kezemből a meglepetés miatt. Erős leszek, mondtam a figyelmes újságolvasónak, mindenesetre tényleg le is ültem. Mit lehet tudni?

Hosszas bevezető után – szégyenkezve és nagyon-nagyon szomorúan – elmondta nekem a hölgy, hogy őt a legjobb barátnőjével csalta meg a férje. (Puff neki!)

Két nagy gondom volt nekem ezzel. Az egyik, hogy megértőnek kellett mutatkoznom. És az is voltam, mert mindenkinek a maga személyes tragédiája a legnagyobb tragédia. Mindenki jogosult a vigaszra, még akkor is, ha csak egy olyan szerencsétlen flótás van éppen kéznél, mint amilyen én vagyok. A másik viszont, hogy az eset maga teljesen hétköznapi. Úgyszólván az életünk szerves része. Csak én magam tudok legalább harminc olyan esetről, amikor a férj/feleség a legjobb barátnővel/baráttal csalja/csalta meg a párját.

Kedves Asszonyom!

Ha ez önt csak egy kicsit is megnyugtatja, megpróbá-

lom elmondani, hogy (szerintem!) ez miért van így. Hogy rövid legyenek, haladjunk pontokba szedve.

1. A legjobb barátnők kéznél vannak. A szó szoros értelmében. Betoppanhatnak például olyankor, amikor a feleség nincs otthon. Amíg várakoznak rá, sok minden megfordul a férj fejében. Egyebek közt az, hogy miért ne lehetne egy kis etyepetyével elütni az időt. Még a lebukás veszélye is sokkal kisebb, mintha idegen nőt visz fel a lakásba. Van ugyanis magyarázat arra, hogy a barátnő mit keres ott. (A barátnőjét várja.) Ráadásul, attól sem kell tartani, hogy a feleségnek éppen a legjobb barátnő mondja majd el a dolgot, hisz' ő is tettestárs. Szóval, egy csomó gyakorlati előnnyel jár, de nem ez a legfontosabb.

2. A feleség legjobb barátnője éppen azért lett a legjobb barátnő, mert sok mindenben azonosan gondolkodik, mint a feleség. (Nem tudom érthető-e?) Ilyen vagy olyan módon, de valamiképpen hasonlítanak egymáshoz, sok bennük az azonos vonás. Különbözik nem lennének jó barátnők. Aztán meg: sok nő elköveti azt a hibát, hogy mesél a barátnőjének a férjéről. Dicséri – vagy éppen panaszodik – hogy állandóan csak dugni akar. „Na és ha látnád, hogy mekkora van neki! Ne tudd meg.” Bizony a barátnő nagyon is szeretné megtudni. Már csak kíváncsiságból is. Meg aztán, arra gondol, hogy ő bizony szívesen levezetné a felesleges energiákat. „Pláne, ha tényleg akkora van neki!”

3. És most következik a legfontosabb. A feleség legjobb barátnőjét – testvérét, unokahúgát és így tovább – megdugni izgalmas dolog. Egyszerűen birizgálja a fantáziát. Ez tudományosan bebizonyított tény. Nem viccelek! A férfiak elsőprő többségének megfordul a fejében, hogy lenyomja a felesége barátnőjét. Ez a helyzet. És, ha van

fogadókészség, akkor meg is teszi. Mindig – vagy majdnem mindig – a barátnőnkön múlik.

Kedves Asszonyom!

Lehet, hogy a fentiekkel nem enyhítettem a bánatán. Az is lehet, hogy nincs is igazam. Mindenesetre azt kívánom önnek, hogy mielőbb másszon ki a válságból. Próbálja meg elfogadni azt, ami történt, mert elfelejteni úgysem lehet. Azt mondta nekem a telefonban, hogy boldog házasságban éltek – az ágyban is nagyszerű volt – éppen ezért lepték meg önt a történetek.

Sajnos, mint mondtam, a történetekben nincs semmi meglepő. Éppen ezért – ha képes rá – bocsásson meg a férjének. Csak azt tette, ami belé van kódolva. Tudom, hogy ez nem mentség, de legalább értjük, hogy mi miért van.

Várom a beígért levelet. Ha megérkezik a kézirat leadásának határidejéig, beszámolok róla az olvasóknak. (Hátha megkönnyebbül egy kicsit. Tudja, Karinthy Friggyessel szólva: „Nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek.”)

Tisztelettel:

– a szerző –

És most haladjunk tovább az impotencia ösvényén. (Hogy ez mekkora képzavar! Komolyan, büszke vagyok rá. Képzeljék el az impotencia ösvényét. Vajon, milyen lehet?)

6. „A fáradtság, a stressz, a szorongás, a depresszió, illetve bizonyos orvosi kezelések mellékhatásai ugyan eredményezhetnek impotenciát, ám a vizsgálatok szerint a probléma hátterében az esetek hetven százalékában fizikai elváltozás áll.”

Ha ez így van, akkor az nagy szerencse.. A fizikai bajokat orvosolni ugyanis sokkal könnyebb, mint a lelkieket. Bár jómagam hajlok arra, hogy a házaselet tönkremeneteleiben – vagy mondjuk az impotenciában – a stressz, a szorongás és a depresszió az igazi veszély, mégis örülök, hogy a kutatók nem erre az eredményre jutottak. Ez ugyanis azt jelenti, hogy egy kisebb-nagyobb műtéttel rendbe lehet hozni tönkrement házasságok és párkapcsolatok ezreit, esetleg tízezreit.

Ami pedig a lelki nyavalyákat illeti: valamennyien küszködünk velük. Ki jobban, ki kevésbé. Feszült, nehéz élethelyzetekben gyakran előfordul, hogy az ember még csak nem is gondol a szexre. Ez még nem impotencia, ez benne van a pakliban.

De, vigyázzunk barátaim! Ha túl gyakran fordul elő, vagy túl sokáig tart, menthetetlenek vagyunk!

7. „Beszélni kell róla!”

Kérem, nézzék el nekem, hogy itt csak három idézettel hozakodok elő. A legnagyobb bűnöm, hogy kettőt saját magamtól idézek. Úgymint:

1. A fejezet címe: „Ha nem megy, hát erőltessük!”
2. Egy sor a Nőt akarok! című könyvből: „Há' hisz' eztet izéllom má' miúta!” (Vagyis, hogy beszélni kell róla.)
3. És végezetül, álljon itt ennek a résznek a motója. A Micimackótól.
„Erről ennyit bírok mondani.”

Az Édentől (a Tolnai utcától) Keletre

A Tolnai utca az én szűkebb pátriám, ahogyan majd akkor fogom mondani, amikor nagy író leszek, és az életmű-

vemről faggatnak a tévében. Gyönyörű vidék, különösen téli hétköznapokon. Amikor a kukából kipiszkálja a nejlonzacskókat a hideg reggeli szél. Vagy például, elég kinézni az ablakon. Máris könnyezem. A piros kis lámpákkal megvilágított erőműkémény okádjá a füstöt, a pernye meg pont az iskolára száll, amelynek udvarán vidám gyerkőcök visítoznak egész álló nap. (Apropó, nem tudja véletlenül valaki, hogy a gyerekek – 6-14 év – miért képtelenek normális hangmagasságon beszélni, és kizárólag csak ordítani bírnak?) Itt érzem, hogy közösségben élek. Érzem a szomszéd pörköltjének meg a lábának a szagát. Egyszóval: lebilincselő.

Ezek után már nem is csodálkozhatnak azon, hogy mennyire fáj a szívem, amikor a barátom kis piros Skodájával magunk mögött hagytuk az egész Lenin-lakótelepet. Hogy elinduljunk felfedezni az egzotikus Keletet. (A barátom meg a piros Skoda maradtak itthon, a feleségem nem.) Egészen Érdig suhantunk, majd ott lekanyarodtunk Bangkok, Thaiföld fővárosa felé. Nem mintha mániám lenne az utazás, még a Kiserdőig se' nagyon vagyok hajlandó elbiciklizni, pedig az csak tíz perc. Viszont, ha valakinek volt már felesége, akit szeretett, akkor megérti, hogy „ha mönni köll, hát mönni köll!”. Még egy adalék, aztán befejezem ezt a bonyodalmas bevezetőt. Láttam egyszer egy úti filmet. Éppen a thai világvárosról. (Azt mondták: metropolis.) Abban mutatták, hogy nem lehet közlekedni, mert annyi az autó. Ez nekem éppen elég volt – jó nekem dugónak a Rákóczi út is – menten elhatároztam, hogy bárhová hajlandó vagyok elutazni, ha nagyon muszáj, kivéve Bangkokot. Hogy akkor miért mentem oda mégis? A feleségemmel kapcsolatos eszmefuttatást már olvashatták, nem ismétlem meg.

Hadd szögezzem le gyorsan: Thaiföld csodálatos ország, tele látnivalóval és sok kedves emberrel. (Olykor túl

sokkal.) Most azonban a dugás a mi témakörünk, úgyhogy maradunk ennél. Mert az van, hogy ez a meseország tulajdonképpen egy nagyobbacska kupleráj. Legalábbis lehet így is értelmezni. És értelmezik is. Európai férfiak tartanak bérelt feleségeket. Bangkokban teljesen megszokott látvány, hogy egy nagydarab szőke manus kézen fogva mászkál a feleakkora thai nőekkel. Aztán meg. Amerikában például postán lehet megrendelni a thai lányokat. Házhoz szállítják őket, ha kell egy évre, ha kell egy életre. Lényeg a lényeg: bármit megvehetsz, ami a dugásban csak elképzelhető. Az árak pedig nagyon jutányosak.

Nem meglepő tehát, hogy amikor megtettem a nagy horderejű bejelentésemet – hogy Thaiföldre utazom – a barátaim csak somolyogtak. A Kajakos egyenesen azt ízélta, hogy „tanulmányút, mi?”. A Rézi meg ezt írta levélben: „(...) Amikor én kint jártam, egy hét alatt bevállaltam tizenkét nőt, köztük egy transzvesztitát. Az volt a legjobb.” Nem tudtam, hogy mi ez a transzizé, de ott kiderült, hogy olyan férfiak, akik tisztára úgy néznek ki, mint a nők. Tudják, honnan lehet kiszűrni őket? Az Ádámcsutkájukról. (Az idegenvezető mondta.) Mert azt nem bírják megváltoztatni, sem a rúzs, sem a púder nem segít. Ezt akár praktikus jó tanácsnak is vehetik, mert Thaiföldön aztán tényleg hamar kiderülhet, hogy „pöcse van a menyasszonynak”. (Különben vannak, akik direkt ezt szeretik, de az más térsza.)

Beszéltem. Illetve, ez így nem jó. Makogtam valamit angolul egy ilyen portásszerűséggel. Azt mondta ő énnekem, hogy Thaiföldön gyakorlatilag bármelyik nőt meg lehet vásárolni, talán csak a királyi család tagjai kivételek. De még ebben sem volt biztos! Az volt a véleménye, hogy a hercegnők is kaphatók, csak sokkal többbe kerülnek. Itt és most rögtön elnézést is kérek Thaiföld magyarországi nagykövététől. Tudom, hogy mennyire tisztelik a királyt

meg a családját. Nehogy egy hülye portás meg egy fél-
nótás íróféleség miatt diplomáciai botrány kerekedjen.
Egyszer már úgylis majdnem háborút robbantottam ki.
Igaz, abban mi nem voltunk érdekeltek. Hanem Kam-
bodzsával volt a baj. Esküszöm, amint megérkeztünk le-
zárták a határt. Mert egy énekesnő (vagy micsoda) azt
nyilatkozta a tévében, hogy a kambodzsai dzsungel mé-
lyén megbúvó, ősi templom együttes – az Angkor – a
thaioké, nem pedig a kambodzsiké. Szóval, volt nekem
már bajom bőven. Ha szükséges, meg tudom mutatni,
melyik portás mondta, hogy a királyi család így meg úgy.
(Bár – most, hogy belegondolok – mégsem tudnám meg-
mutatni, mert tök egyformák.)

De most már tényleg térjünk a lényegre. Mendegél az
ember a bangkoki utcán, de csak szép lassan. Nem bír
gyorsabban, mert ötméterenként eléugrik egy kis mandró,
akinek tábla van a kezében. A táblán látható a választék,
úgy nyolcvan fogás. A kis ürge még hozzáteszi azért, hogy
ez csak az alapkészlet, mert bármit megrendelhetsz, amit
jónak látsz. Szépen le vannak rajzolva a figurák, a Káma
Szútra tömörített, mégis bővített kiadása. Egy nő két férfi,
két férfi két nő, három férfi öt nő. Elölről, hátulról, fejen
állva. Lehet nézni, és be lehet szállni. Ha nyílt színen
akarsz megdugni két vagy három nőt, semmi akadálya.
Nem vagyok matematikus, de a lehetséges variációk szá-
ma biztosan eléri az egymilliót. Még egyszer mondom:
mindez ötméterenként! Jönnek utánad, és kapacitálnak,
hogy dugjál. Mi lehet ennél szebb? Ezt gondoltam.

Szögezzük le: engedélyem volt. Azt mondta a felesé-
gem, hogy ez hozzátartozik Thaiföldre, ha akarom,
próbáljam ki. Az úgy nem jó, mondtam erre, próbáljuk ki
együtt! Meglátjuk. Ez volt a végszó.

Szóval – ahogy mondani szokás – nyitottak voltunk.
Az ember Pattayában nem is lehet más. Ez a Pattaya egy

kicsit (150 kilométer) lejjebb van, mint Bangkok, a tengerparton. Ha ez egyáltalán lehetséges, ott még több a nő meg a bár meg a mit tudom én micsoda, mint a fővárosban. Tizenöt kilométer hosszú bordélyház. Beírtam tehát a noteszomba, hogy „csütörtök: a pattayai éjszakai élet felfedezése”. És akkor felfedeztük. Ez konkrétan abból állt, hogy beautóztunk a belvárosba és hagytam, hogy az egyik ilyen táblát lengető ugrifüles meggyőzzön bennünket. (Kérdezte is mindjárt, hogy a feleségem is jön-e, mert akkor tud valami egészen elképesztőt.) Elindultuk a manus után. Fél óra után kérdeztem tőle, hogy menyire elképesztő ez a lehetőség, merthogy időközben már elhaladtunk vagy százötven bár mellett, ahol – legalábbis nekem, kívülállónak, úgy tűnt – ugyanolyan elképesztő lehetőségek vártak volna ránk.

– Feltéve, ha nem bolyonganánk veled, te kis kópé, egyre mélyebb sikátorokban – ezt magyaráztam az emberemnek (oroszul, angolul és magyarul, keverve), de ő csak mosolygott. Az volt a tekintetében, hogy „érdemes, mert olyan élményben lesz részetek, hogy azt sohasem felejtitek el”. Ebben igaza is volt.

Megérkeztünk a helyszínre. A bár kívülről úgy nézett ki, mint a sárkeresztúri kultúrház a renoválás előtt. Az ajtóban viszont egy nagyon mérges ürge álldogált frakkban. Azért volt ideges, hogy ne fényképezek. Megértem. El tudom képzelni, micsoda botrány tört volna ki itt, a Tolnai utcában, ha megmutatok egy fotót, amely nyolcezer kilométerrel odább készült, és egy Pattayában szerető párt ábrázol. Beleborzongok, ha csak rá gondolok.

Mindegy. Fotó ugyan tényleg nem készült, az emlék viszont örökre megmaradt, mert tényleg feledhetetlen volt. Mondtam a tulajnak, hogy akkor most rendelnék egy párt. Hogy ne bonyolódjunk nagyon bele, egy férfit és egy nőt. Egyelőre szemlélődők maradnánk, de majd meg-

látjuk. Ekkor megjelent egy negyven körüli manus meg egy lány. Hogy ő mennyi idős lehetett, fogalmam sincs, a thai nőknél ezt majdnem lehetetlen megállapítani. (Legalábbis én nem tudom.) Felballagtak a színpadnak kinevezett padozatra, amely csak abban különbözött a bár többi részétől, hogy a négy sarkában krómozott oszlopok álltak. Elkezdtek kefélni, de tökéletesen meglátszott rajtuk, hogy ez a munkájuk. Olyannyira, hogy férfi – dugás közben! – még valami elszámolási vitába is keveredett a tulajdonossal. A szemünk láttára és a fülünk hallatára beszélték meg, hogy ebből a dugásból ki mennyit kasszíroz. Az élettől is elment a kedvünk, nemhogy a szextől. (Részleges impotencia és frigiditás.)

Az egész inkább cirkuszi produkció volt, semmint szexuálisan izgató látványosság. Produkciónak viszont nem akármilyen. Gondoljanak csak bele. A manus éjszakánként legalább egy tucatszor eljátssza a dugást. És minden alkalommal feláll neki! Még hozzá harminc másodperc alatt. Nem tudom, hogyan csinálja, de egy kicsit irigylem a teljesítményét. (Megmondom úgy, ahogy van.)

Vannak még más produkciók is. Például az, amikor a nők a puncijukkal nyitják ki a kólásüveget. Ez biztosan nagyon jó, csak azt nem értem, hogy minek. Amikor ott a sörnyitó.

Szóval nagyon érdekes az egész, de semmi több. Valószínű egyébként, hogy nem sokan osztják a véleményemet, mert a bárók állandóan tömve vannak. Meg a lányok is. Meg a fiúk is. (Tömve vannak.)

Az egészségből ezt szűrtem le magamnak: ahhoz hogy az ember egy jót dugjon – vagy akár félredugjon – nem kell elutazni a világ másik felére. Thaiföldön a szex éppen olyan turista csalogató látványosság (meg élvezetesség), mint a buddhista kolostorok. Sajnos.

Bizonyára emlékeznek rá. Azzal kezdtük, hogy kéttucatnyi nő beszélt az orgazmusról. Javarészt annak elmaraadásáról. (Meg arról, hogy dugás közben inkább megjászák a kétérzést, csak nehogy gond legyen.) Megtudhattuk aztán – különböző kutatások eredményeiből – hogy Varró Szilvia interjúalanyai nem állnak egyedül. Hogy finoman fogalmazzak. Ezért kotortam elő az [origo]-ról az alábbi írást Hátha van benne valami. Részben segíthet a nőknek, hogy egy kicsit bátrabbak legyenek, amikor a kefézés gyönyöreiről szól. Részben pedig oda lehet adni a partnernek, hogy „apukám, ezt olvasd csak el!”.

Eredetileg úgy gondoltam, hogy e nemes eszméket kommentár nélkül teszem közzé. Mégsem tudom megállni, hogy egy (tényleg csak egy) megjegyzést ne fűzzek hozzájuk.

Az első két mondatról van szó, amelyek így hangzanak:

„Be kell ismernünk, hogy mi nők nem szívesen beszélünk őszintén és nyíltan a szexről. Különösen a partnerünkkel nem.”

Nem én mondtam, de köszönöm. Amikor ugyanis a *Nőt akarok!* című könyv megjelenése után kirobbant a vita a dugásról, leginkább a nők támadtak, hogy milyen ilyen meg olyan vagyok. Hogy csillapítsam a kedélyeket, szinte szóról szóra azt mondtam nekik, mint amivel a most citált írásunk kezdődik, és amit fentebb idéztem. Majdnem leszedték érte a fejem.

Most pedig lássuk, mitől döglök a légy. „(...) eljött a szókimondás ideje!”

Hét igazság a női orgazmusról

Be kell ismernünk, hogy mi nők nem szívesen beszélünk őszintén és nyíltan a szexről. Különösen a partnerünkkel nem. Most azonban eljött a szókimondás ideje! Ezért – annak reményében, hogy új megvilágításba helyezhetünk bizonyos dolgokat – megosztunk önökkel hét alapigazságot a női orgazmusról, amit minden nőnek és a partnérének tudnia kell.

Előljáróban nem árt azért megjegyezni: nincs teljesen biztos recept egy nő orgazmusának előidézésére

1. Minden nő eltérően jut a csúcsra

Néhányunknak csak a csikló izgatásától van orgazmusa, másoknak a G-pont, azaz a Grafenberg-pont izgatásától, amely egy érzékeny, idegekkel teli terület, a vagina falán a „bejárattól” körülbelül öt centiméterre. Néhány nő pedig a csiklón és a G-ponton keresztül egyaránt megtapasztalja az orgazmust, bár ritkán egyszerre. Mivel mindannyiunk teste egyedi, nincs teljesen biztos recept egy nő orgazmusának előidézésére. Egy dolgot azonban mindenképpen észben kell tartani a női testtel kapcsolatban: a G-pont orgazmusai nem kifinomultabbak azoknál, amelyeket a csikló idéz elő! Egyik sem feltétlenül jobb, mint a másik. A kutatások azt mutatják, hogy a különböző orgazmusokból származó idegimpulzusok egyformák. Függetlenül attól, hogy hogyan idézték elő azokat. Az eredmény általában 3-5 vaginális (a punciban történő) összehúzódás, amelyet a teljes test izmainak megfeszülése, majd ellazulása követ. Ez jobban megnyugtat, mint egy óras masszázs. (Valamint: boldoggá tesz. S.K.)

2. Az orgazmusok nem jönnek könnyen

A női orgazmushoz négy, egymással összhangban lévő tényező szükséges: „mechanikai” ismeretek, jó kapcsolat-teremtési képesség, kényelemérzet, és teljes szellemi, illetve testi befogadóképesség. Összegezve: gyakorlatra van szükségünk, mert még ha ismerjük is a csiklónk érzékenységet vagy G-pontunkat, akkor sincs garancia arra, hogy az orgazmus istennője táncolni fog.

Az egyik oka annak, hogy az orgazmust a nőknél nehéz elérni az, hogy szeretkezés közben eltérő típusú és különböző időpontokban történő izgatásra van szükségünk. Kis eltérések az érintésben nagy különbségeket jelenthetnek a kényelemben. Néha erősebb nyomásra, máskor finomabb simogatásra van szükségünk. A péniszhez hasonlóan a csiklóban is nagyon sok az idegvégződés, de ezek olyan kis területen összpontosulnak, hogy néha még a legfinomabb érintés is túl sok lehet. Ezen kívül az a technika, ami tegnap varázslatként működött, lehet, hogy ma csak kis hatással van ránk. Bár álmaink megtestesítője lenne az a férfi, aki mindig pontosan tudná, hogy hol és milyen erősséggel érintsen meg, a valóságban nincs mód arra, hogy a partner magától tudja, mi a jó nekünk. Hacsak el nem mondjuk neki!

3. A férfiaknak szükségük van útmutatásra

Ami a férfi korábbi partnerét a hetedik mennyországba repítette, az lehet, hogy semmit sem ér nálunk. Ilyen kiszámíthatatlan a női erogén zónák, a szexuálisan érzékeny területek természete.

A nőknek tehát három feladatuk van. Először: meg kell érteniük, hogy az ilyen eltérések tökéletesen normálisak. Másodszor: el kell magyarázniuk, sőt meg is kell mutat-

niuk, hogy mi indítja be őket. Ha elég merész vagy, akkor megpróbálkozhatasz a leghatékonyabb módszerrel. Nyíltan mondd meg partnerednek: „Megmutatom, hogy is megy ez nálam!”. Aztán dobd félre a gátlásaidat, és kezdj hozzá a műsorhoz! Mindenképpen beszélj folyamatosan szeretkezés közben. Finoman (nem követelőzőn vagy kritikusan) mondd el a barátodnak: „Ez most nem jó, csináld inkább azt, amit az előbb!” Vagy bármi olyasmit, ami előidézi orgazmusodat! Ha annyira félnék vagy, hogy nem mersz egy ilyen szemérmetlen bemutatóba kezdeni, akkor próbáld meg lassan bemelegíteni a beszélgetést. A téma megközelítésének egyik módja az, ha megkérdezed a partneredet, hogy ő mit szeret, aztán elmondod neki, hogy téged mi izgat fel. Végső figyelmeztetés: teljesen világosan írd le, hogy mire van szükséged. Ha túl titokzatosan fogalmazol, akkor esetleg a partnered nem fogja megérteni!

4. Csupán a közösüléstől nem jutunk el az orgazmusig

Ami igazán beindítja a nőket: a kézzel történő izgatás vagy az orális szex, a nyalás. A szexuálisan aktív nők közel fele rendszeresen nem jut el az orgazmushoz közösülés közben!

A férfiak és nők szexuális élményei teljesen eltérnek egymástól. Kultúránkban az az elfogadott, hogy a nőknek kell igazodniuk a férfiak igényeihez. Márpedig ők a közösülést tekintik a valódi örömforrásnak. Am a közösülés nem hatékony mód a nők orgazmusának eléréséhez. A nők két fő erogén területe a csikló és a G-pont. A közösülés pedig egyiket sem izgatja eredményesen.

Természetesen bizonyos szexuális pozitúrák – amikor például a nő van felül és ő irányíthat vagy a hátulról történő behatolás – jobbak a többinél a megfelelő pontok eléréséhez. Ha a partnerek anatómiája kiegészíti egymást

(vagyis a medencecsontjaik a megfelelő helyen ütköznek és mozognak együtt, ezzel izgatva csiklót), az szintén javíthatja az esélyeket a közösülés általi orgazmus elérésében. Csakúgy, mint a legegyszerűbb módszer: amikor a nő maga izgatja kézzel a csiklóját behatolás közben.

5. Nem minden orgazmus egyformán jó

Az orgazmusok úgy változhatnak, mint a jó borok. Némelyik egy gyors remegésben szikrázik. Vannak olyanok, amelyek teljes testi élményt lobbantanak lángra hosszú, mézédés befejezéssel. Mindazonáltal az orgazmus egyik típusát sem szabad kívánatosabbnak tartani a másikkal. Különösen azért nem, mert sosem rajtunk múlik, hogy melyik jön. Ha az erősebb orgazmusokat többre értékeljük a gyorsabbaknál, akkor a teljesítménykényszer megmérgezi az élvezetet, bármi jöjjön is végül.

Ezzel kapcsolatosan a téma néhány szakértője azt állítja, hogy számos mód van a női kéjézés fokozására. Például az úgynevezett Kegel-gyakorlatok, amelyek a medence alján elhelyezkedő izmok ismételt összeszorítását foglalják magukba. Olyan technikát képviselnek, amelyek erősítik a hüvely, a végbél és a húgycső körüli izmokat.

Bizonyos további technikák – mint például az, hogy a nő majdnem eljuttatja magát a csúcsra, de a döntő pillanat előtt a csikló helyett a G-pontot ingerli tovább – szintén erősítheti az orgazmust. Továbbá: a mély hasi légzés ellazítja az erogén zónákat, és növeli az élvezetet. Csakúgy, mint a medence ringatása.

Persze sok nő képes a többszörös orgazmusra, amivel megkétszerezheti vagy megháromszorozhatja az élvezetet. Erről az a szexológusok véleménye, hogy a legtöbb nő képes arra, hogy egynél több orgazmusa legyen ugyanazon szeretkezési sorozaton belül. Ehhez azonban – csak-

úgy, mint amikor egyetlen orgazmus elérését tanuljuk – némi gyakorlás, és néhány titok ismerete szükséges. Az egyik az, hogy a csikló általában túl érzékeny az első orgazmus után ahhoz, hogy újra közvetlenül izgassák. Ezért nem vágyik az érintésre. Tehát ha a kettős élvezetet célozzátok meg, akkor várjatok legalább egy percet, mielőtt onnan folytatnátok, ahol abbahagytátok.

6. Az észben több hév van, mint egy vibrátorban!

Az agyunk felelős a szexuális gátlásokért. Gondolkodásunkat pedig nagyban befolyásolja, hogy mennyire bíznak meg a másikkban.

Ahhoz, hogy a nő orgazmusra alkalmas szellemi állapotba kerüljön, egyebek közt bíznia kell benne, hogy partnere:

- nem fog megbotránkozni vagy mulatni az ő szexuális eksztázisán,
- ugyanúgy aggódik az óvszer állapota miatt, mint ő,
- és ugyanúgy tiszteli majd a nőt a szeretkezés után is, mint előtte.

Az orgazmus akkor is valószínűbb, ha a partnerek közti érzelmi kapcsolat hibátlanul működik. Hiszen az előjáték az, ami fellobbantja bennünk, nőkben, az érzelmi lángolást. A szemkontaktus, a beszélgetés és a gátlások feloldása finom masszázsként segíti elő a női gondolkodás szeretkezési sebességre való átállását.

Mindazonáltal – gyakrabban, mint ahogy azt a nők beismerik – szeretkezés közben még akkor is máson jár az eszünk. Elkezdünk a számlákon, a teljesítésre váró megbízásokon, vagy éppen a holnap délben esedékes munkán rágódni. Amikor bekövetkeznek az efféle lelki kataszt-

rófák, a nők arra az alkalomra vagy elbúcsúznak az orgazmustól, vagy lasszóval befogják a nem odaillő gondolatokat. Elnyomják azokat, és újra a szerelemre koncentrálnak. Persze ezt könnyebb mondani, mint csinálni, de néhány trükk megéri a próbálkozást. Például: koncentrálj a barátod hangjára és lélegzésére. Vagy a különböző jó és kellemes élményekre, ezáltal kizárva minden mást az agyadból. Megpróbálhatsz párbeszédet is kezdeményezni a partnerreddel. Csak arról beszéljétek, amit éppen csináltok. Ha erotikus képekre és jelenetekre gondolsz, sőt meg is osztod őket a barátoddal, segíteni fog abban, hogy az agyadat orgazmus üzemmódba állítsd.

Sok nőt idegesít, hogy sok időbe telik, amíg eljut az orgazmusig. Mivel legtöbbjüket a férfiak kielégítésére nevelték és önmagukra, illetve saját élvezetükre utolsóként gondolnak, ezért nehéz nekik ellazulni. Illetve engedni, hogy orgazmusuk a saját örömeikre jöjjön, akkor, amikor jönnie kell. Ez sok nőnek okoz problémát, mert azt hiszik – és nem is alaptalanul – hogy a férfiak nem eléggé türelmesek. Különösen rossz érzés ez akkor, amikor közben azon is aggódnak, hogy a társuk elunja magát, elbátortalanodik vagy a saját élvezete miatt kapkodni kezd.

Íme egy kis titok: a legtöbb szerető (hacsak nem menthetetlenül önző) mérhetetlen élvezetét leli abban, hogy nézi és/vagy elősegíti, amint a párja felizgul. Tehát senki ne érezze magát bűnösnek a ráirányuló figyelem miatt. Ne foglalkozzunk azokkal az elavult nézetekkel, miszerint a szex csak a partner kielégítéséről szól.

A szeretkezés lényege: adni és kapni!

7. Az orgazmus önmagában nem bizonyíték a jó szexre

Néhány nő kivételével a legtöbbünk gyakran ugyan-

olyan élvezetesnek találja a kedves simogatásokat, meztelen ölelkezést és az őszinte, hancúrozást megelőző vagy követő osztatlan figyelmet, mint azokat a gerincmozgató, medencetájéki lüktetéseket.

A férfiak hiúsága gyakran sérül, ha partnerüknek nincs orgazmusa. Ez a kérdés még bonyolultabbá válik, ha a nő úgy érzi, hogy valami vele nincs rendben, és ezért nem jut el a csúcsra.

Pedig nem általános, hogy a nőknek a közösülés során orgazmusuk legyen. A szeretkezést egy teljesebb élménnyé kell kiszélesíteni. Nem szabad, hogy csak a behatolásra korlátozódjon.

Mindazonáltal fontos, hogy a nők rendszeresen elérjék az orgazmust a partnerükkel. Végül is a partnered az egyetlen, aki láthatja ezt a sebezhető kitérülködésodat. Fantasztikus dolog megosztani az orgazmusodat azzal az emberrel, akit szeretsz.

Ne csapd be magad, ha nem jutsz el odáig!

Egyszerűen győzd meg magad arról, hogy az orgazmus nem maga a cél. Csak egy eszköz a kapcsolat teljességéhez vezető úton!

Hiszen ha csak nehezen jutsz el a csúcsra, és alig várod, hogy később egyedül elégülhess ki, akkor a partnerreddel átélt, igazán egyedülálló és kifejező élménytől fosztod meg magad!

Úgy legyen! Ezt már én teszem hozzá, mert tényleg jó lenne, ha sokan – a jelenleginél mindenestre többen – élveznék a szexet. (S.K.)

„Sekély e kék”

Nekem is voltak élményeim az orgazmusról. Ha nem is számosak. Sajnos. Egyszer például kirúgott a kedvesem (nevezzük Amazonnak), mert azt találta ki, hogy sokat iszom. Ez persze szemenszedett hazugság – inkább csak ürügy – volt, mert előfordult, hogy órákig józan voltam. Pláne meg, hogy egész nap csak feküdtem, néztem a tévét, és az Amazont gyömöszöltem. Ezért aztán nagyon meglepett, hogy kipenderített. De nem baj, gondoltam, vannak más nők is, és kocsma is van mindenütt a világon. Hanem – ahogy teltek a hetek – egyre jobban hiányzott az Amazon. Pontosabban, nem is konkrétan ő, hanem a teste. (Hatalmas mellek, ugyanekkora fenék és így tovább.)

Ezen túlmenően pedig: a kocsmában nem lehet ismerkedni. Illetve, ismerkedni lehet, de utána dugni már nem. Mire a sokadik körhöz ér az ember, elfelejti, hogy pontosan kinek is vallott szerelmet. A nagyon sokadik kör után meg már nem is érdekli. Arról meg aztán végképpen nem akarok szót ejteni, hogy miféle nőket lehet felszedni hajnali három óra tájban egy harmadosztályú szórakozóhelyen.

Szóval, rettenetesen hiányzott az Amazon. Már halál komolyan fizikai fájdalmat éreztem, ha csak rá gondoltam. (Azt hiszem, a költők erre szokták írni, hogy epekedtem.) Ekkor bevásároltam egy szatyorra való szexuálisjátékot, de azok sem sokat segítettek. Mindig olyan nőket kerestem bennük, akik hasonlítottak az Amazonra. Először is: nem volt sok olyan. Másodszor meg: ábrándozni az Amazonról, és úgy magamhoz nyúlni, az nem ugyanaz, mint megdugni. Ezt beláttam ténylegesen, és felhívtam. Azt mondta, látni sem akar. Illetve mindegy neki, hogy lát-e vagy nem. Jól van, mondtam erre, akkor menjünk el vacsorázni. És mentünk. Azt gondoltam, hogy ettől majd megha-

tódik, a dugások ugyanis mindig vacsorázással szoktak kezdődni. (Ha jól emlékszem, ezt nevezik udvarlásnak.) Az Amazon viszont jóízűen megette a sok kínai kaját, aztán hazament, mintha mi sem történt volna. Dupla ráfázás. Se pénz, se kefézés...

Aztán volt egy még ennél is rosszabb eset. Ha egyáltalán lehet valami rosszabb ennél. Megkértem az Amazont, hogy vágja le a hajam. Szeretett ugyanis haját vágni, amíg együtt voltunk, soha nem mentem profi fodrászhoz. Általában meztelenül szokott nyírni, úgyhogy én már a pajeszigazítást ki sem bírtam. Ez meg dupla öröm. A pénz is megmaradt – a mai fodrász árak mellett – meg a csöcsörészés és az azt követő nyalánkságok is megvoltak. Viszont amikor – úgymond – kirúgott, akkor megnyírni ugyan megnyírt az Amazon, csöcsörészni viszont már nem engedett. Hogy a többiről ne is beszéljek. Mit tehettem? Mentem először a kocsmába, aztán haza az újságaimhoz. Akkoriban azok voltak a nőim.

Minden viccet félretéve: azt hittem beleőrülök. Képzeljék el, hogy – ebben az idegállapotban – elkeveredtünk egy félnótás hajnalon valami munkásszállóra. Nem az Amazonnal, hanem a Bandzsával, aki majdnem annyit ivott, mint én. (Ez nemzetközi szintű teljesítményt jelent.) Szóval a Bandzsával hánykolódtunk az ágyon – különkülön! – mert az a rohadt szemét megígérte, hogy hoz nőket. Aztán egy idő után azt mondta, hogy azok a rohadt szemetek megígérték, hogy jönnek, de nem jöttek. És elaludt a Bandzsa. (Az a rohadt szemét.) Így esett, hogy én ott feküdtem egy rettenetesen narancssárgára festett munkásszálló munkáságyán. Viszont a végletekig kiegészve, vékony falakkal körülvéve. Ennek csak akkor lett komoly jelentősége, amikor a szomszéd szobában elkezdtek dugni. De nagyon ám, nem csak úgy ímmel-ámmal. A nő órákon át sikítózott, hörgött, nyüsztített – nem hiszem,

hogy megjátszotta volna – én meg arra gondoltam, hogy öngyilkos leszek. Még a Bandzsának jobb volt, ő aludt. Ő csak reggel látta a nőt, amikor – a fürdőbe igyekezve – találkoztunk vele. Az is rossz volt nagyon. Mert én azzal vigasztaltam magam – amíg ő nyüszített – hogy biztosan nem is jó nő, nincs miért keseregnem. Erre fel: nagyon is jó nő volt. Aznap már délelőtt tízre berúgtam, esküszöm, nem bírtam volna ki másképpen.

Mindezek fényében aztán el tudják képzelni – talán! – hogy mit éreztem, amikor egy jeles alkalommal azt mondta a telefonba az Amazon: „Egy dugásra feljöhetsz. De, csak józanul!” (A kagylót a meglepetéstől és az örömtől mindenestre kiejtettem a kezemből.) Azt hazudtam, hogy józan vagyok, pedig nem voltam az. Szerencsére az Amazont ez nem tántorította el az eredeti szándékától, ami nyilvánvalóan az volt, hogy dugni akart ő is. Ha esik, ha fúj. Azt mondta, aludjam ki magam, fürödjek le, és utána gyerünk. És utána gyerünk volt tényleg. Mind a ketten ki voltunk éhezve piszkosul.

Utóbb azt mondta erről az Amazon, hogy egyszer több mint fél évig élt férfi nélkül – várta az igazit – úgyhogy többet nem akarja kipróbálni. Úgy döntött, hogy – ha más nem lesz kéznél – megdughatom akár én is. Mind-egy, hogy ki, csak valaki tömítse le. (Erről már volt szó: „Az győz, aki ott van!”)

Én meg nagyon boldogan ballagtam vissza a kocsmába. Újólág bebizonyosodott az, amit addig is tudtam. Jelesül: hogy akár két szatyor szexújság sem ér annyit, mint egyetlen igazi nő. Egy biztos. Életem egyik legboldogabb órája volt, amikor az Amazon – hónapok kiéheztetése után – hagyta, hogy újra nekiugorjak. Utólag azt is elmondta, amit szintén tudtam. Hogy neki sem kellett különösebb áldozatot hoznia. Még úgy sem, hogy előtte részeg voltam.

Az Amazonnak legalább volt esze. Nem várta a herceget fehér paripán, mert már régen tudta, hogy úgysem jön el. Elég, ha csak magamra gondolok. Megnézem – mondjuk – a Brad Pitt fényképét, aztán belenézek a tükörbe... Nem is folytatom. Szóval, tökéletes pasik nincsenek, csak a filmekben. Az [origo] általam citált negyedik írása is erről szól, de ezzel sok bajom van. Először olvassuk el együtt, aztán elmondom, hogy miért nem tetszik.

Felejtsd el a tökéletes férfit!

Egy pasi, aki annyira hús-vér, hogy a belőle forrón kicsapó szenvedély miatt hátrébb kell állnunk, akinek zsongítóan mélybariton a hangja, szóval egy ilyen pasi nagyszerű tállkapartner, de a jó férjanyag egészen másfajta. Sajnos, túl sokan vagyunk, akik hibás elvárások alapján válogatunk. A romantikus szerelem a fantázia táptalaján hízik. Ez pedig – hosszú távon – nem vezet jóra, mondja a pszichológus. Ha igazán tartós kapcsolatra vágyunk, íme öt elvárás, amelyet törölnünk kell a romantika-kívánságlistánkról.

Az atlétikus test

A dagadó bicepszek és a halálosan vonzóan tagolódott hasizmok igazából akkor régen voltak létfontosságúak, amikor szerelmünk még a vacsorának való őstigris kergette egy bunkósbottal, vagy amikor éppen a barlangi medvétől kellett megvédenie bennünket. Bármilyen szexi legyen is az a hasizom, amint éppen kifeszül, amikor gazdája átcsavar egy labdát a hálón a strandröplabda-bajnokságon, ez még nem árulja el azt, mennyire jó a síríg tartó boldogság megteremtésében. Aztán meg: minden szerves anyagon kifog az idő vasfoga, így a bordás hasizmok és dagadó bicepszek is megroggyannak. A korral jár, ugye.

Ha csak a külseje miatt imádjuk a férfiakat, a testük hanyatlásával a mi vonzalmunk is csökkenhet. Az sem elhanyagolandó szempont, hogy Tökéletesest Úr nem lesz elnéző velünk, ha konfekcióméretünk visszafordíthatatlanul a 40-esbe vált. Felejtsük tehát el a sztár atlétát! Sokszor a „testi kihívásokkal” jókedvűen és öniróniával küszködő pasi az, akinek elegendő türelme lesz ahhoz, hogy végeláthatatlanul fogócskázzon majd a gyerekekkel.

A divatos öltözködés

Mint ahogyan azt mi, nők, tudjuk, a márkás öltözékekkel való felruházkodás iszonyatosan költséges. A hibátlan ápoltság elérése nagyon időigényes. Emese felidézte azt a sokkot, amikor újdonsült férje költekezésének tanújává vált. Emberünk a Playboy magazin „sznob férfiagnak” rovatából lépett elő. Az angol öltöny halszálkái is elborzadtak, ha véletlenül fölösleges hajlongásba kezdett a viselője. (Gyerek után rohangálni?!).

– Azt tudtam, hogy fontos a megjelenése a munkája miatt, de elmehettünk volna nyaralni abból az pénzből, amit egyetlen öltönyre költött.

Maradjunk inkább a természetes elosztásnál: ő tudja, hogy a nő ruhatára fontosabb, mint az övé. És végül: mindketten tudjuk, hogy ruhatáraink a sorban csak a törlesztő részletek és a rezsi után következnek.

A jó munkahely

A jövedelmező beosztások nagy áldozatokkal járnak. A munka mindenekelőtt! Minél több idő távol a kedvestől! Mobiltelefonok, amelyek éjszakai hívásokra is vevők. Csigogók és laptopok, amik mind azért vannak, hogy még a szabad időben is elvonják a gazda figyelmét a családjáról.

Hajónyi szolgálati autó jár, szabadság nem! Kívülről és távolról nézve vonzó, belülről és feleséggént szemlélve a dolgokat elkésérítő. Az ilyen feleségek kispadosok a kezdőjátékos telefonnal szemben. Egy olyan pasi azonban, aki beosztja a munkáját, és mindig marad elég ideje a párjára, sokkal jobb választás.

Egy jó autó

Persze hogy jól nézünk ki egy nyitott Porsche anyósülésén, amikor még a hajunk is lobog! De egy szuper pasi szuper autóval nullává zsugorodik, ha elemes autó után kéne rohangálnia. Egy férfi, aki a luxusautóját férfiassága meghosszabbításának tekinti, nem fogja jól érezni magát egy családi autó kormányosa mögött. Amikor a hátsó ülésen esetleg ott a két gyerekülés és a múlt heti kaja maradéka. Egy olyan férfi azonban, aki képes lemondani csodás autójáról azért, mert a felesége esetleg főállású anyaságba kezd, igazi jó választás.

Egy kifogástalan család

A tökéletes férfinak tökéletesek a rokonai. Nincsenek veszélyt jelentő ex-barátnői. És nincsenek olyan szülei, aki állandóan belebeszélnek a fiatalok dolgaiba. A mesében talán így van, de nem a valóságban. Egy férfi, akinek nincsenek örült nagynénik a családjában, múltja pedig nagy megrázkódtatásoktól mentes, tökéletes választásnak tűnhet, de valójában ő egy tapasztalatlan ember. Nem felkészült rá, hogy a hosszú távú kapcsolatokat is kikezdő válásos helyzeteket kezelje.

A jó férj nem kínálja ezüstitálcán a tündérvilágot, hanem mellettünk áll a bajban, és segít megbirkózni a valódi világ gondjaival.

Nos hát. Az a legnagyobb bajom nekem ezzel az írással, hogy látszatproblémáról szól. A legtöbb nőnek ugyanis nem az a valódi gondja, hogy „most akkor a szuper pasit válasszam, aki esetleg nem lesz ideális férj, vagy a kicsit kopottabb manust, aki viszont majd jó apuka lesz?”. Nagyon enyhén fogalmazva: ez nem tipikus társadalmi gond. Az ilyen gondokkal küszködő nők szerintem csak a cikkíró fejében léteznek. Ugyanúgy, mint a királyfik.

A legtöbb nő már beérné azzal is, hogy elfogadható férfit, társat, talál magának, nemhogy tökéleteset.

Én is beérném azzal, ha mindenki találna magának ilyen.

Az utolsó mondattal viszont abszolút egyetértek. Olyannyira, hogy megismétlem, mert nem lehet elégszer hangoztatni:

„A jó férj (Partner S.K.) nem kínálja ezüsttálcán a tündérvilágot, hanem mellettünk áll a bajban, és segít megbirkózni a valódi világ gondjaival.”

De nem utolsó sorban

Volt a Washington Post című, nagyon rangos, amerikai újságnak egy fiatal tulajdonosa. Fogalma sem volt az újságcsinálásról, úgyhogy amikor először bent járt a szerkesztőségben, elkezdett számolni. Az jött ki neki, hogy a hirdetések drágák, de hozzák a pénzt. A cikkek – a lapfelület – szintén drága, de az viszi a pénzt. Azt mondta tehát az első értekezleten, hogy meg kell szüntetni a cikkeket, és minden oldalra hirdetéseket kell tenni. Finoman megmagyarázták neki, hogy egyéb írások nélkül a hirdetéseket sem lehet a lapba tenni, mert az olvasóknak ez az igénye. (Az idő némileg meghaladta ezt a tételt. Lásd: a hirdetési újságokat.) Nos, az ifjú tulajdonos nem tudott belenyugodni az átmeneti kudarcba. Elkezdte tanulmányozni a

lapjában megjelent írásokat. Nagyon érdekes eredményre jutott. Kiderült, hogy a cikkek első és utolsó bekezdését minden további nélkül el lehet hagyni. (Olvasatlanul.)

Az első bekezdésben az újságíró megmagyarázza, hogy miről lesz szó. Erre semmi szükség, majd úgyis kiderül menet közben. Az utolsó bekezdésben pedig a szerző következtetéseket von le. Erre sincs semmi szükség, hiszen a következtetések levonására ott van maga az olvasó. Ettől kezdve a Washington Post minden szerkesztője ollóval szerkesztette még a legkitűnőbb szerzők írásait is. Az első és az utolsó bekezdést egyszerűen levágták.

Amióta ismerem ezt a történetet, sohasem írok sem előszót, sem utószót. Bevezetést vagy – a következtetések levonását tartalmazó – befejezést. Most sem teszem. Három rövid kis történettel zárom ezt a könyvet, ha már idáig elolvasták. Arról szólnak – némileg ellentmondva eddigi okfejtéseimnek – hogy fontos a szex, de ugyanolyan fontos a szerelem is. Olyan, mint az érem két oldala. Hol az egyik felét látjuk, hol a másikat, de attól az érem még egy és ugyanaz. Meglehet, a nők talán gyakrabban veszik észre a szerelem oldalt, a férfiak meg lehet, hogy a szexet látják többször. Mégis, ugyanarról beszélünk.

Most pedig, a történetek

(1)

Aki Dudás akar lenni

A Dudás nem az anyakönyv, hanem a mellei miatt nyerte el ezt a nevet, de nem ez volt a legnagyobb baj. Azzal indult, hogy volt neki egy húga – a kis Dudás – aki eszméletlenül jó nő volt. Közben meg az igazi Dudás nyomogatta a pattanásait. Ezzel akarta helyrehozni a lelki egyensúlyát. Nem nagyon sikerült. Így aztán elég későn kezdett el rendesen kefélni, viszont akkor nagyon megszerette. Nagy hirtelen össze is szedett valami vőlegényfélét, gondolta, hogy legalább lesz mindig kivel dugni. Meg talán még férjnek sem lesz utolsó ez a vőlegényféleség. Ez azonban sohasem derült ki, mert a pasi lepattant az esküvő előtt. (Az a hülye Dudás még a gyűrűt is visszaadta neki, ahelyett, hogy bevitte volna a zaciba. Jellemző.)

Mindenesetre az események nem tettek jót sem a hősnőnk idegeinek, sem pediglen az önbizalmának. Még az sem tudta fellendíteni a kedélyét, hogy olyan helyen dolgozott, ahol csak úgy nyüzsögtek a férfiak. Úgy szólván csak férfiak nyüzsögtek, és elsöprő többségük meg akarta dugni a Dudást. Viszont ő a nagy választékból kikapta magának a legjobbat. Mindjárt férjnek gondolta, ahelyett, hogy – előbb – végigpróbálta volna a munkatársainak legalább egy kis hányadát. De hát – mint annyi más nő – a Dudás is a férjhezmenetelben látta a kiutat. Hogy honnan, azt ne kérdezzék. Sem én, sem ő nem tudjuk. Ekkor lett neki a férje.

Úgy szokott az lenni, hogy férjek eleinte virágot visznek, aztán meg már nem. Ez még hagyján. A férjek egy jelentős hányada ugyanis tulajdonának tekinti a feleségét, közvetlenül a virághordás után. Úgy gondolják, hogy tíz csokor rózsza elegendő vételi ár egy nőért. Ha a mostani virágárakat nézem, van is benne valami. Azt akarják elérni – és ez sokszor sikerül is – hogy a nőkben az az érzés alakuljon ki, hogy „nélküle nem boldogulok”. A Dudás is pontosan ezt érezte. Hét álló esztendőn át. Teszem azt, ha azt mondta neki a férje, hogy „kövér vagy”, akkor sírt, és elkezdett bögve fogyókúrázni. Miközben nem is volt kövér. Arról nem is beszélve, hogy a fél város még a nagy fenekével együtt is szívesen beugrott volna mellé az ágyba. (Mondjuk, éppen a férje helyére.) A megalázás módszerei azonban finomabbak az egyszerű lesajnálásnál. Mert a Dudás talpraesett menyecske volt amúgy. Belekezdett valami üzletbe, ahol másokat is be kellett vonni. (Azt hiszem multi level marketingnek nevezik. Amikor egymást is, meg a vevőket is hülyítik a résztvevők. De közben úgy tesznek, mintha boldogok lennének.) Szóval ebben a szélhámiában aratott figyelemre méltó sikereket, de ennek a férje egyáltalán nem örült.

Megjegyzem, ez nagyon gyakori eset. A férfiak többsége nem tudja elviselni, ha a felesége sikeresebb, és mondjuk többet keres mint ők. A hülyék! Bár az én feleségem keresné halálra magát, én meg nagy szégyenkezve költeném a pénzét. (Álmodik a nyomor.)

Oda akarnék kilyukadni, hogy a Dudás nyomás alatt élt. Afféle lelki terror, tudják. Aztán testi. Ez utóbbiból mindjárt két fajta volt. Egyrészt, nem dugta meg a férje – pedig tudta, hogy mennyire szeret kefélni – másrészt viszont felpofozta. Ekkor telt be a pohár. Illetve a pohár már jóval előtte betelt, de volt egy gyerek. („A gyerek miatt ki kell bírni!” Ezt mondogatta magának a mi hős-

nőnk. Mint ahogyan mondogatják sok ezren – vagy mit tudom én, hányan – ebben az országban. Meg szerzte a világon.)

Itt azonban a történet éles és nem várt fordulatot vett. A Dudás ugyanis – ellentétben a nők elsőprő többségével – a sarkára állt. Igaz, túsarkú cipőben ez viszonylag könnyű. Egy darabig. Mert aztán jönnek a „gondok meg a gondnok” (a ’la Geszti Péter) fizetni kell az önállóságért és a vízhasználatért egyaránt. Iszonyú nehéz napok jártak a Dudásra. Ráadásul a napok hetekké, a hetek meg hónapokká álltak össze. Az idegek kezdték felmondani a szolgálatot. Olyannyira, hogy a Dudás elment dugni egy olyan manussal, akit szinte sajnált. Már mindegy volt neki, csak legyen valaki mellette. Lélektanilag már nem nagyon számított (a Dudásnak addigra gyakorlatilag már nem is volt lelke) viszont a dugás nagyon hiányzott neki.

Hanem itt megint egy fordulat volt. Túl azon, hogy az új pasinak jó nagy dákója volt, elkezdett a Dudásnak ilyeneket mondani, hogy „szép vagy”. Meg, hogy „kívánlak”. Továbbá, hogy „nem kell fogyókúráznod, nekem így tetszel”. Ez az új pasi – ha jól emlékszem, Karónak hívták – megbecsülte a Dudást. Nemhogy féltékeny volt a sikereire, hanem egyenesen buzdította, hogy „te mindent el tudsz érni, amit csak akarsz”.

Ebből lett a szerelem. A megbecsülésből, a kölcsönös tiszteletből. A Karónak sem volt ugyan nagyobb farka, mint a Dudás volt férjének, viszont – ahogy a szóban forgó nő, és még sok társa mondja vagy csak érzi – nem csak farkkal él az ember. A baj csak az volt, hogy a Karó meg ivott. Újabb pofon az élettől. És a Dudás még ekkor sem adta fel. Mindenkinek azt mondogatta, hogy „ez a férfi többet adott nekem részegen, mint az összes többi józanul”. Az önbecsülését adta vissza különben, csak ezt a

Dudás nem tudta ilyen frappánsan megfogalmazni. Következett újabb három borzalmas esztendő. Az alkohol elleni harc jegyében. És sikerült!

A Karó nem iszik, a Dudás boldog. Több mint húsz évet várt rá!

(2)

Készül Lengyelországba

Van nekem egy testvérvárosom. Azt hiszem Zakopane, de ez nem biztos. Mindenesetre Lengyelországban van. Ez a testvériség azt jelentette, hogy ápoltuk a kapcsolatokat. A fiatalok elmentek egymás városába népi táncolni, meg sportolni, az idősebbek pedig inni. Esetleg még kefélni. Minden korosztály.

Maradjunk annyiban, hogy Zakopane, mert különben bele fogok keveredni. Tehát. Elindultunk Zakopanéba. Buszon és télen. Ez azért volt jó, mert a sok száz kilométert lépésben tettük meg. Volt idő elgondolkozni az élet rejtelsein. Az eredeti cél az volt, hogy amint megérkezünk Lengyelországba, úszóversenyen veszek majd részt. Hogy ezzel is ápoljam a kapcsolatokat. Viszont az egészről meg is feledkeztem. Ennek több oka is volt. Az első, hogy két nap két éjjel zötykölődtünk, mire odaértünk. A második, hogy a téli Lengyelország gyönyörű. A harmadik, hogy rájöttem: a felnőtteket (úgy mondták, hogy a csapatvezetőket) sem érdekli az úszóverseny. (Lásd fentebb.)

Mindezek talán még mindig nem számítottak volna, végül is, annyira azért tudtam úszni, hogy bele ne fulladjak. Hanem ott volt a Gabriela. (Így, egy l-el. Az egész vagy negyed százada történt, de a lány nevére még ma is

pontosan emlékszem. Csak azért nem írom ide, mert hátha egyszer lengyelre is lefordítják ezt a könyvet. Ne kelljen az én egykori kedvesemnek szégyenkeznie miattam.)

A Gabriela teljesen elvonta a figyelmemet az egész testvérvárosi kötelezettségemről. Tudják, mi volt a legérdekesebb – és egyben a legmaradandóbb – élményem? Az, hogy értettük egymást. Rögtön, az első pillanattól kezdve. Úgy, hogy a Gabriela egy kukkot sem beszélt magyarul, én pedig meg sem tudtam mukkanni lengyelül. És mindez nem számított. Egymásra néztünk, és annyi volt. Sőt. Az egyik csapattársa odajött hozzám és elkezdett beszélni. Arról számolt be – ékes lengyelséggel – hogy a Gabriela szerelmes belém.

– Tudom, én is belé – válaszoltam, mert végig tudtam, hogy a srác miről beszél.

Azóta sem értem. Hogy tudniillik, hogyan érthettem meg a lányt is meg a csapattársát is, anélkül, hogy akár csak egyetlen lengyel nyelvleckét is vettem volna.

Odajött hozzám a lány, adott egy fényképet magáról. A hátuljára szép lengyel betűkkel oda volt írva egy vallomás, de azt is értettem. Évekkel később együtt dolgoztam egy lengyel fiúval, és megkérdeztem tőle, hogy jól fordítottam-e le. Azt mondta, hogy „tökéletes”. Különben, ma is emlékszem minden szóra, de a már említett okokból nem idézem.

Azt hiszem, az volt életem egyik legszebb, legtisztább szerelme. Ültünk a buszon, jártuk a havas tájat, fogtuk egymás kezét és... És beszélgettünk. Megtudtam róla mindent: hogy hol dolgoznak a szülei, és mit csinálnak. Hogy hány testvére van, és ők hogyan tanulnak. Hogy szeret táncolni, de – most, hogy engem megismert – majd nem jár el, csak ha én is megyek.

A testvérvárosi helyzetből adódóan Gabrieláék néhány

hónap múlva meglátogattak bennünket. Ott folytatódott minden, ahol Lengyelországban abbamaradt. Még a szüleimnek is bemutattam őt. Édesanyám még kérdezte is, hogy honnan a csudából tudok én lengyelül, mert szépen fordítottam, amit a Gabriela mondott. Mert a szüleim nem értették. Ők nem voltak szerelmesek a lányba.

Fázós, téli estéken gyakran jutott eszembe, hogy elindulok Zakopanéba. Akár gyalog is. Aztán maradtam, mert az álom, az csak álom, a valóság meg megint más.

Dovidzenyja Gabriela! (Viszlát Gabriela!)

(3)

Nem mese ez gyermek

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon jó nő. A Lina tényleg annyira jó nő volt, hogy bárhol megjelent, megállt az élet. A szó szoros értelmében. A zöld lámpánál is állt a kocsisor. Nem tudom, hogy ő mennyire volt tisztában a vonzerejével, mindenesetre nem mutatta, hogy különösebben el lenne ájulva magától. Amikor én először megláttam – a nagy, kifestett körmeivel – eléggé meg-ingott a fejem.

Aztán meglepő felfedezést tettem. Az volt, hogy a Lina bármilyen jó nő volt is, tele volt szorongásokkal, feszültséggel meg talán még kisebbrendűségi érzésekkel is. Ez nehezen ment a fejembe, bár ebben nincs semmi meglepő. Általában majdnem minden nehezen megy a fejembe. Azt viszont végképpen nem bírtam feldolgozni agyilag, hogy miképpen lehet boldogtalan egy olyan jó nő, mint akiről most szó van. Aki úgy néz ki, mint a mesében. Vagy, mint a filmekben a főszereplők.

Különben azt sem tudtam elképzelni, hogy akkora

körmökkel hogyan lehet valaki rendes háziasszony meg anya. Pedig a Lina az volt. Jól főzött és szerette a gyerekeit. Mit szerette!? Óvta, mint egy anyatigris. Az egészsnek az a lényege, hogy – a megtévesztő külső ellenére – a Lina tisztára ugyanolyan nő volt, mint bármelyik másik. De, mondom, még csak nem is láttam rajta, hogy különösebben élvezné az életet. Persze felvette a szép ruhákat, amiket a férjétől kapott. Elment jó helyekre nyaralni vagy telelni. Elegáns éttermekbe járt vacsorázni meg ilyesmi. De valami mégsem stimmel. Hogy messzebb ne menjek, a Lina állandóan sietett, főleg akkor, amikor aztán tényleg ráért volna. Kitalált magának mindent, csak hogy ne kelljen az életéről gondolkodnia. Csak úgy vibrált körülötte a levegő. (Lassacskán oda lyukadok ki, hogy mindannyian tele vagyunk feszültséggel. Van, akin nagyon látszik, és van, akin kevésbé. A Linán például nagyon látszott.) Nem lehetett tudni, hogy mi a baja. Én magamban azt gondoltam, hogy egyszerűen beteg az idegeivel. Mert mi más oka lehetne különben, hogy valaki csak akkor boldog, ha szenvedhet? Amikor mindene megvan, ráadásul úgy néz ki, mint egy filmsztár. Tévedtem.

Az volt, hogy a Lina férje hosszabb időre külföldre utazott. Na, gondoltam, most aztán tényleg összeroppan a nő. Mert ugye a férjével elég viharos volt a kapcsolata, de mégis: legalább volt mellette valaki. Egy ideig úgy is látszott, hogy nekem lesz igazam. De a Lina megismerkedett egy művésszel. Sokkal szegényebb volt, mint a férje. Nem vett neki szép ruhákat, legfeljebb olykor egy kulcstartót vagy ilyesmit. A Művész egyáltalán nem olyanak látszott, mint aki a Linának kell éppen. Nem mintha nem lett volna jóképű vagy valami, de a pénzt nem pótolja ugyebár semmi. Ezen az állásponton voltam. Nem sokáig. Mert kiderült, hogy a Művészbe szerelmes lett a

Lina. Azért mert megnyugodott mellette. Azért, mert a Művész babusgatta, kedveskedett neki, és a figyelmével halmozta el. Nem a pénzével – ismétlem – hanem a figyelmével. Azt mondta a Lina, hogy „nem is tudtam eddig, mi a szerelem”. (Közép-Európa egyik legjobb nője mondta ezt, nem a böjti boszorkány!) Én meg nagyon hülyén néztem. Azt gondoltam ugyanis, hogy a Lina sohasem szabadul a férjétől. Úgy voltak összetartozva ők, mint a közös lakásban tartott kutya meg macska.

A Művész azonban megváltoztatott mindent. Azzal, hogy kedves volt. Azzal, hogy babusgatta a Linát. Meg azzal, hogy csendesen, nyugodtan terelgette a lányt a boldogság felé.

Lehet, hogy a Linának előbb-utóbb ugyanolyan szép lesz az élete, mint amilyen ő maga? Remélem.

Kedves barátaim!

Erről ennyit bírtam mondani. Úgy a magam, mint a saját nevemben kívánok mindenkinek erőt, egészséget, a magánéletben sok boldogságot. Konkrétabban: sok-sok boldog órát egymás karjaiban.

Legyetek jók, ha tudtok!

2003 tavaszán

Tartalom

I. rész – Ki hitte vóna?	7
Mínusz egyedik fejezet	9
És akkor most itt kezdődik a könyv	33
Első fejezet	35
II. rész – Bepaliztak	51
Első fejezet	53
Második fejezet	93
Zárójelben	107
Harmadik fejezet	131
III. rész – Párnacsata	157
Első fejezet	159
Második fejezet	195
Harmadik fejezet	209
Most pedig, a történetek	261

A kötet médiatámogatója

a

Kiadó Pallas Antikvárium Kft.,
3200 Gyöngyös, Kossuth L. út 42. (06-37 311-028)

Felelős kiadó a Kft. vezetője

Borítóterv design © Miroe Design, 2003

Típopográfia Czímer Tamás (czimer.tamas@freemail.hu), 2003

Nyomdai munkálatok MegaPRESS 2000 Kft.

Műszaki vezető Kerekes Ferenc, ügyvezető igazgató

Készült Original-Garamond betűvel, 17 ív terjedelemben

ISBN 963 9504 084